

**Drumul
Spre
Culmi**

Partea 2

Richard Wurmbrand

Drumul Spre Culmi

Partea 2

Richard Wurmbrand

Stephanus

EDITURĂ
CREȘTINĂ

Reaching Toward the Heights Part 2

Romanian Edition

Copyright 2015 Voice Media

info@VM1.global

Web home: www.VM1.global

All rights reserved. No part of the publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, including photocopying, recording, or other electronic, or mechanical methods, without the prior written permission of the publisher, except in the case of brief quotations embodied in critical reviews and certain other noncommercial uses permitted by copyright law. For permission requests, email the publisher, addressed “Attention: Permission Coordinator,” at the address above.

This publication **may not be sold, and is for free distribution** only.

MEDITAȚIA 101

„Cîntați Domnului o cîntare nouă.“ (Psalmul 96:1)

Salvarea tineretului este cu mult mai importantă decît salvarea felului tradițional de închinăciune, sau decît vechile cîntări cu care am fost deprinși. Trăim într-o lume în care mințile și inimile au fost revoluționate. Au apărut cîntece noi și moduri noi de închinare. Creștinii din vechea generație se simt frustrați, de parcă Dumnezeu S-ar fi legat pe vecie de singurul mod de liturghie însușit de ei în copilărie. Ei uită că ceea ce e vechi acum, a fost cîndva nou.

„Patimile după Matei“ a lui Bach n-a fost bine primită de contemporanii săi. După cîteva prezentări a fost dată uitării pentru o sută de ani. La fel, marea „Mesă pentru orgă“ a lui Haydn a fost socotită „sacrilegiu“ de către fondatorul ordinului german al Cecilienilor, care a declarat despre ea: „A o pune alături de pura muzică bisericească e ca și cum ai alătura o prostituată unei regine sau un vals - morții lui Hristos.“ Acest preot, Witt, îi scria Papei că el personal consideră această muzică mult mai potrivită pentru saloane: „Ritmurile militare și cele de petrecere nu corespund seriozității serviciilor religioase și nici jertfei de pe cruce.“

Misionarii din Africa povestesc că inimile credincioșilor sînt mult mai impresionate de ritmul tobelor lor, decît de muzica de orgă.

Deschide-ți inima pentru muzica și practicile bisericii, chiar dacă pe tine personal nu te satisfac. S-ar putea ca ele să fie de folos cuiva cu un alt mod de gîndire. S-ar putea chiar, ca ele să ajute pe cineva să laude pe Domnul mai bine.

MEDITAȚIA 102

„Iubește pe aproapele tău ca pe tine însuși.“ (Matei 22:39)

Nu te mărgini la simpla admirare a acestei frumoase porunci, și nici la a o predica altora. Mai degrabă așează-te și scrie pe o foaie de hîrtie numele celor ce au nevoie de dragoste.

Cine e disperat? Cine e singur? Cine e părăsit de soț sau de copii? Cine e alungat?

Squeaky Fromm, membră a odiosului cult al lui Manson, fusese alungată de părinții ei care, dealtfel, nici pînă atunci nu-i arătaseră vreodată dragoste. Manson, viitorul ucigaș, o găsi părăsită și lipsită de ajutor pe o străduță mizerabilă și o întrebă: „Ai nevoie de dragoste; Ti-o pot dărui. Vino după mine.“ Ea-l urmă și deveni membră a „bisericii“ sataniste care știe să se ascundă în spatele unor cuvinte de „iubire.“ Mai tîrziu a început să se drogheze și a atentat la viața fostului președinte Ford. În prezent e arestată pe viață. Cît de deosebită ar fi fost viața ei dacă un creștin s-ar fi oprit lîngă ea și, ocrotind-o, i-ar fi arătat dragostea lui Hristos!

Aproapele care are nevoie de dragostea ta e, poate, un refugiat din altă țară, sau unul din milioanele de înfometaji din Africa ori India, sau un locuitor al vreunei insule din Pacific, al vreunei țări comuniste ori musulmane, sau chiar din pasămite creștina ta patrie. Nu te mulțumi să privești cu o încîntare de moment, ca la o pictură dintr-o galerie de artă, porunca: „Iubește-ți aproapele“ ci începe să-l iubești în realitate, cu fapta.

MEDITAȚIA 103

„Ceea ce Dumnezeu a împreunat, omul să nu despartă.“
(Matei 19:6)

Dumnezeu urăște divorțul (Maleahi 2:16). De fapt există un singur motiv real pentru divorț - acela că cei doi nu au un motiv real pentru căsnicie: fie că n-au înțeles de la bun început să-și sacrifice viața pentru binele pămîntesc și etern al partenerului, fie că undeva, pe drumul vieții, au părăsit acest ideal.

Ar fi totuși neralist să nu admitem uneori divorțul ca soluție optimă pentru anumite cupluri.

Isus citează cazul adulterului, prin care el nu înțelege un păcat izolat, un accident ci, mai degrabă, stilul de viață permanent al unuia dintre soți. Iar noi nu putem limita justificarea divorțului la acest păcat. Căci am risca, astfel, să ne asemănăm celor care, citînd versetul: „Dați zeciuiala din izmă, din mărar și din chimen,“ (Matei 23:23) vor să-și pună la adăpost tocmai sursele principale de cîștig. Produsele menționate aici de Biblie sînt doar exemple ale unor cîștiguri de alt fel.

În mod asemănător, Isus menționează adulterul pentru a ne face să înțelegem că un motiv de divorț, pentru a fi luat în considerare, trebuie să fie cel puțin la fel de grav ca infidelitatea în căsătorie. Ce poate face cineva al cărui soț e un cartofor înrăit, un drogat incurabil sau un alcoolic ce pune sub amenințare creșterea copiilor; cînd își părăsește familia, sau cînd cruzimea ori homosexualitatea i-au devenit mod de viață? Cînd cel vinovat refuză să se îndrepte, el nu poate să-și oblige soțul să fie părtaș la nebunia lui. Eu, personal, n-aș mai trăi cu cineva care m-ar obliga să-i fiu complice la crimă.

Cea mai bună prevenire a divorțului e rugăciunea sinceră și voința de a-ți deschide ochii și de a te angaja într-o reflecție matură asupra problemei și, în același timp, consultarea cu specialiști în domeniul căsătoriei și al creșterii copiilor. Statisticile arată că fetele căsătorite înainte de vîrsta de 20 de ani au o „șansă“ de trei ori mai mare de a

divorța față de cele ce s-au căsătorit mai târziu. Conform unei cercetări, 31% din fetele măritate între 14 și 18 ani erau deja însărcinate în momentul căsătoriei.

Părinți, iubiți-vă și respectați-vă unul pe altul nu doar de dragul fericirii proprii și al prevenirii divorțului, dar și pentru a da copiilor voștri un exemplu de căsnicie, pentru ca familia lor proprie să nu sfârșească în divorț.

MEDITAȚIA 104

„Cercetați Scripturile.“ (Ioan 5:39)

În timpul persecuției dintre 1836 și 1861, creștinii din Madagascar nu numai că și-au păstrat vie credința citind în ascuns Biblia dar au și provocat, în felul acesta, o mărire de zece ori a numărului lor. Triburile montane Formosan, aproape neatinse de creștinism înainte de cel de-al doilea război mondial, au rezistat presiunii japoneze și s-au unit cu puternicele comunități creștine a căror singură bază era studiul Bibliei. În Kenya, sub amenințarea lui Mau Mau, creștinii puternic înrădăcinați în Biblie au fost aceia care s-au opus cu strășnicie practicării jurământului păgîn Kikuyu. Vigoare bisericilor indigene depinde de măsura în care ele sînt legate de Biblie. Biserica, în calitate de organizație, sau chiar preoții și misionarii ei, pot fi zdrobite dar nu desființate atîta vreme cît creștinii au și citesc Biblia.

Nu pretutindeni în lume este persecuție, dar pretutindeni lumea se opune cu dușmănie creștinismului adevărat. Trebuie să fim buni cunoscători ai Scripturii dacă vrem ca credința noastră să supraviețuiască.

În China Roșie, oamenii sînt forțați să recite, în case și pe străzi, cartea așa-zisei „gîndiri“ a lui Mao, cel mai odios volum vomitat vreodată de gura otrăvită a iadului. Pe de altă parte, Erasmus, unul din cei mai mari traducători ai Bibliei, spunea: „Aș dori ca orice om să poată cînta părți din Scriptură în timp ce-și ară pămîntul.“ Vorbiți între voi cu psalmi și Versete de Aur. În aceasta stă salvarea Bisericii.

Mulțumește lui Dumnezeu că aparții acelei elite de 40% din populația lumii, care știe să citească. Mulțumește lui Dumnezeu că aparții cercului și mai restrîns al celor care pot avea o Biblie (inaccesibilă pentru jumătate din omenire). Ești privilegiat și prin faptul că poți să-ți cumperi o Biblie (Mulți creștini din America Latină, Africa și India își doresc o Biblie dar n-au bani să și-o cumpere). Fă din cercetarea Scripturii preocuparea ta zilnică de căpetenie.

MEDITAȚIA 105

„Trăiesc . . . dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.“ (Galateni 2:20)

Dintre toți scriitorii biblici, cel mai mult îi iubesc pe aceia ale căror nume au rămas necunoscute. În Numeri 21:14, Moise citează „Cartea războaielor Domnului.“ Cine e autorul ei? Iosua (10:13) menționează „Cartea lui Yasher“ (sau a „Dreptului“). Cine o va fi scris? Pavel citează un poet grec, care a spus: „Sîntem din neamul lui“ (al lui Dumnezeu) (Fapte 17:28). Afirmația lui este atît de formidabilă încît depășește importanța autorului.

Cînd oamenii îți cîntă versurile, ei devin însăși poezia, dar cînd un apostol al lui Hristos citează un poet pentru a-și sprijini afirmațiile, importanța numelor omenești dispore.

Astfel este gloria celor ce scriu cîntece adevărate despre Dumnezeu. De parcă ele n-ar fi scrise de niște simpli oameni. O legendă budistă povestește cum un om a realizat o atît de minunată pictură a lui Buddha încît, la terminarea capodoperei sale, pictorul însuși a dispărut. A rămas doar pictura. Același lucru e adevărat și pentru creștinul aflat în poziție de autor, poet, predicator sau laic care mărturisește simplu, ca de la om la om, credința sa creștină. El trebuie să înceteze a fi el însuși și, devenit una cu Isus despre care scrie sau vorbește, să se identifice cu sufletul ascultătorului care începe să creadă.

Cînd scrii, vorbești sau acționezi pentru Isus, lasă-L să-ți umple inima cu Duhul Său sfînt. Prin aceasta s-ar putea să-ți pierzi numele, dar vei cîștiga veșnicia. Vei fi citat de Dumnezeu fără ca numele să-ți fie pomenit, datorită unei uniri sfînte care a avut loc: tu și El ați devenit una.

MEDITAȚIA 106

„*Cea mai mare este dragostea.*“ (1 Corinteni 13:13)

O veche legendă povestește că la început au fost Dumnezeu și două rîndunele. O rîndunică a șoptit la urechea lui Dumnezeu: „Creează ceva. Ar trebui să avem copaci unde să ne așezăm cuiburile, aer prin care să zburăm, țări spre care să călătorim și patrii în care să ne întoarcem. E plictisitoare viața în nimic.“ Cealaltă rîndunică ciripi: „O, nu, nu crea nimic, Domnul meu. Odată ce vei fi creat materia, energia, mișcarea, cine știe ce moleculă cu ce moleculă se va uni! S-ar putea să apară păsări răpitoare care să ne înghită de vii, sau poate se vor isca furtuni năpraznice care ne vor aduce pieirea, sau cine știe ce alt rău se va abate asupra noastră. Lasă totul așa cum e.“ Domnul răspunse: „Aș dori să creez. Aș dori să am ființe în care să-mi torn dragostea și care la rîndul lor să mă iubească.“

Si din nou L-a prevenit rîndunica: „Odată ce vei fi creat ființe cu sentimente, gânduri și stări sufletești atît de schimbătoare, s-ar putea ca într-o bună zi dragostea lor față de Tine să se preschimbe-n ură. Căci nici chiar un Dumnezeu n-ar putea prevedea toate posibilitățile implicate într-o creație uriașă. Hai să rămînem așa cum sîntem. Tu și două rîndunici.“ Dar cealaltă pasăre insistă: „Fă o lume. Îți promit că voi continua să cînt chiar și dacă toate lucrurile se vor schimba în rău. Voi ciripi chiar și dacă păsări răpitoare vor încerca să mă înghită, sau copiii răi îmi vor întinde curse.“

Si așa Domnul S-a hotărît să facă lumea. Și-a asumat riscul de a iubi, riscul pe care fiecare trebuie să și-l ia cînd începe o prietenie sau își întemeiază o familie, riscul pe care fiecare și-l asumă atunci cînd lansează o idee nouă. S-a hotărît să iubească și, pentru că El iubește, noi învățăm să credem, să sperăm și să ajutăm.

Singura alternativă a dragostei este non-existența. Dacă dragostea ar pieri cu totul din lume, lumea ar înceta să existe. Gîndește-te la aceasta.

MEDITAȚIA 107

„Faceți toate lucrurile fără . . . certuri.“ (Filipeni 2:14)

Sase orbi voiau să știe ce și cum e un elefant. Pipăindu-l într-o parte, unul zise: „Elefantul e un zid.“ Altul, atingându-i urechea, trase concluzia: „E un evantai.“ Un altul declară: „Elefantul e un stîlp,“ căci îi pipăise piciorul. Atingându-i coada, altul zise: „E un șarpe.“ Și așa mai departe. Noi toți cunoaștem în parte (1 Corinteni 13:12).

Se spune că la o petrecere, șase foști orbi povesteau cum au fost vindecați de Isus. Unul zise: „Îți spun din experiență: pur și simplu mi-a zis ‚Credința ta te-a vindecat‘.“ Celălalt replică: „Numai protestanții neagă importanța faptelor. Credința singură nu e suficientă. Cînd vindecă ochii unui orb, Isus îi atinge.“ Un al treilea adăugă: „Mai mult chiar: sînt necesare două atingeri. Dacă te atinge o singură dată, vezi oamenii înalți cît copacii.“ Cel dinaintea lui nu se dădu bătut: el văzuse perfect după o singură atingere. Luă, apoi, cuvîntul un al patrulea: „Vorbiți prostii“ zise el. „Isus face noroi din praf și scuipat, își unge ochii și te trimite la o anumită scaldătoare din Israel să te speli. Dacă te duci la alta, mergi degeaba - nu te vindeci. Tot ce-ați spus pînă acum sînt aiureli.“

Discuția celor patru orbi degeneră într-o adevărată gîlceavă. Fiecare din ei își formă partida lui. Mai tîrziu Isus convocă pe șefii celor patru grupări și le zise: „V-am vindecat pe fiecare în alt mod. N-ar fi fost mai bine să vă uniți în mulțumiri pentru ceea ce v-am făcut? N-am Eu oare dreptul să hotărăsc modul cel mai potrivit de a-l vindeca pe fiecare?“

Ceea ce tu condamni ca greșală la fratele tău, s-ar putea dovedi foarte bine a fi experiența sa adevărată cu Domnul Isus.

MEDITAȚIA 108

„Nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zise Domnul oștirilor.“ (Zaharia 4:6)

Intr-un ziar englez, un admirator al artei moderne scria: „Această artă este democratică. O poate face oricine.“ Tragi la nimereală două linii galbene și alte trei în albastru; faci în jurul lor un cerc roșu, care nici măcar nu trebuie să fie rotund; deasupra lipești un nas și un ochi de față tăiate dintr-un ziar, și-ți botezi „capodopera“: „Viitorul glorios al omenirii.“ Criticii o vor elogia și o vor califica drept interesantă. Si este într-adevăr interesantă. Interesantă prin ce?

Oameni netaleantați și lipsiți de cultură produc așa-numite opere de artă. Uneori, predică predicatori netaleantați. Făcînd din predică centrul slujbei de închinăciune, Luther o situa puțin deasupra Sfintei Împărtășanii. Uitase că lumea nu are prea mulți predicatori buni.

Privește „Pieta“. Două statui uriașe formînd un singur grup. Michelangelo a săpat în piatră, așezînd trupul unui bărbat în poala unei fecioare. Ea arată mai tînără decît fiul ei - și-a păstrat frumusețea fecioriei. El era Omul Suferinței. Fața ei e calmă. Aflase despre Înviere.

Asemenea artiști nu găsești la orice colț. Si nici nu poți face predicatori ca Ioan Gură de Aur, trecîndu-i pe vorbitorii plictisitori prin examene teologice.

Isus trebuie să trăiască în inimă înainte de a deveni subiectul unei predici sau al unei mărturii personale. „Din prisosul inimii vorbește gura“ (Matei 12:34).

Predicatorii netaleantați ar trebui să se re-orienteze profesional sau să se nască din nou, de data asta cu darul de a predica. Chiar și un analfabet sau un om lipsit de talent poate vorbi interesant despre persoana pe care o iubește cel mai mult. Mamele știu să vorbească despre ceea ce e bun în copiii lor. Doar cei ce-L iubesc enorm pe Isus ar trebui să vorbească despre El. In caz contrar, mărturia noastră despre el va arăta ca arta modernă. O poate face oricine. Dar nu este nici minunată și nici semnificativă.

Elocvența în mărturia personală sau în predică nu
depinde de erudiție ci de ardoarea Duhului Sfânt înlăuntrul
tău.

MEDITAȚIA 109

„Ziua Domnului . . . este . . . o zi de întuneric și negură mare.“ (Ioel 2:1,2)

Domnul ne-a învățat să ne rugăm: „Vie Împărăția Ta.“ N-a înțeles să o spunem în chip ușuratic. Pentru mulți venirea astăzi a Împărăției Lui ar însemna intrarea în focul veșnic. „Cine va crede, va fi mântuit“ (Marcu 16:16). Cei ce cred în Hristos sînt într-o minoritate infimizezimală. Unde-și vor petrece ceilalți veșnicia? Ce va însemna venirea Împărăției pentru cei pe care îi iubești?

Va avea loc o cernere. Unii vor merge la dreapta iar alții la stînga. S-ar putea ca cel pe care-l iubești cel mai mult să fie la stînga. Poți tu să spui din toată inima: „Vie Împărăția Ta“? Chiar vrei ca cei mai mulți din familia și poporul tău să-și petreacă veșnicia în iad?

Rugăciunea „Vie Împărăția Ta“ ne-a fost dată tocmai pentru a ne face conștienți de importanța și urgența momentului. Faptul că știm despre Venire și o dorim ar trebui să ne facă să depunem toate eforturile și înțelepciunea noastră întru răspîndirea Evangheliei.

Fii atent la cărțile legate de profețiile biblice. Personal am observat că fiecare carte de acest gen, mai veche de 20 de ani, s-a dovedit neadevărată. Luther credea că extinderea Imperiului Otoman însemna Sfirșitul. Despre Mussolini se credea că va fi omul ales pentru restabilirea Imperiului Roman, așa cum profețise Daniel că se va întîmpla. Hitler a fost considerat fiara din Apocalipsă purtînd numărul 666 (Apocalipsa 13:18).

Avem de multe ori, în noi, o curiozitate bolnăvicioasă. Cînd Isus spunea despre clădirile din Ierusalim că nu va rămîne piatră pe piatră din ele (Marcu 13:2), ucenicii voiau amănunte în legătură cu momentul împlinirii acelei profeții, în loc să fi mijlocit, ca odinioară Avraam și Moise, ca această catastrofă să nu aibe loc.

Mare bucurie produce azi, în multe locuri, revărsarea de Duh Sfînt. Si totuși, cei ce primesc darurile Lui ar trebui să nu uite de profecția imediat următoare (Ioel 2:28,29) legată

de groaznicele judecări ce vor veni peste omenire. Datoria noastră nu este pur și simplu să interpretăm profețiile ci, mai degrabă, cunoscându-le, să devenim mijlocitori fervenți pentru prevenirea catastrofelor prezise. Decretele lui Dumnezeu nu sînt de neschimbat.

MEDITAȚIA 110

„Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu.“
(2 Timotei 3:16)

În timpul Reformei, Thomas Muntzer își bătea joc de Luther numindu-l „scrib aservit literei moarte a Bibliei.“ Îl poreclise „Infulecă-Biblie“ adăugînd că “. . . n-are nici un rost să înghiți Biblia de o sută de mii de ori.“ Religia lui Muntzer se axa pe ideea posedării Duhului Celui Viu. Răspunsul lui Luther veni prompt: nu va asculta nicicînd de Muntzer, deși primise Duhul Sfînt pe deplin, decît dacă acesta îi aducea dovezi din Scriptură!

Luther avea dreptate. Mult înainte de el, Sf. Ieronim scrisese: „A nu cunoaște Scriptura înseamnă a nu-L cunoaște pe Hristos. Un om bine înrădăcinat în Scriptură este un bastion al Bisericii.“

Contradicția dintre ideea de a fi condus de Duhul și aceea de a fi condus de Scriptură este artificială, căci cei conduși dinlăuntru de Duhul Sfînt sînt în asentimentul ei și o percep ca fiind „adevărată și dovedindu-și prin sine însăși autenticitatea“ (Calvin).

Dacă un om, care pretinde că vorbele îi sînt inspirate de Duhul Sfînt trebuie să o și dovedească, nu la fel stau lucrurile cu Biblia. Ea n-ar trebui să constituie subiect de discuții și argumentări raționale. Am primit-o din gura lui Dumnezeu prin intermediul slujitorilor Săi, ceea ce o situează deasupra oricărui raționament uman. Citind-o cu credință, Îl percepi pe însuși Dumnezeu. Si este greșit să o crezi doar datorită argumentelor care îi dovedesc adevărul. Nu noi judecăm Cuvîntul lui Dumnezeu, ci cuvîntul ne judecă pe noi. El este Adevărul de nebiruit căruia creștinii I se subordonează total. Nu îngădui vreunui duh străin să te despartă de El.

MEDITAȚIA 111

„*Mai întâi iudeului.*“ (Romani 1:16)

„Soarele n-a strălucit niciodată deasupra unui popor mai sîngeros și mai răzbunător decît evreii, care dintotdeauna au cultivat ideea uciderii și sugrumării păgînilor. Niciînd nu vor exista sub soare oameni mai avari decît au fost și vor fi ei întotdeauna, așa cum bine se poate vedea din cămătăria lor blestemată.“

Sînt cuvintele lui Martin Luther. Si mai există și alte asemenea afirmații în scrierile unor distinse fețe bisericesti, papi și părinți ai Bisericii.

Sentimentele au depășit însă vorbele. Descriși ca fiind atît de mîrșavi, evreii au fost măcelăriți secole de-a rîndul de cei ce se auto-intitulează creștini. Hitler fusese dat la o școală primară catolică. De multe ori trebuie să fi auzit el acolo povestea despre „evreii - ucigași ai Domnului.“ Nu-i de mirare că pe nedrept urîții evrei nu cred în Hristos.

Pe de altă parte însă, Scriptura declară că Evreii au dat lumii pe Fiul lui Dumnezeu (Romani 9:5).

Rătăcind prin furtună, un om se înfășura tot mai strîns în mantaua-i ponosită. O lepădă, însă, îndată ce se ivi soarele. Doar dragostea caldă, creștinească va face ca poporul ales de Dumnezeu să-și lepede prejudecățile legate de persoana lui Isus și să-L accepte ca Mîntuitor. Haideți ca noi, creștinii, să începem să reflectăm asupra lor lumina și căldura Soarelui dreptății.

MEDITAȚIA 112

„Adu-ți aminte de ziua de odihnă ca s-o sfințești.“

(Exodul 20:8)

Mulți oameni de afaceri își petrec viața într-o alergare nebună după bani, de care în mare parte nici măcar nu au nevoie (cea mai bună dovadă fiind faptul că îi țin la bancă). Acumularea aceasta de bogății le dă posibilitatea să achiziționeze lucruri fără de care ar putea foarte bine trăi, dar pe care le cumpără pentru a-și impresiona adversarii.

Ce rost are goana asta după înavuțire?

Una din cele mai importante porunci ale lui Dumnezeu este aceea de a te bucura de odihnă: Nu uita să ții Ziua de Odihnă. Oprește-te din fuga după bani. Incetează zbaterea asta continuă pentru îmbogățire. Anulează-ți auto-promisiunile și hotărârile. Ușurează-ți povara vieții. Vino deoparte și te odihnește.

Ziua de odihnă, Sabatul, este cea mai veche instituție a lui Dumnezeu. Chiar și păgînii îi înțeleg importanța. Să o fi moștenit, oare, chiar de la Avraam? Încearcă să te relaxezi după muncă, chiar și după cea foarte importantă. Socrate obișnuia să se joace cu copiii pentru a se reface după încercările deosebite. Călugării iezuiți aveau o regulă conform căreia după fiecare două ore de studiu luau câte o pauză de 15 minute în care trebuiau să facă ceva cu totul diferit. Cardinalul Richelieu se relaxa făcând exerciții fizice grele; de exemplu se întrecea cu servitorul său la sărituri în înălțime.

Nu te lăsa devorat de dorința câștigului bănesc. Mărirea veniturilor s-ar putea să nu-ți fie necesară, mai ales dacă îți sporește grijile.

Fă-ți timp pentru liniștea și pacea Zilei de Odihnă. Relaxează-te. „Veniți la Mine,” zicea Isus, „voi cei trudiți și împovărați și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre” (Matei 11:28,29). În timp ce tu te odihnești, Cel ce-l ocrotește pe Israel nu doarme și nici nu dormitează (Psalmul 121:4).

MEDITAȚIA 113

„Unde îți este biruința, moarte?” (1 Corinteni 15:55)

Cei ce acceptă viziunea materialistă asupra vieții cred că individul își încetează existența la moarte. Aceasta contrazice principiul conservării energiei, piatra unghiulară a științei. Energia condensată în atomii corpului meu nu dispare la moarte. Pe măsură ce trupul se descompune, atomii intră în combinații nou. Energia calorică pe care o am nu dispare. Rămîne parte din totalul constant de energie universală. Cînd se răcește soba, căldura ei s-a transmis mediului în care se află ea - camera. La fel se întîmplă și atunci cînd corpul meu devine un biet cadavru rece. Eu am însă și energie spirituală: putere de a voi; sentimente; conștiință. Nu cunoaștem nici o formă de energie care să dispară din Univers. Si nu există nici cea mai mică dovadă că energia spirituală ar fi excepția de la regulă. Moartea poate doar să o transforme într-o dimensiune nouă, dar nicidecum s-o distruge.

Renumitul fizician Maxwell scria: „Progresul științific . . . mă obligă să fac o distincție profundă între partea vizibilă a ființei umane, care se deteriorează în mod evident, și ‚EU‘ - ul nostru, pe de altă parte, și să adopt o poziție conform căreia personalitatea umană, prin natura și chemarea ei, se situează dincolo de limitele sferei științei.” Faptul că nu pricepem cum mai poate exista conștiință chiar și după ce moartea i-a tăiat legăturile cu creierul (căci în noi, ca ființe vii, mintea este legată de creier) nu dovedește că după moarte conștiința ar dispare.

Scriitorul german Goethe spunea: „Convingerea mea că noi vom trăi veșnic se bazează pe noțiunea de activitate. Dacă voi fi activ, din punct de vedere energetic, pînă la moarte, natura, văzînd că trupul meu nu mai poate purta povara spiritului, va fi obligată să-mi asigure o altă formă de existență.”

Continu-ți munca cu hărnicie și nu te neliniști din pricina morții. Dumnezeu, care ți-a dat un trup pentru activitatea ta prezentă, îți va da un altul la moarte, dacă va găsi plăcere în munca ta.

MEDITAȚIA 114

„Un suflet din cinci sute.“ (Numeri 31:28)

În Numeri 31 ni se prezintă modul în care Dumnezeu a dat o mare victorie evreilor asupra madianiților. Prada de război luată de evrei a fost enormă. Dumnezeu le-a cerut să dea Templului a cincisuta parte din ea. Dumnezeu e modest. Uneori El cere atât de puțin!

Cînd Fiul lui Dumnezeu a luat chip de om, El Și-a ales un grajd ca loc de naștere, suferința ca fel de viață și crucificarea ca mod de a muri.

Drept ucenici Și-a ales doisprezece oameni simpli și disprețuiți. Uneori El îngăduie ca lumea să fie condusă de monștri și Iși păstrează sieși o mică turmă. Cei răi triumfă, iar creștinii trec prin suferințe.

Dacă întrebi: „De ce atîta modestie la Dumnezeu?“ răspunsul ar putea fi: „E lipsit de modestie să-I pui întrebări lui Dumnezeu. Nu întreba ‚De ce?‘, ci așează-te smerit lîngă Dumnezeu.“

Biserica lui Hristos și creștinii adevărați nu se vor lăuda nicicînd cu realizări deosebite. Împărăția Lui nu aparține acestei lumi. Aici, marile succese aparțin tiranilor și șarlatanilor. Succesele lui Dumnezeu vor fi totdeauna modeste în această lume, căci Impărăției Spiritului Și-a destinat El biruința.

Fii fericit cu realizările tale modeste.

MEDITAȚIA 115

*„Căci Eu, Domnul, Dumnezeuul tău,
sînt un Dumnezeu gelos.“ (Exodul 20:5)*

Bolnav fiind, marele pictor Van Gogh i-a scris fratelui său: „Mi-am jurat să consider boala ca inexistentă. Artă este geloasă. Nu vrea să îi preferăm boala, ca atare, eu îi împlinesc dorința. Am irosit timp destul; nici urmă de vopsea nu mai vezi pe mâinile mele. Altfel spus, oameni ca mine n-au dreptul la boală. Am hotărît, deci, să pictez cu regularitate de dimineața pînă seara.“

Ca și arta, Dumnezeu este gelos. Nu e intenția Lui să ne scape de probleme, dezamăgiri, insuccese, încurcături, prăbușiri nervoase sau boli mintale. Dar nici nu îngăduie creștinilor să-și părăsească munca sub pretextul bolii. Iar noțiunea de „Boli spirituale“ nici n-ar trebui să existe.

Un om îl privea pe Michelangelo sculptînd o statuie și îl întrebă:

„Ce faci dacă dalta ta cioplește prea mult din nas?“

Michelangelo răspunse: „Așa ceva nu se întîmplă.“

Omul insistă: „Să presupunem că se întîmplă. Poți să repari greșeala?“

Sculptorul îi dădu același răspuns: „Asta nu se întîmplă.“

Omul nu înțelegea. „Ce faci dacă, totuși, se întîmplă?“

Supărat, Michelangelo se răsti la el: „Mai taci odată și lasă-mă în pace! Așa ceva nu se întîmplă!“

„Oricine rămîne în El (Isus) nu păcătuiește“ (1 Ioan 3:6), în sensul că nu-și va permite niciodată luxul de a-și părăsi arta, chemarea, de dragul problemelor sau al păcatului, ci își va continua mersul pe Calea Domnului. Dumnezeu e gelos. El nu acceptă și nici nu ne permite să ne bălăcim, cu bună știință, în păcate, dureri sau lene.

MEDITAȚIA 116

*„Iar noi . . . sîntem înconjurați cu un nor așa
de mare de martori.“ (Evrei 12:1)*

Arestat pentru credință, unui creștin din Cuba i s-a cerut să semneze o declarație care conținea acuzații împotriva fraților săi, semnătură care ar fi dus la întemnițarea acestora. El spuse: „Nu pot din pricina lanțului.“

Ofițerul comunist replică: „Dar nu ești în lanțuri.“

„Sînt,“ răspunse creștinul. „Sînt legat de lanțul martirilor care, de-a lungul secolelor, și-au dat viața pentru Hristos. Eu sînt o verigă din lanțul lor. Și n-am să-l rup.“

Toma de Aquino, după ce declară că martirajul este cea mai mare dovadă a iubirii absolute, adaugă: „Cuvintele rostite de martiri în fața autorităților nu sînt cuvinte omenești, simple exprimări ale unor convingeri umane, ci cuvinte rostite de Duhul Sfînt prin gura martorilor lui Isus.“

Învăță de la martiri. Și tu ești o verigă din lanțul lor. Rămîi credincios!

O tînră creștină din Lituania, Nijola Sadunaite, spunea în fața tribunalului ce o condamna pentru credința ei: „Aceasta este cea mai fericită zi din viața mea. Sînt judecată pentru cauza adevărului și a dragostei pentru oameni . . . Destinul meu este glorios. Soarta mea de invidiat. Condamnarea mea va fi victoria mea. Singurul meu regret este că am făcut așa puțin pentru oameni . . . Haideți să ne iubim unii pe alții și vom fi fericiți. Doar cel ce nu iubește e nefericit. Datoria noastră este să condamnăm răul, dar trebuie să iubim un om chiar și cînd a greșit. Iar aceasta o poți învăța doar la școala lui Isus Hristos.“

Aceasta e învățătura pe care Duhul Sfînt ți-o dă prin gura unuia care suferă pentru Hristos. Pune-o în aplicare în viața ta.

MEDITAȚIA 117

„Roada Duhului este dragostea . . . împotriva ei nu este lege.“
(Galateni 5:22,23)

Mai mult de o treime din lume se află sub dominație comunistă. Una din țintele comunismului este desființarea religiei. În cele mai multe din țările blocului comunist, bibliile trebuiesc introduse prin contrabandă. Se naște întrebarea: este, oare, corect ca uneori creștinii să comită acte ilegale sau să facă lucruri care s-ar abate de la normele general acceptate?

Marii preoți evrei aveau promisiunea că Dumnezeu le va vorbi dintre cei doi heruvimi aflați în Templu, pe capacul chivotului. În felul acesta, ei erau în siguranță: nicicând n-ar fi îndrăznit Mesia să vină fără să le-o fi spus dinainte.

Un conducător de stat nu vizitează niciodată o altă țară fără să se anunțe. Guvernatorul roman era astfel în siguranță: nicicând regele iudeilor n-ar fi apărut fără ca el să fi fost înștiințat.

Intr-o noapte, Lumina lumii S-a auto-introdus în mod ilegal în Palestina, ca prunc, după ce fusese purtat de pînțele unei sfinte fecioare, contrar standardelor morale general acceptate și contrar legilor biologice.

Apoi a fost răstignit și înmormîntat. Mormîntul I-a fost sigilat de autorități. Si e lucru bine cunoscut că un sigiliu guvernamental nu poate fi rupt. Dar îngerii nu se supun legilor pămîntești. Un înger a rostogolit pur și simplu piatra, fără să-i pese de sigiliu.

Ar fi trebuit, oare, să-L sfătuim pe Isus să se supună legii și să rămînă în mormîntul sigilat de autorități? Prin „auto-contrabandă“ Isus a ieșit din nou din mormînt la viață.

Unii cred că noi, creștinii, n-ar trebui să călcăm legile tiranilor comuniști. Dar Isus a călcat legea gravitației înălțîndu-Se la cer!

Augustin ne-a învățat un principiu: „Iubește și fă cum te îndeamnă cugetul!“

MEDITAȚIA 118

„*Mîniați-vă și nu păcătuiți*“ (Efeseni 4:26)

Anatoli Krasnov-Levitin, un scriitor sovietic, spunea: „Dragostea și mînia sînt surori. Unde nu este mînie nu este nici dragoste. Cuvintele profeților din vechime clocoteau de mînie, deoarece inimile lor erau pline de o dragoste puternică față de poporul lor, iar dragostea le-a stîrnit mînia nu numai împotriva asupritorilor, ci și împotriva poporului însuși, deoarece acesta nu urma adevărul. Și tot mînie era și în cuvintele Mîntuitorului cînd privea la farisei și cărturari . . . “ Cine nu simte groază și mînie față de păcat nu are nici sentimente creștine, și nici umane.

Bunătatea față de criminali nu este totdeauna cea mai bună atitudine. Absalom ucisese. Iși îndemnase slujitorii să-lucidă pe fratele său Amnon (2 Samuel 13:28). După omor, Absalom a fugit din fața regelui David. Exilul este binemeritata pedeapsă pentru unul care ia legea în propriile mîini și ucide pe cineva care nu fusese condamnat la moarte de către singurul judecător în drept, regele. Absalom ar fi trebuit să rămînă în auto-exilul pe care și-l hotărîse.

Si, totuși, David ascultă un sfat rău și iertă pe ucigaș, deși acesta nu arătase nici un semn de pocăință și schimbare a vieții. Nici măcar nu se umilise să ceară iertare. Intors din exil, Absalom deveni din nou mare la Ierusalim și, nestingherit de nimeni, începu să organizeze o revoltă sîngeroasă împotriva tatălui său, regele David. Mult sînge nevinovat a curs și multă durere a umplut țara! Si ce ușor ar fi putut fi evitat totul dacă, în cazul acesta, David ar fi arătat mînie sfîntă, și nu ne-sfîntă blîndețe.

Fiecare trebuie să plătească pentru păcatul propriu, excepție făcînd doar cel ce, prin naștere din nou, a devenit o ființă nouă prin credința că Isus a plătit pentru păcatul său; după cum este scris: „pedeapsa care ne dă pacea a căzut asupra Lui“ (Isaia 53:5). Doar așa avem noi garanția că bunătatea nu este folosită greșit.

MEDITAȚIA 119

„Isus a zis: *Dați piatra la o parte . . .*” (Ioan 11:39)

Undeva, într-un orășel, vizitiul carului funerar era un necredincios. De multe ori încercase pastorul bisericii să-l aducă la Dumnezeu, dar nici un rezultat. Intr-o zi, mașina pastorului era la reparat. S-a întâmplat ca tot în acea zi să fie și o înmormântare. Si așa se face că pastorul luă loc pe capra dricului, lângă vizitiu. Bun prilej, gîndea pastorul, pentru o nouă încercare de a-l aduce la pocăință pe împietritul vizitiu.

„Domnule, zise pastorul, n-ai vrea să-mi faci un serviciu? Există în Biblie un verset legat de profesia Dumitale. Ajută-mă să-l înțeleg. Domnul nostru Isus a spus: ‚Lasă morții să-și îngroape morții.‘ Dar e clar că un gropar mort n-ar putea îngropa un mort, un vizitiu mort n-ar putea mîna carul funerar, iar un pastor mort n-ar putea ține un serviciu de înmormântare. Care să fie înțelesul vorbelor lui Isus?”

Vizitiul rîse: „Nu ți-am spus, Domnule pastor, că Biblia e o prostie și nimic mai mult? Chiar vorbele astea ale lui Isus o dovedesc. E o prostie Biblia Dumitale!”

Pastorul răspunse: „Inainte de a o lepăda, hai s-o judecăm nițel. Ai auzit-o pe nevasta mortului cum plîngea, cînd l-am scos din casă: ‚George, nu mă lăsa singură! Intoarce-te! Si copiii, la fel, se rugau de tatăl lor să rămînă cu ei. In zadar; mortul nu le răspundea pentru că era mort. La fel și cu Dumneata. De ani de zile Hristos, îngerii, creștinii te îndeamnă la pocăință, dar nu răspunzi, căci și dumneata ești mort - mort spiritual. Nu crezi, totuși, că vorbele lui Isus au dreptate.”

Orice om care nu-L are pe Hristos este mort spiritual. Trupește el poate trăi într-o casă frumoasă. Spiritual, însă, locuința lui e un mormînt. Isus ar vrea să-l învieze, ca pe Lazăr odinioară. Invierile fizice au fost întotdeauna rare, dar Isus dorește învierea spirituală a tuturor celor morți în păcate și greșeli. El ne cere nouă, credincioșilor, să fim ajutoarele Sale în acest domeniu. Singur El poate învia morții, dar ne cere nouă să rostogolim pietrele de la ușile mormintelor.

MEDITAȚIA 120

„Scriptura, deasemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite neamurile, prin credință, a adus dinainte lui Avraam această veste bună: Toate neamurile vor fi binecuvîntate în tine.“ (Galateni 3:8)

Ce Scriptură i-a predicat lui Avraam Evanghelia? Prima carte a Sfintei Scripturi, așa cum o posedăm noi azi, a fost scrisă la câteva sute de ani după moartea lui Avraam. Atunci cum de i-a dat lui o Scriptură știrea că el va deveni o binecuvîntare pentru toate popoarele?

Scriptura i-a explicat lui Avraam că această promisiune va fi împlinită într-un urmaș al său, Isus Hristos. Si i-a spus-o cu atîta putere încît el s-a bucurat cu mii de ani înainte de a vedea ziua lui Hristos (Ioan 8:56).

Dar ce Scriptură i-a vorbit lui Avraam? El nu avea Scripturile noastre. Biblia noastră ne spune că ea se bazează pe scrieri mult mai vechi, că este o transpunere în vorbe simple, omenești, a unor valori veșnice pentru a căror exprimare ne lipsește, de fapt, limbajul potrivit. În Daniel 10:21, o ființă din ceruri i-a spus profetului: „Vreau să-ți fac cunoscut ce este scris în Cartea Adevărului“ și i-a arătat lucruri necuprinse în nici o Carte sfîntă scrisă de oameni pînă atunci. În Numeri 21:14 este menționată „Cartea războaielor lui Dumnezeu,“ iar „Cartea lui Iasher“ (sau, în evreiește, a „Dreptului“) este citată în Iosua 10:13.

În împrejurări speciale, oamenilor deosebit de înzestrați de Dumnezeu, li s-a făcut uneori favoarea de a citi aceste cărți. Așa s-a întîmplat cu Avraam. Biblia noastră pune în cuvinte omenești, pe înțelesul tuturor, gînduri inspirate de Dumnezeu. Celelalte cărți conțin aceleași gînduri, forțate parcă să intre, cu tot dinadinsul, în tiparul îngust al limbajului uman.

Urcă pe înălțimile spirituale! Atunci nu vei mai rămîne doar la Biblie, ci vei atinge tainele lui Dumnezeu, atît de imperfect exprimate de cuvintele omenești. Le înțelegem doar în clipe de extaz.

MEDITAȚIA 121

„Atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, c a a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața vecinică.” (Ioan 3:16)

Un pastor încerca fără succes să aducă la credința pe șeful uniunii sindicale locale. Cam în același timp a fost declanșată o grevă care s-a prelungit. Greviștii și-au str ns curelele și și-au susținut cu  nd rjire drepturile, deși foamea și datoriile creșteau.

Predicatorul a făcut o vizită șefului uniunii sindicale și i-a spus: „Eu știu cum ați putea c știga. Ai putea să atragi întreaga opinie publică de partea ta.”

Pentru prima dată liderul sindical deveni atent la vorbele predicatorului și-i ascultă propunerea. Predicatorul urmă: „Ca să demonstrezi condiția disperată a muncitorilor și ca să trezești mila fașă de ei, ia-l pe fiul tău, leagă-l pe linia trenului și treci cu locomotiva peste el. Așa vei  vinge.”

Indignat, șeful uniunii ripostă: „Nici dacă lumea întreagă moare de foame nu mi-aș sacrifica singurul fiu!”

Dumnezeu putea trimite un sfint din vechime, sau un înger să moară pentru noi, dar El a dat ce-a avut mai bun în ceruri, pe Isus Hristos.  nțeleg nd dimensiunea sacrificiului, inimile noastre sînt împinse spre poc inșă. Intr-o zi de vineri, Vinerea Mare, Isus a murit pentru păcatele noastre. Dar moartea nu l-a putut ține. Moartea e un fenomen de calitate inferioară. N-ar putea conține ce este mai bun. Isus a fost  nviat. Aceasta este ceea ce sărbătorim noi în Dumineca Paștilor - Victoria lui Hristos asupra morții.

Dumnezeu a dat ce a avut mai bun. Iar nouă ni se cere de asemenea ceea ce avem mai bun. Legile severe ale templului evreiesc pretindeau ca jertfele aduse Domnului să fie din cea mai bună făină - din floarea ei.

MEDITAȚIA 122

*„Cine are două, haine să împartă cu cel ce n-are niciuna.“
(Luca 3:11)*

„Să se încălțe cu sandale și să nu se îmbrace cu două haine“ (Marcu 6: 9).

În timpul prigoanei anticreștine condusă de împăratul roman Dioclețian, un creștin cu numele Eustrat a fost încălțat cu niște bocanci de fier care aveau cuie lungi și ascuțite pe dinăuntru. În bocanii aceștia și bătut ca să fugă mai repede, așa a fost dus la locul martiriului. Biserica îi onorează memoria.

Noi nu sîntem chemați la asemenea suferințe. Martiriul e o excepție. Nu ni se dau tuturor bocanci cu cuie care să ne sfișie carnea.

Totuși, Dumnezeu Se uită la garderoba noastră. El i-a învățat pe primii ucenici să se îmbrace modest. Unii dintre creștinii de azi sînt preocupați să aibe o doctrină dreaptă și un ritual corect. Ce se întîmplă însă cu numărul corect de pantofi, rochii și costume?

Creștinii ar trebui să dea Domnului tot ce au, socotindu-se pe ei înșiși nu stăpîni, ci administratori ai bogățiilor materiale. Să se dezbrace chiar și de ei înșiși pentru a-L urma pe Hristos cel gol și desculț în drumul Său spre Golgota.

Ar trebui să fie foarte grijulii creștinii cu cantitatea de hrană și haine pe care le au. Miliarde de suflete au nevoie de Evanghelie. În viitor, copiii lui Dumnezeu vor fi îmbrăcați în glorie.

MEDITAȚIA 123

„Dumnezeu a ales . . . lucrurile care nu sînt.“
(1 Corinteni 1:28)

„A luat cele șapte pîini și după ce a mulțumit lui Dumnezeu le-a frînt și le-a dat ucenicilor Săi să le împartă . . . Si au mîncat și s-au săturat“ (Marcu 8:6,8).

Să presupunem că apostolii n-ar fi avut șapte pîini ci numai trei sau una; ce s-ar fi întîmplat? Mulțimile ar fi fost săturate la fel de bine și numai cu atîtea. De fapt, altădată Isus a avut doar cinci pîini, nu șapte. În ciuda acestui fapt, El a hrănit atunci o mulțime și mai mare, iar numărul coșurilor cu fărîmituri (firimituri) rămase a fost și el mai mare (Marcu 6:41-43).

Tu îți poți oferi lui Dumnezeu puținul de care dispui ai. Bindecuvîntările Sale nu depind de cantitatea pe care o ai, ci de faptul de a o aduce la El.

Să presupunem că nu ai nimic să-I aduci. Ce faci? Așa ceva este imposibil, căci un om care să nu aibe nimic de adus lui Isus nici nu există. Nici cuvîntul „Zero“ și nici simbolul său scris „0“ nu se găsesc în Biblie.

Un astfel de om își poate aduce persoana proprie, persoană care să spună: „Nu am nimic - nu sînt nimic.“ Si, totuși, el are ceva de preț: pe el și sărăcia lui. Își poate aduce păcatele la Isus. De la păcatul de a fi un prigonitor înrăit, Saul din Tars a fost făcut de Dumnezeu unul din apostolii Săi înflăcărați. Dintr-o păcătoasă pierdută, Maria Magdalena a fost schimbată într-o sfîntă cu credința de neclintit.

Adu-ți slăbiciunea ta la Hristos. Așa ceva ai în mod sigur. Puterea Lui în slăbiciunea ta se arată desăvîrșită.

Incepe cu puțin dar, în loc să folosești acest puțin, adu-l mai bine la Isus. Iar El îl va înmulți și binecuvînta nespus.

MEDITAȚIA 124

„... prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire.“ (Efeseni 4:14)

Creștinii ar trebui să studieze operele lui Mao Tse-tung. Înainte de a se certa cu tovarășii săi ruși, el expusese tacticile tuturor comuniștilor în cartea sa „Despre Războiul Permanent“: „Derutarea voluntară a inamicului și organizarea de atacuri surpriză cu scopul unic . . . al dobândirii unei poziții mai avantajoase și a inițiativei. Ce este derutarea? . . . A simula o mișcare spre Est și a ataca spre Vest e un mod de a deruta adversarul. Niciodată nu va fi prea multă înșelăciune într-un război.“

Adaugă la aceasta faptul că pentru maoiști luptele de clasă și războaiele revoluționare sînt o stare de lucruri permanentă și de dorit pentru secolele următoare, și atunci vei înțelege că, potrivit învățaturii lor, minciuna și prefăcătoria trebuie să fie principala trăsătură de caracter a omului.

Isus ne învață: „Felul vostru de a vorbi să fie: da, da; nu, nu“ (Matei 5:37). Sîntem obligați să alegem între o viață de minciuni și o viață înrădăcinată în adevăr.

MEDITAȚIA 125

„Cînd s-au pogorît pe țărîm, au văzut acolo jăratîc de cărbuni, pește pus deasupra și pîine.“ (Ioan 21:9)

Ucenicii erau flămînzi și Domnul Isus le-a pregătit prînzul. De data aceasta l-a pregătit El însuși. Altă dată a însărcinat un înger să-i poarte de grijă unui sfînt. Profetul Ilie dormea sub un pom. Deodată un înger l-a atins și i-a spus: „Scoală-te și mîncă. Cînd s-a uitat, la căpătîiul lui era o turtă coaptă pe niște pietre încălzite și un ulcior cu apă“ (1 Regi 19:6).

Este ușor să crezi aceste minuni după ce ai mîncat bine dar, în unele părți ale lumii, sînt creștîni în închisori unde singura hrană e supa făcută din intestine nespălate. Și nu trebuie să privești prea atent pentru a vedea excrementele plutind prin ea. Ești forțat zilnic la o muncă de sclav fără a primi altă mîncare.

Frații noștri întemnițați nu suferă doar fizic. Si credința lor e încercată. Apare îndoiala. „Dumnezeu este atotputernic. El Și-a hrănit primii ucenici. L-a hrănit și pe Ilie. De ce nu-mi dă și mie ceva pîine și niște pește fript? De ce trebuie eu să mînc mațe nespălate?“

Dumnezeu S-a îngrijit de hrana necesară creștinilor întemnițați. Numai că, de data aceasta, n-a mai însărcinat îngeri să le-o dea, ci pe frații lor creștîni. Așa cum altădată a însărcinat un înger să hrănească pe Ilie, tot așa El încredințează acum creștinilor din lumea liberă sarcina hrănirii fraților lor din închisori. Este tragic să vezi cum cei cărora Dumnezeu le-a dat nobila misiune de hrănire a martirilor, pur și simplu fură ceea ce a pregătit El și își privează frații-martiri de cele necesare.

Ești cumva și tu unul din acești hoți?

Dumnezeu S-a îngrijit și de libertatea creștinilor din țările conduse de anti-creștîni. Dar acei Moise și Iosua moderni, cărora Dumnezeu le-a încredințat libertatea lumii și a aleșilor Săi sînt în grevă. Faraon i-a mituit și ei au trecut de partea lui.

N-ai vrea să faci ceva pentru libertatea lumii?

MEDITAȚIA 126

„Un înger al lui Dumnezeu i s-a arătat în vis și i-a zis: Iosife.”
(Matei 1:20)

Un poet chinez spunea: „Noaptea trecută am visat că eram fluture și acum nu știu dacă sînt omul care a visat că era fluture sau, poate, fluturele care visează că e om.”

Biblia dă un înțeles bogat viselor. Ea relatează treizeci și șase de vise și le dă și interpretarea. A fost, oare, Iosif cel din Vechiul Testament un ciobănaș care se visa rege, sau un om de caracter și cu însușiri de conducător care, treaz fiind, a visat că era păstor? A fost oare Nabucodonosor un rege care, într-o noapte, a visat că era animal, sau o adevărată „fiară sălbatecă” ce-și imagina, ziua-n amiaza mare, că e demn de onoruri regale?

Cel ce vrea să se cunoască pe sine și să-i cunoască pe cei din jur, ar trebui să fie atent la visele sale. Dacă Iosif cel din Noul Testament ar fi desconsiderat visele ca sursă de cunoaștere, el n-ar fi ascuns lumii neobișnuita cauză a sarcinii Fecioarei Maria. Ea ar fi fost ucisă cu pietre sub acuzația de a fi fost necinstită ca mireasă.

Cînd mergi la culcare, așează pe noptieră un creion și o hîrtie. Așterne pe hîrtie visele pe care le vei avea. Nu uita să pui data. Curînd vei observa că lucruri care, citite în Biblie, îți s-au părut de necrezut, devin întîmplări obișnuite în visele tale. Continuă practica aceasta și vei ajunge să-ți înțelegi propriile vise. Talmudul spune: „Visele netălmăcite sînt ca scrisorile nedescăcute.”

MEDITAȚIA 127

„Oare din priceperea ta își ia uliul zborul?” (Iov 39:26)

În sălbateca Alaska, unde castorii n-au mai văzut oameni și nu se tem de ei, te poți delecta ore în șir privindu-i cum doboară cu dinții lor ascuțiți, ca de fierăstrău, copaci uriași și, prin niște jgheaburi create de ei înșiși, le cară crengile pînă la lac, unde castelele lor umede răsar chiar din apă. Ceea ce fac ei e un miracol. Nici un ateu n-ar putea explica în ce fel aceste așa-zise „produse” ale evoluției oarbe pot regla nivelul apei, în lacurile artificiale create de ei, exact la înălțimea corespunzătoare necesităților lor.

Lacurile acestea sînt „prevăzute” cu baraje care se deschid și închid în funcție de nivelul variabil de apă care le alimentează, exact cum se întîmplă în cazul barajelor făcute de mîna omului. Astfel, nivelul apei rămîne constant pe tot parcursul anului. Cum își programează castorii acțiunile? Pentru a crea canale și diguri ca cele construite de castori, am avea nevoie de o echipă de ingineri de mîna întîi.

MEDITAȚIA 128

„Voi sînteți arătați ca fiind epistola lui Hristos.“
(2 Corinteni 3:3)

Una din dovezile existenței lui Dumnezeu este existența oamenilor buni. Un gînditor ateu spunea că universul este un accident uriaș, datorat unei succesiuni infinite de întîmplări norocoase.

Să presupunem că aceasta ar fi putut da naștere universului material. Nici o ființă rațională nu va accepta faptul că bunătatea, caracterul nobil, auto-dăruirea, iertarea, generozitatea sînt rezultatul întîlnirii întîmplătoare a unor particule elementare. Aruncă în aer simbolurile notelor muzicale: ele nu vor cădea la pămînt sub forma Simfoniei a noua de Beethoven.

De ce s-ar angaja cineva în cea mai grea luptă - aceea de a deveni o ființă umană bună - dacă el nu e decît o aglomerare întîmplătoare de molecule, care mîine se vor descompune și despre care nimeni nu-și va mai aduce vreodată aminte? Noi am fost destinați să fim buni, de aceea sînt unii buni: ei și-au înțeles chemarea.

Devino bun tu însuși, după modelul Maestrului Divin, și atunci viața ta va deveni o dovadă a existenței lui Dumnezeu.

MEDITAȚIA 129

„Atît de mult a iubit Dumnezeu lumea încît a dat pe singurul Său Fiu pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.“ (Ioan 3:16)

Acest verset este inima Bibliei. Conține mesajul ei principal. Fiecare cuvînt al lui este grandios:

„Dumnezeu“ - El este izvorul măreț al oricărui lucru bun;

„atît de mult a iubit“ - aceasta este dragostea pe culmea ei cea mai înaltă;

„lumea“ - este cel mai mare obiect pe care dragostea îl poate cuprinde.

„încît a dat“ - dăruirea este expresia perfectă a dragostei;

„pe singurul Său Fiu“ - cel mai mare dar care s-ar putea face;

„pentru ca oricine“ - „oricine“ este cel mai mare număr care poate fi înțeles;

„crede“ - este cea mai simplă condiție posibilă;

„în El“ - El este cel mai demn de încredere; credința în El nu pune probleme;

„să nu piară“ - scăpare din fața celui mai îngrozitor destin;

„ci“ - cea mai minunată alternativă pentru „pieire“; „să aibă“ - cea mai mare asigurare - posesia reală, nu doar speranța;

„viață veșnică“ - nu există alta mai lungă sau mai bună.

Cînd fiul meu avea șase ani, l-am întrebat dacă nu găsește că acest verset este minunat. El mi-a răspuns: „De loc. Îl găsesc normal. Pentru un om bogat este normal să dea mult, iar pentru Dumnezeu este normal să dea nu mai puțin decît pe Fiul Său și nu o altfel de viață decît una veșnică.“

MEDITAȚIA 130

„Veșnicului, nemuritorului și nevăzutului Dumnezeu.“
(1 Timotei 1:17)

De ce este Dumnezeu invizibil? Pentru același motiv, pentru care este invizibil un fulg de zăpadă căzut pe o pătură albă. Dumnezeu este foarte bun. „... tot ce făcuse . . . era foarte bun“ (Geneza 1:31). Cum poți deosebi foarte bun de foarte bun. N-a rămas nici cea mai mică părticică din bunătatea Lui care să nu fi fost transmisă creaturilor Sale.

El nu stă în fața unei oglinzi, ca regina cea haină din fermecătoarea poveste Albă-ca-Zăpada, întrebînd: „Oglindă, oglinjoară, cine-i cea mai frumoasă din țară?“ El nu poate fi cel mai frumos, nu i se poate atribui nici un superlativ, pentru că nu există minunăție sau frumusețe, pe care El să n-o fi împărtășit cu cu păsările cîntătoare, cu izvoarele, cu piscurile munților, cu copiii.

Cît de multe eforturi trebuie să faci o fată pentru a se îndrăgosti de un prinț minunat? Nici unul. Tot așa, orice străduință de a-L iubi pe Dumnezeu din toată inima este artificială. Dragostea pentru El nu are nevoie de ajutor. Îngerii i-au spus profetului: „Tot pămîntul este plin de mărirea Lui.“ (Isaia 6.39), de nu mai puțină mărirea decît îi împodobește tronul.

„Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu“ (Matei 5:8). Dumnezeu este vizibil în toate lucrurile și în toate evenimentele. Pricina pentru care El ne pare nevăzut, este propria noastră necurăție. Lasă-te spălat de sîngele lui Hristos, primește Duhul Sfînt, și vei privi cu „fața descoperită, ca într-o oglindă, slava lui Dumnezeu“; da, vei fi transformat „după chipul și asemănarea Lui“ (2 Corinteni 3:18).

MEDITAȚIA 131

„Ne bucurăm în nădejde“ (Romani 5:2)

Cea mai neîntemeiată speranță este cu mult mai întemeiată decît cea mai întemeiată deznădejde. O știu din propria-mi experiență.

Fuseșem condamnat la douăzeci și cinci de ani muncă silnică. În închisoare m-am îmbolnăvit și eram pe moarte - doctorii pierduseră orice nădejde că mă voi însănătoși. În aceste împrejurări fiind, nutream speranța, cu totul neîntemeiată, că în viitor voi conduce o organizație misionară de talie mondială, al cărei scop urma să fie ajutorarea creștinilor persecutați din țările comuniste. Disperarea și sinuciderea ar fi avut un mai bun suport logic. Revederea fiului meu părea o speranță deșartă. Astăzi îmi țin în brațe strănepotul.

Nu-ți părăsi niciodată speranța. Talmudul declară necredincios pe omul care, condamnat la moarte fiind, și avînd deja capul pe butuc și securea călăului ridicată asupra sa, gata să lovească, își spune: „Sînt pierdut.“ S-ar putea ca securea să cadă din mîna călăului, așa cum i s-a întîmplat lui Mihai Viteazul.

Euthanasia greșește fundamental. Se întîmplă ca oameni „condamnați“ de toți doctorii din lume să trăiască. Nădăjduiește în legătură cu serviciul tău și pentru copiii tăi. Nădăjduiește pentru caracterul tău care, în ciuda a mii de străduințe, încă nu s-a îmbunătățit. Speranța noastră este un Dumnezeu care a atîrnat „pămîntul de nimic“ (Iov 26:7). Speranța pe care ne-o dă El este bună chiar și atunci cînd nu are nici un temei.

MEDITAȚIA 132

„Eu sînt Domnul, Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei.“ (Exodul 20:2)

Unii creștini cred că noi n-ar trebui să ne ocupăm de politică.

Se poate oare spune că Livingstone nu cunoștea Evanghelia? Pe vremea cînd a ajuns el în Africa, comerțul cu sclavi era în floare. Trebuia oare Livingstone să îngăduie ca sclavii să rămîină sclavi? Citise în Biblie cum Dumnezeu îi dezrobise. Nu putea rămîne indiferent la tabloul turmelor de nevinovați, legați de mîini cu lanțuri lungi și biciuiți, exact așa cum se procedează azi cu convoaiele de prizonieri în multe țări.

Aceste practici odioase l-au făcut pe Dr. Livingstone să se aprindă de mînie. Mulți creștini și-au pierdut azi virtutea de a se mînia împotriva sclaviei. Unii nu se mai mînie decît arareori, și numai împotriva celor ce se mînie împotriva sclaviei.

Livingstone n-a uitat niciodată să implore poporul englez să abandoneze cumplitul comerț de carne și sînge uman. Și a reușit. Sclavia a fost abolită în Imperiul Britanic. Trupul lui Livingstone se odihnește între regi, în Catedrala Westminster din Londra.

Chivotul evreilor nu era doar un obiect de ritual ci și un semn de luptă. Cînd evreii, foști sclavi, au trecut Iordanul ca să cucerească o țară în care trebuiau să fie liberi, chivotul era purtat de leviți așa cum este purtat astăzi un steag. El era simbolul luptei pentru libertate.

Creștinii nu sînt doar luptători pentru drepturile personale; ei luptă și pentru dreptate în relațiile sociale.

MEDITAȚIA 133

„Noi, fiindcă am crezut, intrăm în odihnă.“ (Evrei 4:3)

Oamenii nu au fost creați pentru a deveni călăi și ucigași. A fi criminal este împotriva naturii. De aceea criminalii sînt propriii lor călăi nemiloși. Doar un om chinuit îi poate chinui pe alții.

În „Cartea albă despre procesul Siniavski - Daniel,“ Lenin ne este descris într-un mod pe care niciodată nu l-am fi bănuit. Primul lider sovietic își făcuse un obicei din a ieși în curte noaptea, la ora două. Stînd în zăpadă, urla la lună. O făcea noapte de noapte. Urla puțin, se oprea să asculte dacă nu cumva venea cineva, și apoi își relua ciudata activitate pînă cînd simțea că îngheață de frig. După aceea se întorcea în camera lui, unde continua să facă planuri pentru soarta viitoare a Rusiei.

Aceste lucruri au fost relatate de cineva care făcuse parte din garda personală a lui Lenin.

Nu fiecare om este un călău mare, de anvergură, ca Lenin sau Hitler, dar mulți au stofă de bolșevic. Ne chinuim soții, părinții, prietenii, angajații. Sîntem brutali, sadici.

Ne face plăcere să chinuim pe alții dar, în realitate, ne chinuim pe noi înșine. Doar un om tulburat tulbură pe cei din jurul său.

Există o soluție pentru nebunia ta, și i-ai putea elibera și pe cei din jur de răutatea ta. Este glasul blînd al lui Isus: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă“ (Matei 11:28). Ascultă-I gîngașa chemare.

MEDITAȚIA 134

„Să nu ucizi.“ (Exodul 20:13)

În închisori ai ocazia să auzi hoții condamându-i aspru pe ucigași. „Noi ne putem pocăi și putem înapoia lucrurile furate“ zic ei. „Si chiar dacă nu-i mai putem despăgubi, cei pe care i-am prădat pot câștiga alți bani. Dar voi nu mai puteți înapoia viața pe care ați luat-o unui om. Voi sînteți criminali.“

Si există un adevăr în aceasta. Orice păcat distruge relația dintre un om și altul. Si orice păcat te face tot mai insensibil la chemarea lui Dumnezeu. Dar omorul este păcatul unui iresponsabil. A ruina pe un om sau a-i distruge bunul nume nu înseamnă pierderea lui totală. Cel în cauză mai poate să-și redobîndească poziția anterioară. Moartea este, însă, definitivă. Il duce pe om în fața Marelui Judecător și, dacă nu este pregătit pentru judecată, îl duce în iadul veșnic. Acest „păcat de moarte“ este un păcat deosebit.

De aceea preoții care trec cu vederea violența și încurajează revoluțiile sînt pe o cale greșită. Și greșesc și guvernele care își conduc propriile țări la război, în cazuri în care acesta ar putea fi evitat. Și la fel și aceea care provoacă revolte sîngeroase.

De ce-ar fi necesare revoluțiile?

În cartea „Vești Dintru-un Azil“, autorul sovietic V.Tarsis prezintă cazul unui om considerat nebun de către autoritățile comuniste. „Am început să citesc Biblia în fiecare zi,“ zicea omul. „Trebuie să vă mărturisesc că este cea mai înșelătoare și mai periculoasă carte. Nu mă mir că tovarășii au depistat-o și au interzis-o. Căci, după ce i-ai citit înțeleptele vorbe, nu poți decît să rîzi în hohote cînd te gîndești la revoluții.“

Dacă atunci cînd ești sărac și asuprit mai păstrezi încă bucurie și pace dulce în inimă, și dacă ai siguranța unei vieți minunate și veșnice în paradis, nu-ți va mai trece prin minte ideea de a vărsa sînge pentru a schimba ordinea socială în lumea asta trecătoare.

Creștinii nu iau parte la aceste lucruri. Ei își amintesc cuvintele lui Dumnezeu: „Să nu ucizi.“

MEDITAȚIA 135

„Nunul . . . l-a chemat pe mire și i-a zis: Orice om pune la masă întâi vinul cel bun; și, după ce oamenii au băut bine, atunci îl pune pe cel mai puțin bun; dar tu ai ținut vinul cel bun pînă acum.” (Ioan 2:9,10)

Uneori diavolul aduce mai întâi lucrurile cele mai bune: promisiuni minunate, plăceri egoiste. Unei vieți de beții îi urmează un vin mai puțin bun: o viață ratată, remușcări, orbire spirituală; încheierea o face vinul cel mai prost: osînda veșnică.

Dragostea știe că lucrurile cele mai bune încă n-au sosit. Ele sînt rezervate viitorului. Mai mult, ea aduce cu sine în prezent bucuria împlinirii poruncilor lui Dumnezeu, părtășia cu Hristos, cu îngerii Săi din cer, și binecuvîntata legătură cu sfinții. În prezent, bucuria aceasta este amestecată cu amărăciunea crucii. În toiul încercărilor, suferințelor, a prigoanei și a goliciunii, bucuria constă în aceea că, în mijlocul lacrimilor și al vărsării de sînge, Mireasa lui Hristos nu încetează să nădăjduiască.

Ea știe că Mirele a pregătit în odaia Sa de nuntă cele mai bune vinuri pentru veacul ce va să vină. Ea nu se grăbește ca cei ce cred că au de trăit doar această scurtă viață. Dragostea nu se grăbește să obțină rezultate ci îndură cu răbdare eșecurile, suferințele și înfrîngerile. Victoria finală este a ei.

Neclintiți în luptă, ba chiar inspirați de ea, creștinii merg înainte. Dușmanii noștri nu cunosc bucuria de nespus pe care Hristos a rezervat-o celor ce sînt de partea Lui, atunci cînd El suferă. Noi iubim și credem că dragostea va învinge.

Biserica lui Hristos nu este în primejdie în lumea de păcat în care trăiește. Nici chiar porțile iadului nu o pot birui. Mai degrabă lumea păcatului este amenințată prin existența Bisericii, căci victoria finală este a noastră.

MEDITAȚIA 136

„. . . să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul.” (Efeseni 4:24)

În mod obișnuit, oamenii confundă sfințenia cu bunătatea, deși sînt virtuți diferite. „Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse; și iată că erau foarte bune“ (Geneza 1:31). După acest „foarte bune“ urmează ceva total diferit.

„Dumnezeu a binecuvîntat ziua a șaptea și a sfințit-o“ (Geneza 2:3). Sfințenia aparține unei alte sfere decît bunătatea.

Un om poate fi foarte bun fără să fie sfînt și pus deoparte pentru Dumnezeu. Există și cazuri extreme, în care oameni sfînți nu sînt neapărat și buni. Unde este bunătatea lui Ghe-deon, a lui Iael, a lui Iosua? Ei au luptat pentru cauza popo-rului ales. În aceasta a stat sfințenia lor. Iar cei ce citesc viețile lui Atanasie, Luther și Calvin, cu greu ar putea vedea vreo urmă de bunătate în ei. În lupta aprigă pentru adevărul care li s-a încredințat, acești viteji au lovit fără milă în adver-sar. Adevărul trebuie să fie triumfător.

Hrănindu-ne cu bucate spirituale alese, așa devenim noi sfînți.

S-a stabilit experimental că viermi obișnuiți să trăiască în întu-neric au putut fi condiționați să-și părăsească mediul natural de viață și să se adapteze la mediul luminos. De fie-care dată cînd încercau să se retragă în zonele întunecate ale cîmpului experimental, li se aplica un șoc electric și, pe de altă parte, de fiecare dată cînd veneau la lumină erau răsplățiți cu hrană din abundență. Cu timpul aceste ființe „s-au îmbrăcat în viermele cel nou,“ ca să folosim expresia biblică.

Contrar normelor speciei lor, din acel moment ei au început să prefere întotdeauna lumina. Apoi acești viermi au fost tăiați în bucăți și adăugați la hrana altor viermi din aceeași specie; și iată că și aceștia din urmă și-au schimbat obiceiurile. Primind carnea varietății noi de viermi, ei și-au schimbat acidul ribonucleic, depozitarul memoriei. Ei evitau

întunerecul și preferau lumina întocmai ca ființele cu care au fost hrăniți. Experiințe similare au fost făcute și cu alte animale.

Dacă vrei să te îmbraci cu omul cel nou, un om al dreptății și al sfințeniei, hrănește-te cu Hristos. El a luat trup pentru a putea deveni hrana ta zilnică.

MEDITAȚIA 137

„Domnul a făcut să crească un curcubete, care s-a ridicat peste Iona, ca să-i facă umbră capului lui . . . Iona s-a bucurat foarte mult de curcubetele acesta.” (Iona 4:6)

Pentru a sugera ideea de „vremelnic” sau „trecător,” Biblia folosește imaginea umbrei. „Zilele noastre pe pământ nu sînt decît o umbră,” spune Bildad (Iov 8:9). Iov însuși spune „Omul . . . fuge și pierie ca o umbră” (14:2).

„Ca o umbră petrece omul . . . toate zilele lui de viețuire deșartă” (Ecleziastul 6:12), spune Solomon, care moștenise de la tatăl său, David, acest mod de a gîndi. „Zilele noastre pe pământ sînt ca umbra și fără nici o nădejde” (1 Cronici 29:15).

Uneori chiar și profeți ca Iona „se bucură foarte mult” de ceea ce e vremelnic.

Mai întîi Iona și-a făcut un umbrar ca să se adăpostească la umbra lui, uitînd că tot ceea ce construiește omul este trecător. A doua zi, un vînt puternic i-a distrus umbrarul. Nimic din ceea ce facem pentru noi înșine nu va rămîne nedistrus. Nimic nu durează veșnic. Nici civilizațiile și nici noi nu durăm veșnic.

Apoi Iona s-a bucurat de umbra dăruită de un copac, dar a doua zi un vierme a înțepat copacul, care îndată s-a și uscat. Orice pom moare într-o zi. Moare și viermele care i-a ros rădăcina, moare și profetul care s-a odihnit la umbra lui. Peste Ninive, care se pocăise în zilele lui Iona, s-a așternut de mult praful uitării.

Credincioșii și necredincioșii, și unii și alții mor. Este lipsit de înțelepciune să te bucuri de o umbră. Mîine vei voi să mori pentru că ți-ai pierdut bucuria. Dar nici dezamăgirea sau disperarea nu vor dura veșnic, căci și ele sînt trecătoare ca orice sentiment. Și, în cele din urmă, va arde și pămîntul acesta, pe care oamenii au fost uneori atît de fericiți, iar alteori atît de triști.

Veșnic este doar Dumnezeu care spune „Să nu cruț Eu oare?” (Iona 4:11). El nu va cruța veșnic Ninive. Pe pămîntul acesta, El nu cruță veșnic pe nimeni.

Lazăr, ca și alții pe care i-a înviat Isus, a trebuit să moară din nou mai târziu. Doar Dumnezeu rămîne pe veci. Și pe veci rămîn și cuvintele Sale „Să nu cruț Eu oare?” „Să nu cruț eu, pentru vecie, sufletul care mi s-au încredințat Mie?

MEDITAȚIA 138

„N-am mâncat de pomană pîinea nimănui; ci, lucrînd și ostenindu-ne, am muncit zi și noapte . . .“

(2 Tesaloniceni 3:8)

Personajul principal al epistolelor lui Pavel este Cel a cărui infățișare este ca a mii de sori în toată splendoarea lor, Cel ai cărui ochi sînt curați și a Cărui întregă ființă este mai strălucitoare decît a celor mai prețioase nestemate.

Hristos este personajul principal, dar nu și singurul personaj. Adesea, Pavel scrie despre sine însuși și despre frații săi, ca în versetul citat mai sus.

Si pentru noi preocuparea principală este Acela ale Cărui calități seamănă cu oceanul nesfîrșit în care au fost adunate infinite giuvaere minunate. Cînd Il cunoști pe El, gîndurile triste iau sfîrșit, pentru a face loc bucuriei.

Si totuși, nu putem să nu ne gîndim la pastori și să le adresăm și lor o vorbă. Ar trebui, poate, să le amintim că celor ce trăiesc din Evanghelie li se cere:

1) Să nu mănînce de pomană pîinea credincioșilor. Un medic poate raporta la sfîrșitul anului cîți bolnavi a tratat și pe cîți i-a vindecat. Un pantofar poate raporta cîți pantofi a reparat. Un pastor trebuie să fie în stare să raporteze despre munca lui de răsîndire a Evangheliei și despre eficiența ei.

2) Să muncească zi și noapte. Ziua singură nu este de ajuns. „Ferice de omul care zi și noapte cugetă la legea Lui“ (Psalmul 1:2). Roadele apar doar după o muncă susținută ziua și noaptea.

Creștinii trebuie să fie păstorii păstorilor lor.

MEDITAȚIA 139

„El a fost zdrobit pentru fărădelegile noastre.“ (Isaia 53:5)

Intr-una din țările în care domnește persecuția religioasă, un ofițer a mers să aresteze un pastor. În timp ce își îndeplinea misiunea, el îl întrebă pe predicator: „Nu-i așa că și tu, ca toți cei aflați în situația ta, mă socotești o fiară?“

Pastorul îi răspunse: „Fiară? Nicidecum. Ești doar un biet nefericit care crede că nimeni nu-l iubește. Dumnezeu, însă, te iubește în mod deosebit. Pentru oamenii răi S-a făcut El om. N-a venit pe pământ pentru că eram drăgălași ca niște copilași de altar, ci pentru că eram murdari. Cu cât sîntem mai murdari, cu atît avem mai mult dreptul la mila Sa.“

Ofițerul începu să se apere: „Eu nu sînt chiar așa de rău. Nu sînt hoț.“

„Ba ești,“ răspunse pastorul, „și ai furat chiar de la Dumnezeu.“

„Ce vrei să spui?“

„L-ai prădat pe Dumnezeu de păcatele tale. Păcatele noastre Îi aparțin Lui. Sînt proprietatea Lui. El S-a născut ca Fiu al omului pentru a-i lua păcatele. Toată murdăria faptelor noastre rele Îi aparține Lui, nu nouă. Ești un hoț dacă refuzi să I le dai Lui, Mielului lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii și are dreptul să le ridice pentru că ele sînt proprietatea Lui și a nimănui altcuiva. Tu îți păstrezi ceea ce aparține altuia.“

Ofițerul nu l-a mai arestat pe pastor. În loc să-l aresteze, i-a mărturisit păcatele.

Ești cumva un hoț? Ai declarat cumva și tu că păcatele pe care le-ai comis sînt ale tale, cînd ele aparțin, de drept, lui Isus?

MEDITAȚIA 140

„La miezul nopții s-a auzit o strigare: Iată Mirele, ieșiți-i în întâmpinare.” (Matei 25:6)

Pământul se învîrte în jurul axei sale. Miezul nopții este momentul de maximă depărtare a pământului față de soare. Noaptea spirituală este momentul de maximă depărtare a oamenilor față de Dumnezeu. Ne apropiem cu pași repezi de acest miez de noapte și de evenimentele lui îngrozitoare.

Dar miezul nopții nu este așteptat cu aceleași sentimente de către copiii lui Dumnezeu și de către lume. La miezul nopții au murit întîii născuți ai egiptenilor, în timp ce, poporului Său, Dumnezeu îi dăruia libertatea.

Dumnezeu a spus: „Vine noaptea, cînd nimeni nu mai poate să lucreze” (Ioan 9:4). Dar un lucru pe care Biblia îl declară imposibil nu se referă la cei credincioși, căci Isus a spus: „Toate lucrurile îi stau în putere celui ce crede” (Marcu 9:23).

Poporul sfînt poate lucra chiar și la miezul nopții. Era miez de noapte cînd a luat Samson porțile cetății Gaza (Judecători 16:3). La miezul nopții a primit Rut promisiunea lui Boaz „Îți voi face tot ce vei zice” (Rut 3:11). Si era tot miez de noapte cînd Pavel și Silas l-au cîștigat pe temnicerul din Filipi pentru Dumnezeu (Fapte 16:25).

La miezul nopții, oamenii lui Dumnezeu fac cele mai mari fapte de vitejie. De aceea psalmistul spune: „Mă scol la miezul nopții să Te laud” (Psalmul 119:62).

Noi nu ne temem de întunericul lumii, ci ne continuăm lucrul. Mirele vine curînd. Să nu-L așteptăm cu mîinile goale.

MEDITAȚIA 141

„Uitați-vă, disprețuitori-lor, mirați-vă și pieriți . . . “
(Faptele Apostolilor 13:41)

Pavel îl citează aici pe Habacuc 1:5, adăugînd la profeția acestuia, cu autoritatea sa de apostol, cuvîntul „pieriți,” un cuvînt de blestem adresat dușmanilor Evangheliei. Domnul rostise sentința asupra Ierusalimului. Blestemase smochinul și acesta se uscăse. Aici Pavel avertizează statul evreu că va pieri, ceea ce s-a și întîmplat curînd după aceea.

Doar în ultimii ani Și-a arătat Dumnezeu din nou mila, adunînd turma risipită a lui Israel într-un nou stat evreiesc.

Ni se pare ciudat să-l auzim pe un apostol rostind către dușmani cuvîntul „pieriți.” Noi știm că Dumnezeu este Dragoste. Și acesta este adevărul. Dar nicăieri în Biblie nu ni se spune că El este numai dragoste. Nu poți limita descrierea lui Dumnezeu la un singur cuvînt: „dragoste.”

Nu poți descrie un om printr-un singur cuvînt. Eu sînt creștin, dar sînt și bărbat, înalt, pastor, păcătos, tată, și așa mai departe.

Tot așa, dragostea este doar una din însușirile lui Dumnezeu. Mai există și dreptatea, mînia, groaza lui Dumnezeu. Și ele sînt la fel de bine arătate în Biblie ca și dragostea Lui.

După ce scrisese 1 Corinteni 13, „imnul dragostei,” în aceeași epistolă, Pavel scrie. „Dacă nu iubește cineva pe Domnul nostru Isus Hristos, să fie blestat” (16:22).

Creștinii au puterea să lege și să dezlege, să binecuvînteze și să blesteme. Ei își iubesc dușmanii ca oameni și fac tot ce le stă în putință pentru mîntuirea lor, dar rostesc profetic cuvîntul „pieriți” asupra instituțiilor de care sînt prigonți, și acestea pier.

Amintiți-vă de Gingis Han și vitejii lui tătari. În secolul al treisprezecelea, fără avioane cu reacție și fără tancuri, ei au înaintat năpraznic din China pînă la mijlocul Europei. Și aceasta doar în jumătate timpul de care au avut nevoie sovieticii pentru cucerirea aceluiași teritorii. Dar Genghis Khan a dispărut.

Noi nu ne temem de depozitele de bombe meșterite de dușmanii Evangheliei. Amintiți-vă de Suleiman Strălucitorul și turcii săi înfricoșători. Creștinii s-au rugat și au rostit sentința „pieriți.“ Dușmanul a pierit. Armele spirituale sînt puternice. Sînt mortale. Un cuvînt al lui Petru a provocat moartea lui Anania și Safira, creștini necredincioși.

MEDITAȚIA 142

„Păziți ce este drept.“ (Isaia 56:1)

Scriitorul evreu creștin A. Krasnov-Levitin, care a petrecut zece ani în închisorile sovietice, a descris o discuție pe care a avut-o cu un creștin pacifist. Levitin îl întrebase: „Dacă un bandit îți atacă familia, de ce nu i-ai smulge securea din mână și nu l-ai lovi în cap?“

Pacifistul răspunde: „Îți interzice Scriptura. Isus ne-a învățat să întoarcem celălalt obraz celui care ne lovește.“

Levitin replică: „Dar Isus n-a spus niciodată să-ți lași copiii omorâți de bandiți. Căci ceea ce e înțelept să faci când ești atacat numai tu, devine o nebunie când sînt implicați și alții. Un om care privește liniștit cum este bătut un alt om, lipsit de apărare, este laș și egoist. Atitudinea lui nu poate fi justificată prin doctrina non-rezistenței. Un om care poate sta liniștit când triumfă fățarnicia este și el laș și egoist . . . Blîndețea și iertarea sînt necesare numai atunci cînd este vorba de insulte care ți-au fost adresate ție personal. Ele îți dau putința să-ți concentrezi voința în lupta împotriva nedreptății, a minciunii și a răului în care trăiește lumea.“

Cuvintele „ferice de cei flămînzi și însetați după neprihănire“ sînt văzute de Levitin ca o binecuvîntare nu numai pentru cei ce fac ca dreptatea să triumfe în lume. Iuda scrie despre „mîntuirea de obște.“ Orice om mîntuit luptă pentru a face mîntuirea „de obște“: principiile lui Hristos să guverneze lumea.

Toți creștinii adevărați sînt luptători împotriva nedreptății și a cruzimii. De aceea sînt ei persecutați. Nu te mulțumi doar cu mîntuirea ta. Mîntuiește-i și pe alții.

MEDITAȚIA 143

„Dragostea nu se poartă necuviincios.“ (1 Corinteni 13:5)

De obicei aceste cuvinte sînt înțelese în sensul că un creștin nu este nepoliticos. Dar Pavel însuși a fost uneori teribil de nepoliticos. La fel și Isus. Și de asemenea reformatorii, față de oponenții lor. Cînd este în joc soarta bisericii, politețea poate pricinui foarte mult rău.

Cuvîntul grecesc tradus prin „necuviincios“ este „aschemon“. Traducerea lui literală a citatului ar fi „dragostea nu se poartă ne-schematic.“

Hristos categorisește oamenii asemeni zoologilor, punîndu-i într-un tipar, într-o schemă. Unii din ei sînt „oi,“ alții „lupi,“ alții „cîini,“ alții „vulpi.“ Pe unii El îi numește nebuni, fățarnici sau vipere. Alții sînt ucenici preaiubiți. El știe de existența unei fiare, a unui balaur roșu și a unui porumbel ales. Dragostea nu se poartă ne-schematic, adică fără să țină seama de aceste tipare.

Toți oamenii trebuiesc iubiți, dar eu nu pot să mă port la fel cu tipul „oaie“ și cu tipul „lup.“ Nu mă pot purta cu fățarnicii ca și cu ucenicii preaiubiți, cu tiranii la fel ca și cu victimele. Vai de păstorul care n-ar ști să facă deosebirea între oi, cîini și lupi, și s-ar purta cu toți la fel. Dragostea nu se poartă cu un bărbat rău ca și cu unul bun, cu un copil ascultător ca și cu unul neascultător. Atitudinea dragostei depinde de situație.

Să zicem că niște gangsteri atacă un om nevinovat; eu pot să-i iubesc pe toți dar voi încerca să apăr pe cel nevinovat trăgînd, la nevoie, în gangsteri. În caz contrar, m-aș purta necuviincios, adică „aschemon“, prin faptul că n-aș lua în considerație pozițiile diferite pe care le ocupă ei în lume. Același lucru este adevărat și în ceea ce privește atitudinea noastră față de cei ce slujesc biserica și cei ce o distrug, sau față de cei ce-și apără patria și cei ce o atacă.

Dragostea nu se poartă necuviincios. Ea este diferențiată corespunzător locului pe care îl ocupă fiecare om în schemă.

MEDITAȚIA 144

„Lasă, să vedem . . . “ (Matei 27:49)

Există o indiferență, o insensibilitate și o invincibilă nepăsare față de suferință.

O mare mulțime de oameni au asistat la curcificarea de pe Golgota. Au auzit strigătele de durere ale celor răstigniți atunci când mâinile și picioarele le-au fost străpunse de cuie. Ar fi trebuit să știe măcar despre unul dintre cei trei crucificați în Vinerea Mare că era cel mai bun om. Altfel nu s-ar fi rugat pentru călăii Săi și nici nu S-ar fi gândit să întoarcă la Dumnezeu pe un tâlhar, în timp ce El Însuși trecea prin suferințe de nespus. Acum, deznădăjduit parcă, Isus strigă: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?“

Și care a fost reacția mulțimii? Își spuneau unul celuilalt: „Lasă, să vedem . . .“ Nu le trecea prin cap să-I ușureze suferințele dându-i măcar un strop de apă sau un cuvânt de milă. „Lasă, să vedem dacă va veni Ilie să-l scape.“

Ilie nu este doar numele unui profet din vechime. El este și o scurtă propoziție care înseamnă „Iehova este Dumnezeul meu.“ În acest sens fiecare poate fi un Ilie. În acest sens a spus Domnul că Ioan Botezătorul era Ilie. Fiecare din noi trebuie să-l aibă pe Iehova ca Dumnezeu al său. Dacă mila lui Dumnezeu-Iehova este stăpînul vieții noastre, atunci nu vom rămîne nicicînd pasivi în fața suferințelor celor nevinovați.

Atitudinea „Lasă, să vedem“ este caracteristică pentru cei ce nu-L au pe Dumnezeu. Oameni ca aceștia asistă la răstignirea de pe Golgota fără să fie mișcați. Astfel de oameni nu vor fi tulburați nici de mesajul suferințelor de azi. Ei sînt osîndiți. Nu le pasă de micii frați ai lui Isus aflați în închisori sau flămînzi. Pe acești oameni îi lăsăm să-i judece Dumnezeu.

Multă nepăsare și inerție trebuie învinsă chiar și printre cei aleși. Nu rămîne nepăsător atunci cînd este nevoie de tine; dacă poți, ajută.

MEDITAȚIA 145

„El este bun și cu cei mulțumitori și cu cei răi.“ (Luca 6:35)

Una din cele mai mari frumuseți ale Bibliei este faptul că ea nu cuprinde două versete.

În primul rînd, nu vei găsi în Biblie nici un verset în care Isus să întrebe: „Ce păcate ai făcut? Cîte? În ce împrejurări? Cu cine? Spune-mi dacă au fost scuzabile, abateri mărunte sau crime uriașe.“

Dimpotrivă, Biblia ne prezintă un Isus care mergea de la unul la altul, spunîndu-le: „Fruntea sus, fiule; fii fericită, fiică; păcatele ți-au fost iertate“ și fără a întreba ce păcate fuseseră. Și nu te întrebă nici despre trecutul tău.

În al doilea rînd, nu există nici un loc în Biblie, în care cineva să se fi scuzat sau să-și fi cerut iertare de la Isus.

După Cina cea de Taină, toți apostolii, cu excepția lui Ioan, fugiseră; Petru se lepădase. După Înviere, cînd s-au întîlnit cu Isus, ar fi fost frumos să-I spună: „Ne pare rău.“

Dar n-au făcut-o. Aceasta pentru că oricine se uită în ochii lui Isus citește în ei atîta înțelegere și dragoste încît poate fi sigur dinainte că „El iartă tot.“

Hristos dorește mîntuirea mea mai mult decît o doresc eu însumi. El mă vrea în cer mai mult decît vreau eu să ajung acolo. Dumnezeu aleargă după noi cu binecuvîntările Sale. Pentru a nu fi ajuns, un om ar trebui să alerge tare repede.

Bizuiete-te pe aceste două versete care nu există în Biblie. Crede că El nu-ți va pomeni nicicînd păcatele trecute și că dorința Lui cea mai înaltă este să te ierte.

MEDITAȚIA 146

„Voi sînteți . . . un popor pe care Dumnezeu Și l-a ales ca să fie al Lui.“ (1 Petru 2:9)

Regele Lear spunea: „Cînd ne naștem, plîngem pentru că venim pe scena acestui mare teatru de nebuni.“ Avea dreptate. El însuși fusese un nebun cînd a încredințat copiilor, înainte de vreme, tot ce avea. Ar fi trebuit să știe că sîntem născuți în nelegiuire și zămisliți în păcat (Psalmul 51:5).

Trăim într-o lume de nebuni, care vorbește de rău pe Cel mai Bun. L-au numit diavol. Hamlet avea dreptate: „De-ai fi neprihănit, curat ca zăpada, cast ca un sloi de ghiață, de bîrfa lumii tot n-ai scăpa.“ Pe neprihănita Desdemona, Othello a numit-o „tîrfă.“

Nebunește s-a purtat și Julieta. Avea, desigur, tot dreptul să se îndrăgostească la paisprezece ani. Atîta doar, că n-a iubit înțelept. Ea i-a spus lui Romeo: „Fîința ta minunată este Dumnezeuul meu.“ E o nebunie să faci un idol din obiectul dragostei tale. Dacă ar mai fi trăit un an, și-ar fi schimbat, poate, idolul.

Hamlet i-a spus Ofeliei: „Mărită-te cu un nebun, căci oamenii cuminți știu ce monștri ai face din ei.“ Cîți oameni sînt înțelepți și prevăzători?

Despre Cassius, Iago spunea: „Doar un păhărel să-i dau și îl înfurii ca pe căteaua mea.“ Producătorii de băuturi alcoolice știu să ne dea multe pahare. Lumea întregă e beată.

Ce bine că Isus ne-a pus că noi nu aparținem acestei lumi! Sîntem doar străini și călători prin ea. Și nu luăm parte la nebunia ei.

MEDITAȚIA 147

„Orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însusflească.“
(Filipeni 4:8)

Cleopas cu un prieten al său călătoreau spre un sat numit Emaus. Isus S-a apropiat și mergea pe drum împreună cu ei. Dar ei nu L-au recunoscut, căci înfățișarea Lui se schimbase. Cleopas L-a întrebat: „,Tu ești singurul străin aici, în Ierusalim, de nu știi ce s-a întâmplat în zilele acestea?“ - „Ce?“ - i-a întrebat el?“ (Luca 24:18,19)

Isus voia să știe. Atît de multe se întîmplaseră în Ierusalim în ultimele trei zile! Fuseseră răstigniți doi tîlhari. Se vor fi dus, oare, ucenicii Săi să mîngîie mamele lor îndurerate? Se va fi îngrijit vreunul din ucenici să meargă la Pilat și să le ceară trupurile, ca să nu fie sfișiate de corbi?

Unul dintre cei doi tîlhari le devenise frate de credință. Ucenicii ar fi trebuit măcar să-i facă o înnormîntare cum se cuvine. Dar soldații care L-au răstignit? Se purtaseră cu atîta sălbăticie! Aveau nevoie de mîntuire. Va fi fost în stare unul din ucenicii lui Isus să-i iubească și să le arate calea spre iertare?

Trecuseră trei zile. Cîte lucruri se vor fi întîmplat în Ierusalim în acest răstimp? Se vor fi distrus familii, oameni vor fi fost răniți; va fi fost multă durere. Unii vor fi ucis. Unii vor fi scris imnuri de laudă lui Iehova. Mame vor fi îngrijit de copiii lor. Alții se vor fi îngrijit de pîinea semenilor lor.

Multe lucruri se întîmplă în trei zile. „Ce?“ - întrebă Isus, „Ce lucruri?“ Pe el Îl interesează viața umană sub toate aspectele ei - virtuți și păcate, bucurii și dureri. Dorința Sa este să împărtășească totul cu noi.

Vorbind despre lucrurile care se întîmplaseră în Ierusalim, ucenicii erau cu adevărat preocupați doar de unul singur: ce se întîmplase cu Isus, Ființa pe care o iubeau.

Mulți creștini sînt preocupați doar de relația lor personală cu Isus Cel înălțat, care le poate da pacea aici și în paradisul care va urma. Dar Isus este viața, viața din jurul lor. El este Cel pe care Îl poți vedea în frații Săi, în cei flămînzi, însetați, goi, bolnavi, și în omenirea înrobîtă. Ori

de cîte ori întîlnești un copil al lui Dumnezeu, pe El Îl
întîlnești.

MEDITAȚIA 148

„Unii s-au îndoit.“ (Matei 28:17)

Îndoiala are o valoare pozitivă. Unde ar fi azi știința dacă un Copernic nu s-ar fi îndoit de adevărul teoriei general acceptate că pământul ar fi centrul universului? Sau dacă Einstein nu s-ar fi îndoit de valoarea absolută a geometriei lui Euclid, sau de mecanica celestă a lui Newton?

Unde ar fi religia dacă Avram nu s-ar fi îndoit de religia politeistă pe care o moștenise de la străbunii săi? Sau dacă apostolii n-ar fi pus la îndoială judecata pronunțată de marii preoți ai națiunii lor, că Isus ar fi fost un hulitor?

Îndoiala este legitimă și necesară. Este mai multă înțelepciune în îndoiala sinceră decît în certitudini înșelătoare. Mulți oameni religioși, care aici se arată peste măsură de siguri în legătură cu locul lor din cer, nu vor ajunge niciodată acolo!

Și vor fi mulți predicatori care la venirea lui Isus Îi vor spune: „Doamne, Doamne! N-am proorocit noi în Numele Tău?“ Iar Isus le va răspunde: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine voi toți care lucrați fără de lege“ (Matei 7:22,23).

În loc să afirmi cu insistență că-L cunoști pe Dumnezeu cînd, de fapt, Îl ai doar în închipuire, fii mai bine un căutător. Căutătorii de Dumnezeu sînt în siguranță.

Augustin, marele învățător al Creștinismului, a scris: „Nu Te-aș căuta dacă nu Te-aș fi găsit deja în adîncul inimii mele.“ Îndoiala sinceră nu este nimic altceva decît căutarea sinceră a adevărului. În spatele ei, însă, este agonia spiritului.

„Cum dorește un cerb izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule“ (Psalmul 42:1). Nu după predici și cărți despre apă aleargă cerbul. Nu discuțiile despre potolirea setei îl interesează pe el. Pe omul însetat nu-l satisfac nici cele mai înalte noțiuni despre apă, nici cele mai poetice fraze despre prospețimea și minunăția ei, și nici măcar analiza ei exactă din punct de vedere chimic. El dorește apa însăși.

Așa este căutătorul de Dumnezeu. Oamenii varsă rîuri de lacrimi cînd își pierd bogățiile sau vreun copil. Cîți au vărsat vreodată o lacrimă pentru că nu L-au găsit pe Dumnezeu? Cîți pot spune din inimă cuvintele psalmistului: „Sufletul meu însetează după Dumnezeu, după Dumnezeul cel viu . . . Cu lacrimi mă hrănesc zi și noapte“ (Psalmul 42:2).

MEDITAȚIA 149

„Intăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui.“
(Efeseni 6:10)

Cel puțin zece la sută dintre elevii școlilor elementare din S.U.A. suferă de dislexie, un defect de percepție, care le blochează capacitatea de a scrie și citi corect. Procentajul este, probabil cam același și în celelalte țări civilizate. Optzeci la sută din prizonierii închisorilor americane sînt și ei afectați de dislexie, stare a minții uneori moștenită, care îi face să confunde literele și numerele. Plafonul poate fi confundat cu podeaua, cuvîntul „Ostil“ cu cuvîntul „Ospitalier“, litera „A“ poate fi înlocuită cu „D“ iar un șir de numere ca 1-2-3, poate deveni 2-1-3.

Mînia și frustrarea care rezultă din eșecul școlar continuu se manifestă adesea printr-un comportament delincvent și antisocial.

Dar nu trebuie să fie totdeauna așa. Nelson Rockefeller, fost vicepreședinte al S.U.A., spunea că a avut această problemă toată viața. „Citesc invers. Văd numerele invers. Mai mult, ceea ce e încă și mai rău, le gîndesc invers.“ El nu și-a perfecționat niciodată scrisul, dar și-a învins handicapul găsind modalități diferite de rezolvare a problemelor legate de scris-citit. Și Edison a fost dislexic, fapt care nu l-a împiedicat însă să devină un mare inventator. Generalul Patton a reușit să citească literele tipărite abia după vîrsta de doisprezece ani. Și președintele Wilson a suferit de dislexie. La fel Albert Einstein, fizicianul în fața căruia se înclină universul.

Ar trebui să li se dea copiilor două medicamente importante: vitaminele M și R, care lipsesc azi din alimentația lor. Sînt inițialele cuvintelor Moralitate și Religie. Ei ar trebui învățați că au obligația morală de a nu deveni rebuturi, că trebuie să învețe ceva util pentru viață. Și ar trebui învățați, deasemenea, că există Unul care îi poate ajuta să învingă acest handicap și și altele.

Și tu îți poți învinge handicapurile.

MEDITAȚIA 150

„L-ai făcut cu puțin mai prejos decât îngerii.“ (Psalmul 8:5)

Sigmund Freud, fondatorul psihanalizei, obișnuia să se laude că a încheiat opera de „descoronare a omului.“

Omul a fost considerat dintotdeauna coroana creațiunii lui Dumnezeu. În Evul Mediu însă, a apărut Copernic care a arătat că locuința omului, Pământul, nu era centrul Universului, cum se credea pînă atunci. Soarele nostru este doar una din miliardele de stele, cele mai multe dintre ele fiind mai mari decît el. Copernic era un creștin autentic și a rămas așa și după descoperirile sale; dar alții au tras concluzia că, micșorînd importanța Pământului în Univers, omul își pierde dreptul de a se auto-considera ca avînd o valoare specială.

Se spune că Darwin ar fi demonstrat că nici chiar pe Pămînt omul nu este ceva unic și, prin urmare, nu poate fi considerat rezultatul dorinței lui Dumnezeu de a avea un prieten, o ființă cu care să comunice. Conform ipotezelor lui Darwin, omul ar fi rezultatul evoluției la întîmplare, asemenea gorilelor și cimpanzeilor. Aceasta a fost o a doua lovitură dată ideii de superioritate a omului.

Dacă noi sîntem doar produsul întîmplării, doar materie și nu spirit, simple animale a căror preocupare unică este hrana și reproducerea, de unde se ridică rezistența față de aceste teorii? Să se simtă oare ofensate micuțele furnici că nu sînt considerate elefanți? De unde auto-proclamarea omului, pretenția sa că el este creatura preaiubită a lui Dumnezeu, superioară și diferită de orice animal? De unde vocea conștiinței și dorul după culmile spirituale?

„Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său“ (Geneza 1:27). Nimic asemănător nu este afirmat despre nici o altă creatură din Univers. „(Dumnezeu) l-a încununat cu slavă și cu cinste“ (Psalmul 8:5). Omul este coroana creațiunii.

Cînd Dumnezeu a dorit să Se încarneze, El a devenit om pe Pământul nostru. În numele Omului s-a născut un Copil; omului i-a fost dat Fiul, și printre numele Lui se aflau și

următoarele: „Dumnezeu atotputernic“ și „Părintele veșnicilor.“ (Isaia 9:6)

Crede în chemarea ta măreață și unică, și împlinește-o! Lasă chipul lui Dumnezeu să se vadă în tine. Lasă ca lumina ta să lumineze în așa fel, încât oamenii să-L laude pe Dumnezeu.

MEDITAȚIA 151

„Iată, vor fi șapte ani de mare belșug în toată țara Egiptului.“
(Geneza 41:29)

De ce aceste binecuvântări deosebite peste Egipt? De ce trebuia el să aibe mare belșug și să fie avertizat despre anii neroditori care urmau să vină? Sînt trei motive pentru aceasta, motive care sînt totodată și secretul oricărei munci misionare de succes.

1. Faraonul aceluși timp era rege în toată puterea cuvîntului. El acționa ca un rege nu numai cînd era treaz. Subconștientul său era plin de grijă pentru bunăstarea poporului său, la care visa și noaptea în somn.

Orice creștin este un rege. Luther spunea: „Creștinul este domnul tuturor și supusul nimănu.“ Dar creștinul este un rege iubitor. De aceea, Luther adăuga: „Creștinul este slujitorul conștiincios al tuturor, supusul tuturor.“

Creștinul nu trebuie să se *forțeze* pentru a fi un cîștigător de suflete; lui nu i se cere să pună bunăstarea bisericii pe primul loc. Credința sa creștină i-a inundat subconștientul. El pur și simplu *este* un cîștigător de suflete, un om care pune Împărăția lui Dumnezeu mai presus de orice.

2. Faraon, cel care visează binele, întîlnește un alt visător, Iosaf, și se unește cu el. Fă și tu la fel.

3. Faraon era cu totul lipsit de prejudecăți. Fusese sfătuit să cheme la curtea sa un străin a cărui piele era de altă culoare, un om a cărui religie i se părea, probabil, ciudată, un om care se închina unui Dumnezeu nevăzut, un prizonier cu o reputație proastă. Fusese învinuit și arestat pentru a fi atacat o femeie, pentru tentativă de viol.

Dar pentru Faraon fiecare om era, în primul rînd, om. Orice om putea fi de folos pentru binele țării. Oameni care ieri au comis fapte rele pot deveni oameni buni azi. Și apoi, cine știe dacă învinuirile aduse lui Iosif erau chiar adevărate? De multe ori stăpînii de sclavi, ca Potifar, își întemnițau sclavii fără o judecată dreaptă.

Îndeplinirea acestor condiții a favorizat Egiptul cu strîngerea de provizii uriașe pentru ei și vecinii lor, în

vremurile de foamete care au urmat. Aceste condiții vor face din tine un câștigător de suflete.

MEDITAȚIA 152

„*Totul este deșertăciune.*“ (Eclesiastul 1:2)

Cînd Corintul a fost asediat de Filip Macedoneanul, fiecare cetățean a fost mobilizat în lupta de apărare a cetății. Unii reparau zidurile, alții aruncau lănci sau trăgeau cu arcul în inamic.

Diogene, filozoful, s-a pus și el în mișcare. Își rostogolea vestitu-i butoi, fără vreo noimă, pe străzi. Întrebat de ce, el răspunde: „Păi, n-aș vrea să fiu singurul leneș între atîția care lucrează.“

„Dar ceilalți fac ceva util pentru cetate, ceea ce nu e cazul tău,“ i se răspunde.

Solemn, Diogene continuă să-și rostogolească butoiul. Considera activitatea celorlalți la fel de lipsită de sens ca și a lui. Corintul și Imperiul Macedonean vor trece, indiferent cine va învinge în această anume bătălie. Soldații ambelor tabere, învingători sau învinși, vor muri curînd.

După cîteva secole, cui îi va mai păsa de amănuntele acestei bătălii? Există azi cineva care să-și amintească numele luptătorilor? Locuitorii cetății erau foarte ocupați cu lucruri care, în perspectiva eternității, s-au dovedit la fel de deșarte ca și rostogolirea unui butoi.

În lumea aceasta, în care toate lucrurile trec, există un singur lucru care rămîne: este ceea ce a făcut pentru noi, pe Golgota, Hristos cel veșnic. Celelalte lucruri nu vor fi, în cele din urmă, de nici un folos. Crucea lui Hristos salvează pe păcătoși, dîndu-le veșnicia Fiului lui Dumnezeu.

Despre crucea lui Hristos, Ioan Gură de Aur spunea: „Ea este voința Tatălui, meritul Fiului, bucuria Duhului, comoara îngerilor, siguranța credinciosului, lauda lui Pavel.“

Nu disprețui pe cei care își petrec timpul cu distracții dacă munca cinstită cu care te lauzi tu nu va aduce rezultate mai bune pentru veșnicie. Slujește-L pe Hristos cel crucificat și înviat. Aceasta este singura muncă ne-deșartă.

MEDITAȚIA 153

„Au adus înaintea mea pe înțelepți și pe cititorii în stele, ca să citească scrierea aceasta și să mi-o tâlcuiască; dar n-au putut să tâlcuiască aceste cuvinte.“ (Daniel 5:15)

În timp ce regele Belșatar petrecea vesel în mijlocul curtenilo săi și a femeilor, pe peretele sălii de ospăț apăru un mesaj scris în limba aramaică. Înfricoșat, și uitînd brusc de petrecere, el își convocă la repezeală sfetnicii în speranța că va afla de la ei tîlcul neobișnuitei întîmplări. Spre dezamăgirea lui, nici unul din ei n-a fost în stare să-i dea vreun răspuns. Atunci regele îl chemă pe Daniel, acuzîndu-și totodată sfetnicii de necunoașterea limbii aramaice.

Aramaica era vorbită de evrei. Acești prizonieri israeliți deveniseră o minoritate națională importantă pentru Babilon, dînd imperiului un prim-ministru și alți mulți conducători politici. Totuși, niciunul din înțelepții Babilonului nu-și făcuse timp pentru a cunoaște limba, religia și mentalitatea evreilor. S-a întîmplat atunci că dușmanii Babilonului, mezii și perșii au pătruns pe ascuns în cetate în timp ce regele chefuia în mijlocul boierilor săi. Chiar în noaptea aceea, regele Belșatar a fost ucis și marelui său imperiu căzu în mîini străine. „Înțelepților“ săi le lipsise înțelepciunea. Necunoscînd apropierea pericolului, nu-și putuseră avertiza regele.

Vedem astăzi repetîndu-se aceeași dureroasă ignoranță. Înțelepții moderni - mulți dintre ei conducători ai bisericii universale - sînt suficient de inteligenți pentru a-și asigura poziții înalte și faima pe care o aduce rangul. Le lipsește însă înțelegerea pentru oamenii pe care ar trebui să-i aducă la Hristos; și nici nu recunosc forțele destructive care amenință biserica. „Înțelepții“ de azi, conducătorii spirituali, par in-conștienți de pericolul grav pe care îl reprezintă pentru creștinism islamul, comunismul și atît de răsînditul secularism.

Avertismentul dat regelui Belșatar fusese scris de o mîină pe perete. Avertismentul dat astăzi lumii libere este scris cu sînge, și totuși, înțelepții zilelor noastre nu știu să-l descifreze.

MEDITAȚIA 154

„Și toți frații care sînt împreună cu mine.“ (Galateni 1:2)

Pavel hotărîse să scrie bisericii din Galatia o epistolă instructivă. Ceea ce așternea el pe hîrtie era Cuvîntul veșnic al lui Dumnezeu, care urma să servească spre zidirea creștinilor pînă la sfîrșitul lumii. În situații ca aceasta nu îți prezinți părerile personale. Faci corp comun cu toți frații. Există o credință a tuturor, dată o dată pentru totdeauna sfinților: credința ținută de toți creștinii de pretutindeni și dintotdeauna. Doar în comuniune cu toți sfinții poate cineva rosti adevăruri veșnice. De aceea, Pavel scria galatenilor în părășie fiind cu „toți frații“ care erau cu el.

Cel pe care se bizuia Pavel cel mai mult, era Fratele său Isus. În El ne încredem noi.

Hristos, fratele și Domnul nostru, are mulți îngeri sfinți. Și ei sînt frații noștri.

Și apoi, sfinții glorificați sînt și ei cu noi.

Pe Muntele Schimbării la față, Isus a stat de vorbă cu Moise și Ilie. Isus a vrut ca și noi să ne considerăm într-o părășie neîntreruptă cu cei ce-au adormit.

Sîntem împotriva spiritismului, a chemării morților; nu dorim să le simțim apropierea. Dar credem că sfinții care au plecat la Domnul nu sînt prea departe.

Biblia spune: „Și noi, dar, fiind înconjurați cu un nor așa de mare de martori“ (Evrei 12:1).

Se povestește în biografia lui Ioan Gură de Aur că pe cînd acest cel mai mare predicator pe care creștinismul l-a cunoscut vreodată își scria predicile, un credincios i-a văzut pe Pavel și Ioan stînd alături de el și șoptindu-i ideile la ureche. Cei ce au devenit asemenea copilașilor, pot crede această întâmplare. Asemenea experiențe nu sînt relatate prea frecvent, deoarece prea multă vorbă ar demonstra că noi nu considerăm miraculosul drept normal în viața noastră creștină și, cu atît mai puțin facem din părășia cu sfinții o experiență de zi cu zi. Haideți să scriem scrisori „împreună cu toți sfinții care sînt cu noi.“

MEDITAȚIA 155

„Un om bogat avea . . . “ (Luca 15:11)

Biblia este descoperirea, revelația lui Dumnezeu. Cuvîntul „revelație“ este de origine latină și are două înțelesuri. Revelația descoperă lucruri ascunse, necunoscute mai înainte și, totodată, ascunde sub un văl altele.

La început, cuvintele lui Dumnezeu ne-au fost transmise în greacă, o limbă diferită de cea pe care a vorbit-o Isus. Astfel, cuvintele Sale ne apar înconjurată de vălul traducerii care nu ne va transmite niciodată înțelesul deplin al originalului. Chiar și ebraica Vechiului Testament înconjoară cu un văl gândurile lui Dumnezeu, îmbrăcîndu-le în limbajul sărac al oamenilor.

Scopul Bibliei, prin aceasta, este să trezească în noi dorul după acea binecuvîntată stare cînd Creatorul nu era despărțit de creatura Sa, cînd exista numai Dumnezeu iar noi eram una în El - cînd nu exista între oameni comunicarea prin cuvinte care să nu poată exprima cele mai înalte gânduri - așa cum va fi din nou la sfîrșitul veacurilor.

Isus a vorbit aramaica, un dialect al limbii ebraice. Nici aramaica și nici ebraica nu conțin cuvîntul „a avea.“ Isus n-a pronunțat niciodată acest cuvînt. Isus n-a spus niciodată că are ceva.

De aceea bucuria Lui a rămas neștirbită cînd L-au dezbrăcat spre a-l biciui. I-au luat hainele despre care niciodată nu zisese: „Sînt ale Mele.“ Și niciodată nu zisese El „Eu am un trup.“ Trupul pe care I l-au chinuit nu era al Lui. El nu avea nimic. Isus își predase Tatălui trupul, ca pe o jertfă vie, înainte să fi fost ucis.

Pe primii Săi ucenici, Isus i-a învățat să gîndească în același mod. „Niciunul nu zicea despre averile lui că sînt ale lui“ (Fapte 4:32). Totul aparține lui Dumnezeu, iar noi sîntem ispravnicii, administratorii averilor Sale. El are dreptul să ia înapoi oricînd bogățiile materiale, sănătatea, un copil preaiubit, un nume bun, un prieten. Toate aceste lucruri ne sînt doar încredințate. Dacă ne sînt luate, nu pierdem nimic.

Aceasta constituie una din bucuriile vieții creștine. Orice creștin este un „nu am“ și nu dorește să devină un „am.“ Cei ce au, se îngrijorează de posibile pierderi. Lucrul acesta este imposibil pentru noi. Viața noastră este plină de seninătate.

MEDITAȚIA 156

„Așa că nu mai ești rob, ci fiu, și dacă ești fiu, ești și moștenitor, prin Dumnezeu.“ (Galateni 4:7)

De cînd cu descoperirea genelor și a ADN-ului, am ajuns să cunoaștem o mulțime de lucruri despre ereditate. Știm, printre altele, că forțe irezistibile ale binelui sau ale răului ne-au fost transmise ereditar, de la strămoșii noștri.

Există și o ereditate a spiritului. Dumnezeu este adevăratul nostru Tată; Ierusalimul ceresc este mama noastră. De la Dumnezeu moștenim nu numai Împărăția Sa ci și caracterul Lui. Sămînța lui Dumnezeu este în noi (1 Ioan 3:9).

Copiii englezilor vorbesc englezește, copiii românilor vorbesc românește. În prima sa epistolă, Petru spune: „Dacă vorbește cineva, să vorbească cuvintele lui Dumnezeu“ (4:11). Dacă un om este moștenitorul lui Dumnezeu, cuvintele sale ar trebui să fie, în mod logic, cuvintele lui Dumnezeu atît în scris cît și în viu grai. Dacă n-are cuvinte de la Dumnezeu, n-ar trebui să scrie și să vorbească.

Noi toți ar trebui să putem spune, împreună cu Pavel: „M-ați primit ca pe un înger al lui Dumnezeu, ca pe însuși Isus Hristos.“ (Galateni 4:14). Acesta este modul normal de a primi pe cineva care vorbește cuvintele lui Dumnezeu.

O soră din Suedia povestește că atunci cînd a terminat traducerea unei cărți creștine, i s-a arătat un înger care i-a mulțumit. S-ar putea ca unii creștini să zîmbească. Dar eu nu mi-aș pierde timpul cu creștinismul dacă n-aș crede cel puțin prima pagină din Noul Testament, unde ne este relatată apariția unor îngeri. Ai încuviințarea lor și a creștinilor cînd vorbești cuvintele lui Dumnezeu.

MEDITAȚIA 157

*„Isus a spus. Faceți ucenici din toate neamurile . . .
și învățați-i.“ (Matei 28:19)*

Dacă un om ar sta pe marginea drumului și ar privi cum toată populația Chinei trece pe lângă el cu o frecvență de un om pe secundă, s-ar scurge mai mult de douăzeci de ani înainte să-i fi venit rîndul ultimului chinez.

Poporul acesta este condus după cele mai stricte reguli leniniste. Lenin scrisese: „Orice este moral dacă este necesar pentru distrugerea vechii orînduiri exploatare.“ După el, religia aparține acestei categorii și trebuie distrusă.

Si, totuși, în China sînt creștini care nu se tem de moarte. Ea este calea pe care ajungi în îmbrățișarea Mirelui Ceresc și Primești sărutarea lui sfîntă.

Din provincia chineză Hunan ne-a sosit un raport cu totul deosebit. Comuniștii spînzuraseră un predicator. S-au grăbit, însă, și au plecat prea curînd. Creștinii au venit și au tăiat funia de care tocmai fusese spînzurat pastorul și iată că era încă viu. El le-a povestit cum, atunci cînd funia i-a fost strînsă în jurul gîtului și a fost ridicat la înălțimea crengii de care avea să fie spînzurat, singurul lucru la care se putuse gîndi a fost momentul ridicării pe cruce a Mîntuitorului nostru.

Roagă-te pentru acest minunat popor al Chinei și pentru credincioșii lui. Dumnezeu iubește foarte mult pe chinezi. A făcut atîția - peste un miliard.

MEDITAȚIA 158

„Faceți bine celor ce vă urăsc.“ (Luca 6:27)

Sfântul Patrick își începe „Confesiunea“ cu cuvintele: „Eu, Patrick, un păcătos, cel mai grosolan și cel mai mic dintre cei credincioși.“

În secolul al patrulea el, un britanic, fusese luat sclav în vremea unui raid al irlandezilor. A fost obligat de stăpînii lui să pască vitele. Îl țineau înfometat și gol. Cruzimea lor a aprins în tînărul creștin o dragoste nebună pentru stăpînii săi.

În cele din urmă, el a reușit să fugă. Ajungînd în Anglia, în libertate, el a avut un vis. Se făcea că s-a apropiat de el un om care avea în mîină o scrisoare. Patrick citi: „Vocea irlandezilor.“ Apoi el auzi o mare mulțime de voci irlandeze strigînd: „Te rugăm stăruitor, tinere sfînt, întoarce-te și mai umblă încă odată printre noi.“

Ca sclav fugit de la stăpîn, prinderea lui putea să însemne moartea. Dar Patrick era plin de dragoste, așa că pericolul nu mai conta. Își mărturisi unui preot păcatul comis. Acesta l-a făcut cunoscut public astfel încît biserica n-a vrut să-l trimită în Irlanda. El s-a întors acolo pe propria-i socoteală și a adus la Hristos pe foștii săi stăpîni.

Să-i aducem pe prigonitori la Mîntuitorul. Gîndește-te la omul care te-a rănit cel mai mult și fă o chestiune de onoare din a-l aduce la mîntuire.

MEDITAȚIA 159

„Intră în cămăruța ta.“ (Matei 6:6)

Unele din sfaturile pe care ni le dau filozofii sînt cu totul împotriva firii. Marc Aureliu a scris: „Oamenii caută odihnă la sate, pe plaje, în munți. Asta e vulgar, căci e mult mai simplu să te retragi în tine însuși, ori de cîte ori vrei. Nicăieri nu găsește omul mai multă pace și liniște decît în lăuntrul sufletului său.“

Fără îndoială că poți găsi pace interioară în mijlocul zgomotului, dar aceasta presupune un efort uriaș. De ce n-am urma mai bunul exemplu și învățătura Maestrului, care mergea în locuri pustii și în munți ca să se roage? Iar dacă aceasta nu e la îndemînă, de ce să nu recurgi la liniștea cămăruței tale?

Zgomotul acestei ere tehnologice în care trăim, este parte din complotul împotriva spiritualității. Televizorul și radioul, printre altele, fac totul ca să n-ai un pic de liniște. Indrăgostiții și prietenii au uitat arta de a se plimba sau a șede alături în liniște. Mai mult de 80% din cuvintele scrise sau rostite sînt lipsite de importanță.

Evreii, cărora Dumnezeu le-a dat întîia Sa revelație, nu au cuvîntul „cuvînt.“ Prin ei ne-a fost dat Cuvîntul lui Dumnezeu, dar nu ai cum exprima aceasta în limba ebraică. Ca să spună „cuvînt“ ei folosesc „davar,“ care înseamnă „lucru real.“ Să spunem și să ascultăm cuvinte numai dacă ele nu sînt vorbărie goală, ci realități.

În evreiește, introducerea Evangheliei după Ioan declară: „La început a fost lucrul real („davar“), și lucrul real era cu Dumnezeu, și lucrul real era Dumnezeu.“

În loc să ne pierdem vremea în discuții inutile despre lucruri care nu sînt de importanță reală, haideți, mai degrabă, să petrecem mult timp în cămăruțele noastre, în părtășie liniștită cu Dumnezeu.

MEDITAȚIA 160

*„Adevărat vă spun că dacă va zice cineva muntelui acestuia:
„Ridică-te și aruncă-te în mare”, și dacă nu se va îndoi în
inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul
cerut.” (Marcu 11:23)*

Cînd spunea aceste lucruri, Isus se afla pe drumul dintre Ierusalim și Betania. Terenul acolo e șes, nu-i nici un munte. Spunînd „acest munte,” El nu pute arăta spre nici un obstacol de pe drum.

Munții de greutate și obstacole se află în imaginația noastră. Avem promisiunea: „Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu” (Romani 8:28) și „Nimic nu vă va putea vătăma” (Luca 10:19).

Lucrurile și evenimentele nu ating niciodată sufletele noastre ci rămîn afară, la ușă. Ceea ce ne tulbură sînt părerile noastre și atitudinile noastre față de lucruri și evenimente. Dar noi avem putere asupra lor. Le putem arunca în mare.

Împrejurările în care a rostit Isus aceste cuvinte arată că ele nu se referă la munți materiali. Cum ar arăta lumea dacă milioanele de urmași ai lui Isus s-ar apuca să mute munții la dreapta și la stînga, după bunul lor plac? Fiecare ucenic ar avea o părere diferită despre locul unde ar trebui să stea un munte. Cînd ne învăță să mutăm munții, Isus vorbește despre lucruri spirituale.

Lasă lucrurile să se întîmple! Lasă oamenii să-ți facă ce vor. Nu privi nimic drept munte în calea ta. Doi și cu doi fac patru. Fructele sînt zemoase. Oamenii se poartă uneori foarte rău. Întîmplările pot fi neplăcute. Și, totuși, toate lucrurile vor lucra împreună spre binele meu. Greutățile pe drumul meu spre cer aparțin imaginației. Am puterea să le înlătur.

MEDITAȚIA 161

„Simon I-a zis: Invățătorule, toată noaptea ne-am trudit și n-am prins nimic: totuși, la cuvîntul Tău, voi arunca mreșile.“
(Luca 5:5)

În anul 1847, William Chalmers a plecat în China ca misionar. După șapte ani scria cu amărăciune: „Nu cunosc nici măcar un singur suflet care să fi venit la Hristos prin mine.“ Dumnezeu îl trecuse prin școala stăruinței.

În Orientul Mijlociu se mai practică încă pescuitul cu năvodul, ca acum două mii de ani. Am mai arunca noi năvodul după o noapte de încercări zadarnice? Rațiunea și nevoia de odihnă s-ar opune cu îndârjire. Există, însă, pe lume un cuvînt magnific: „totuși.“

La cuvîntul lui Isus, Simon Petru a aruncat din nou năvodul și, copleșit de pescuirea minunată, a uitat să se mai odihnească: și el, și tovarășii săi și-au tras bărcile la mal și, în loc să se ducă la culcare, „. . . au mers după El“ (Luca 5:11).

Există un lucru de căpetenie, pe care trebuie să ni-l amintim întotdeauna. În ciuda experiențelor nefericite și a rezultatelor uneori nesatisfăcătoare, să nu ne părăsim munca.

Arhiepiscopul Fenelon scria: „Cel pe care credința nu-l ajută să-și continue munca chiar și atunci cînd nu vede nici un rod, va cădea curînd în deznădejde, iar rezultatele strădaniilor lui vor fi cu adevărat neînsemnate, indiferent că e vorba de cîștigarea altora sau de îndreptarea personală.“

Prin harul lui Dumnezeu, eu sînt președintele unei societăți misionare mondiale. Am fost adus la Hristos de un tîmplar, Wölfkes, care se rugase fără nici un rezultat, ani în șir, să nu moară înainte de a aduce la Hristos pe un evreu. În cele din urmă, Dumnezeu i-a dăruit doi: pe soția mea și pe mine. La rîndul nostru și noi am adus la Mîntuitorul alți cîțiva evrei. Aceștia au adus pe alții. Rezultatele se pot vedea acum, în multele comunități iudeo-creștine din multe orașe din Israel. Mulți din credincioșii lor vin din România, patria lui Wölfkes.

Predicînd odată într-un sat românesc, și istorisind întoarcerea mea la Domnul, am observat în adunare un bătrîn care plîngea. La sfîrșit, omul mi-a spus: „Dumnezeu S-a folosit de mine ca să-l aducă la mîntuire pe tîmplarul acela. Credeam că m-am trudit în zadar toată viața. Aud însă, acum, că de fapt sînt străbunicul în credință al multor evrei.“

Nu-ți părăsi nici tu postul, amintește-ți cuvîntul minunat: „totuși.“

MEDITAȚIA 162

„Dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.“
(Galateni 2:20)

Legătura dintre Isus și sufletul unui credincios este unică și nu vei găsi în lume cuvinte care, încercînd s-o descrie, să se ridice la înălțimea înțelesului ei. În cadrul unei transfuzii, sîngele unui om - donatorul - devine sîngele altui om - primitorul. Dacă îndată după transfuzie primitorul devine victima unui accident, în cazul eventualei hemoragii, sîngele SĂU se scurge afară din trupul său, nu sîngele donatorului. Sîngele aceluia devenise sîngele său. În cadrul unei transplantări cardiace, inima nu mai este a unui cadavru ci a unui om viu. La fel se întîmplă între Isus și sufletul credinciosului. Are loc o transfuzie, o transplantare, un schimb de personalități.

Vorbînd despre aceste lucruri, Luther spune: „Tatăl I-a spus lui Hristos: ‚Vei deveni Petru care se leapădă, Saul care persecută, Iuda care vinde, Magdalena care păcătuiește.‘ Apoi legea Îl va vedea pe Isus plin de aceste păcate și Îi va spune că trebuie să moară. Isus este cel mai mare ucigaș, hoț, mincinos, desfrînat pe care l-a cunoscut vreodată omenirea. Nu în sensul că El ar fi comis toate aceste crime, ci prin faptul că Și le-a însușit.“ El a devenit personalitatea mea păcătoasă. În schimb mi-a dat personalitatea Lui. În comentariul la Epistola către Galateni, Luther declara cu îndrăzneală: „Creștinul este Hristos.“

Luther se întemeiază pe Biblie cînd face această afirmație. Cel mai mare învățător al creștinismului afirma același lucru. Ignatie scria. „Hristos este însăși viața noastră, inseparabilă de noi înșine.“ Thomas de Aqino declara că Hristos și creștinul sînt „ca și o singură mistică persoană.“ Catechismul scoțian (Catechismul lui Craig) învață: „Hristos nu este o persoană diferită de urmașii Săi.“

Isus a fost dat să fie răstignit. Și tot El continuă să fie dat la moarte pe cruce astăzi, în persoana ucenicilor Săi. Toate suferințele tale sînt ale Lui.

MEDITAȚIA 163

„Doamne, învață-ne să ne rugăm.“ (Luca 11:1)

Sfântul Francisc d'Assisi se ruga astfel:

DOAMNE:

Fă-mă unealta păcii;

Să semăn dragoste acolo unde este ură,

Credință acolo unde este îndoială,

Nădejde acolo unde este deznădejde,

Lumină acolo unde este întuneric,

Bucurie acolo unde este întristare.

O, Învățător Sfânt, fă-mă să doresc

nu să fiu mîngîiat ci să mîngîi,

nu să fiu înțeles ci să înțeleg,

nu să fiu iubit ci să iubesc;

căci dăruind, sîntem dăruiți,

iertînd, sîntem iertați,

murind sîntem născuți spre viață veșnică.

De ce, oare, cei mai mulți dintre noi nu facem așa? Din cauza „Eu„-lui nostru. „Eu„-l ne aduce multă nefericire; lipsă de dragoste și tulburare ne dă acest „Eu.“ Ce rău poate veni asupra ta dacă tu nu ai „Eu“?

De aceea spune Domnul: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine,“ adică să se lepede de propriul „Eu.“ Voi fi salvat doar după ce nu va mai fi un „Eu“ de salvat.

MEDITAȚIA 164

„Un singur lucru trebuiește.“ (Luca 10:42)

Lucrul de care se plîng oamenii cel mai adesea, este faptul că nu au timp. Și într-adevăr nu au căci, precum odinioară Marta, ei se ocupă de prea multe lucruri. N-ai fi putut nicicînd s-o auzi pe Maria plîngîndu-se că nu are timp. Un singur lucru îi trebuia ei: să-L asculte pe Preaiubitul ei și, din cînd în cînd, să împlinească o singură poruncă a Lui.

El nu ne pretinde niciodată să facem două lucruri în același timp. Există o singură sarcină pentru fiecare din momentele vieții noastre. Nu mi se cere să fac și altceva în timp ce îmi îndeplinesc această singură sarcină. De aceea creștinii au totdeauna timp.

Abia sosit într-un sat, un evanghelist își uimi ascultătorii cu predica sa plină de putere. Vestea despre minunatul predicator se răspîndi ca fulgerul și, duminica următoare, tot satul se adună la biserică. Pastorul ținu exact aceeași predică. A treia duminică se adunară la biserică nu numai localnicii, ci și oameni din satele de prin împrejurimi. Și, din nou, evanghelistul repetă predica. La fel și în a patra duminică. Drept care, bătrînii bisericii își spuseră: „Individul ăsta e fără doar-și-poate un șarlatan care a venit la noi cu o predică învățată pe de rost.“

„Alte predici nu mai știi?“ îl întrebară ei.

„Nu v-am văzut împlinind ceea ce v-am învățat în prima predică,“ răspuse el. „De ce v-aș împovăra cu încă una?“

De ce trebuie noi oare să citim atîtea ziare și să ascultăm atîtea buletine de știri, în loc să ne ocupăm de tragedia de lîngă noi, oferindu-ne ajutorul? De ce trebuie să citim atîtea cărți noi, cînd încă n-am pus în practică bunele lucruri deja citite? De ce aș răspunde din nou la telefon, dacă nu mi-am luat timp să răspund cu atenție, înțelegere și amabilitate omului care mă sunase mai întîi?

Ce puține lucruri a zis și a făcut Mîntuitorul! Strîngi esența lor în cele șaisprezece capitole ale Evangheliei după Marcu. Dar fiecare faptă și fiecare cuvînt a fost aur curat, avînd pecetea desăvîrșirii.

Examinează-ți vorbele și acțiunile! Vei constata îndată că cele mai multe dintre ele erau ne-necesare. Controlează-le și vei câștiga timp, stăpânește-le și vei dobîndi înțelepciune. Verifică-ți conștiința în fiecare seară. Privește peste faptele zilei și întreabă-te, pas cu pas, dacă lucrurile pe care le-ai făcut au fost într-adevăr necesare. Elimină toate gîndurile și faptele nefolositoare.

MEDITAȚIA 165

„Tuturor celor care L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să devină copii ai lui Dumnezeu.”
(Ioan 1:12)

Odată, pe când se afla la o paradă, calul lui Napoleon se ridică furios în două picioare, smucindu-se sălbatec. Văzînd că împăratul era gata să fie trîntit la pămînt, un infanterist, cu riscul propriei vieți, sări, prinse calul de dîrlogi și, cu măiestrie, reuși să-l potolească.

Napoleon spuse: „Mulțumesc, căpitane.”

Noul căpitan înțelese mesajul și merse direct la popota ofițerilor. Așezîndu-se, începu să se adreseze ofițerilor de la egal la egal.

„Cum îndrăznești?” întrebare ei.

„De ce nu?” fu răspunsul. „Sînt căpitan.”

Ei începură să-l ia peste picior: „Căpitan? Tu? Dar nu ai trese de căpitan, nici pregătire de căpitan și nici o companie pe care să o comanzi.”

„Nu am nimic din toate acestea încă,” răspunse el cu siguranță în glas, „dar sînt căpitan, pentru că Napoleon m-a numit așa.”

Nici un copil al lui Dumnezeu n-ar trebui să fie dezamăgit de comportamentul său de ne-sfînt, de faptul că nu are cunoștințele necesare sau că nu este recunoscut drept credincios de cei din jurul său. El a fost numit „copil al lui Dumnezeu” de însuși Regele Regilor. Aceasta e deajuns.

Cel ce ți-a dat acest nume te va conduce prin viață, pe suișuri și coborișuri, chiar și prin moarte, spre împlinirea înaltei tale chemări. Crede doar că ești un copil al lui Dumnezeu. Restul va veni de la sine.

MEDITAȚIA 166

*„Icoana aceasta închipuitoare vă mîntuiește acum pe voi,
și anume botezul.” (1 Petru 3:21)*

Ioan Gură de Aur spunea: „Dacă nu am fi avut trupuri, Dumnezeu ne-ar fi dat lucrurile spirituale în simplitatea lor, fără formă. Dar deoarece sufletele noastre locuiesc în trupuri, El ne dă daruri spirituale în forma lucrurilor vizibile.” Se referea la ritualuri. Viața creștină nu ar fi posibilă fără ele.

Augustin scria: „Nu poți aduna oamenii în numele unei religii adevărate sau greșite, dacă nu-i unești prin practicarea în comun a unor semne vizibile sau a Cinei.”

Botezul, Cina cea de taină, punerea mîinilor - toate sînt semne vizibile ale harului nevăzut care ți-a fost dat.

Un inel ieftin dat miresei dobîndește o valoare nouă. La fel se întîmplă cu orice bucată de metal care, transformată în monedă, poartă stema statului. Și la fel se întîmplă cu botezul în apă: devine simbolul spălării păcatelor.

În mod asemănător, la Cina cea de taină pîinea și vinul dobîndesc valoarea trupului și sîngelui lui Dumnezeu.

Aflîndu-te la Cină, este o greșală să te uiți în jur pentru a vedea dacă nu cumva cineva o ia în chip nevrednic. Cercetează-te pe tine însuși! Fiecare se împărtășește pe propria-i răspundere. Nu ezita să iei Cina de la un pastor despre a cărui viață știi că este rea. Valoare ceremoniei nu depinde de viața celui care o administrează mai mult decît ar depinde scrisoarea iubitei de caracterul poștașului.

Să nu-ți închipui că ceremoniile în sine te vor ajuta. Ele ne întăresc pe drumul spre cer doar dacă sînt făcute cu credință.

Privindu-le corect, ele îți pot deveni adevărată hrană spirituală.

MEDITAȚIA 167

„Atunci a venit Isus din Galilea la Iordan, la Ioan, pentru a fi botezat de el.” (Matei 3:13)

Sfântul Ignatie spunea că Isus a fost botezat „pentru a curăți apele.” Cei mai mulți teologi ar spune că a făcut-o pentru a-Și arăta compătimirea față de păcătoși. S-a simțit, oare, Isus păcătos? A dorit El să fie curățit?

Prin genele ovulului Mariei, din care a fost zămislit, Isus a dobândit caracteristicile multor strămoși păcătoși. Șaptezeci la sută din caracterul omului este moștenit. Dacă Isus-Dumnezeu a devenit om în toată puterea cuvântului, El a fost supus legilor eredității. Ca om, El a putut fi influențat. „El fusese crescut . . . ” (Luca 4:16).

Învățătorii Lui și toți cei din jurul Său erau păcătoși. El a fost ispășit ca și noi. A avut instinctele și impulsurile noastre. Ca om, cunoștințele Lui au fost limitate. Pentru a face dreptate celor umili, a trebuit să lovească pe zarafi și pe farisei.

Nu a comis nici un păcat, niciodată, dar a simțit asupra Sa toate păcatele comise împotriva Sa încă din copilărie, începînd cu ereditatea care i-a fost impusă și cu măcelărirea pruncilor în Betleem. A simțit drept ale Sale durerile celor ce au ucis cîndva. Nimeni nu s-a simțit vreodată atît de vinovat ca El. Luînd toate păcatele noastre asupra Sa, El a devenit cel mai mare criminal al istoriei.

Cu cît ești mai nevinovat, cu atîta sentimentul vinovăției este mai ascuțit. Pavel se autointitulează cel mai mare dintre păcătoși. Noi am fi spus că cei mai păcătoși au fost Caiafa, Pilat și Iuda. Cel complet nevinovat a simțit paroxismul vinei.

De aceea a simțit Isus nevoia de a fi botezat.

Nu te bălăci în nevinovăția dăruită de Isus. Tocmai fiindcă ai devenit mai alb decît zăpada, ia asupra ta păcatele celor din jur.

MEDITAȚIA 168

„Fiecare își va purta sarcina lui însuși.” (Galateni 6:5)

S-a întâmplat că un episcop a căzut în desfrâu. Nu o știa nimeni. Și totuși, el și-a mărturisit păcatul în fața întregii biserici. Și-a așezat mantaua de prelat pe altar, declarînd: „Nu vă mai pot fi episcop.”

Plîngînd, credincioșii îl implorară: „Luăm asupra noastră păcatul tău, dar nu-ți părăsi slujba.”

Episcopul se lungi de-a curmezișul pe pragul ușii bisericii, spunîndu-le: „Oricine va ieși din biserică fără să mă calce în picioare, să nu aibă parte de Dumnezeu.” Toți credincioșii se supuseră. Cînd ultimul din ei îl lovi cu piciorul, din cer se auzi o voce: „Pentru marea lui smerenie și pocăință, i-am iertat păcatul.”

Lucrurile acestea s-au întâmplat în secolul al patrulea. Pe vremea aceea creștinii erau o adunare de sfinți. Astăzi însă, n-aș recomanda niciunui om cu poziție în biserică, și niciunui slujitor al ei, să facă ceea ce a făcut acel episcop.

Cunosc cazul unei eroine a credinței din Uniunea Sovietică. Se afla în închisoare pentru „crima” de a fi învățat pe copii despre Hristos. Dăduse dovadă de mare curaj în fața călăilor și a judecătorilor. În celulă cu ea se mai afla o creștină, pe care eroina credinței o considerase un mare conducător al bisericii. Și iată că această mare personalitate a credinței îi confesă noii prizoniere un anume păcat al ei, păcat de care nimeni nu știa. Efectul a fost îngrozitor: noua arestată își pierdu credința. Nu se așteptase ca o soră creștină să păcătuiască atît de grav. Indată după săvîrșirea pedepsei, fosta eroină părăsi biserica și se căsători cu un comunist.

Sînt momente cînd, mărturisindu-ți păcatul, ai putea răni pe cineva.

Mărturisește-te Domnului. Dă-i Lui povara ta. Fii însă atent ca frații și surorile tale să te considere un simplu păcătos și nu un sfînt. Iar Dumnezeu îți va ierta păcatul datorită umilinței tale.

MEDITAȚIA 169

*„Dacă nu spui celui rău să se întoarcă de la calea lui . . .
voi cere sângele lui din mîna ta.“ (Ezechiel 33:8)*

Intr-o zi furtunoasă, în plină iarnă, pe lacul Michigan, nu departe de țarm, se scufunda o corabie. Un bun înotător reuși să salveze, una după alta, zece persoane. Tovarășii săi îi pregătiră un foc pe țarm. Istovit, salvatorul se încălzea la foc, cînd văzu alți cîțiva oameni zbatîndu-se în valuri. Se grăbi să intre în apa involburată ca să-i salveze.

Prietenii săi îl avertizară: „Ești prea obosit, ziceau ei. Ai să te îneci și tu.“

„Nu pot să văd oameni pierind,“ răspuse el.

Strîngîndu-și puterile, el salvă încă cinci. Dăduse tot. El însuși fu tras din apă cu greutate.

Extenuat, stătea acum lîngă foc, cînd deodată văzu doi oameni care încercau din răputeri să se țină la suprafața apei agățaji de o scîndură. „Trebuie să-i salvez,“ exclamă el.

„E o nebunie,“ se alarmară ceilalți. „Te sinucizi!“

Ce-a făcut înotătorul? Nu-i ascultă și, sărind în apă, îi salvă și pe cei doi.

Acum îl părăsiseră și ultimele puteri, dar el nu-și găsea pacea. În agonie, în delirul febrei, se întreba mereu: „Cum mă voi prezenta în fața Mîntuitorului cu doar șaptesprezece salvați? Oare n-aș mai fi putut salva unul?“

Sîntem răspunzători de sângele fiecăruia dintre cei pe care i-am fi putut salva fizic sau spiritual și nu am făcut-o. Nu sîntem toți niște ucigași?

Văzînd un criminal dus la spînzurătoare, Filip Neri declară: „De n-ar fi fost harul Domnului, aș fi meritat să fiu în locul acestui nenorocit.“

MEDITAȚIA 170

„Dumnezeu dă tuturor cu mînă largă.“ (Iacov 1:5)

În prețioasa sa carte „Puterea Și Gloria“, Graham Greene îl pune pe unul din personajele sale să spună preotului a cărui poveste face obiectul acestei lucrări: „Nu înțeleg cum un om ca dumneata poate să creadă asemenea lucruri. De indieni nu mă mir. De îndată ce văd o lumină electrică, ei cred că e o minune.“

Preotul răspunse: „Iar eu îndrăznesc să cred că și dumneata ai numi minune învierea unui mort. O, ce nostim. De fapt n-am putea spune că nu se întîmplă minuni, ci doar că oamenii nu le numesc așa. Nu vezi doctorii învîrtindu-se, uneori, în jurul vreunui cadavru? Nu mai respiră, nu-i mai bate inima, nu mai are puls: e mort. Apoi cineva îl readuce la viață iar ei își mențin pozițiile: nu o numesc ‚minune,‘ căci cuvîntul acesta nu le place.

„Apoi aceasta se repetă din nou și din nou - poate pentru că Dumnezeu se află pe pămînt - iar ei spun: nu sînt miracole toate acestea ci doar ‚expresia lărgirii concepției noastre despre viață!‘ Acum știm că poți fi ‚viu‘ fără puls, respirație, bătăi ale inimii, și ei inventează un cuvînt nou, care să descrie această stare a vieții, declarînd totodată că știința a mai ‚dezmințit‘ o minune. Si nu-i poți convinge nicicum.“

Invață să vezi minuni ale lui Dumnezeu în munca zilnică a doctorilor, inginerilor, tehnicienilor, psihologilor, inventatorilor, agricultorilor, muncitorilor din fabrici, a tuturor celor care îmbunătățesc și ușurează viața pe pămînt. Ei sînt uneltele. Izvorul, împlinitorul minunii, e Dumnezeu.

MEDITAȚIA 171

„Nu puteți servi lui Dumnezeu și lui Mamona.” (Matei 6:24)

S-a întâmplat că un creștin primise mari daruri de la Dumnezeu. A ajuns vestit pentru viața lui sfântă. Faima sa a ajuns curînd și la urechile împăratului, care l-a chemat la curte, dornic să-i audă învățăturile. Foarte încîntat de ele, împăratul își răsplăti sfîntul supus, cu aur.

Cînd s-a întors acasă, creștinul îmbogățit își cumpără pămînt și case.

Și, cum se mai întîmplase de atîtea ori și în trecut, fu adus la sfînt un om posedat de duhuri necurate. Creștinul porunci demonului: „Ieși afară din omul acesta!”

Batjocoritor, demonul răspunse: „Eu nu mă supun ție.”

Neobișnuit cu asemenea răspuns, creștinul îl întrebă: „De ce nu mi te supui?”

Iar demonul răspunse: „Părăsindu-ți singura ta îndeletnicire - căutarea de Dumnezeu, tu ai devenit ca unul din noi. De aceea nu mă mai supun ție.”

O biserică bogată este fără putere în lupta împotriva diavolului. La fel e și un creștin bogat. Creștinul poate mînuși mari bogății, dar numai cu condiția ca ele să nu-i aparțină lui, ci lui Dumnezeu, care i-a dat darul înmulțirii și a folosirii lor spre gloria Lui.

În momentul cînd consideri bogățiile ca fiind ale tale, cazi sub blestemul rostit de Domnul: „Este mai ușor să treacă o cămilă prin urechea acului, decît să intre un bogat în Împărăția Domnului” (Matei 19:24).

Gîndește-te bine la aceste lucruri înainte de a începe să lucrezi cu bani pe care, în mod greșit, îi consideri ca fiind ai tăi!

MEDITAȚIA 172

„Lasă . . . acum, căci așa se cade . . .“ (Matei 3:15)

Evangelistul Luca a înregistrat și ne-a transmis cuvintele rostite de Isus la vârsta de doisprezece ani. Despre următorii optsprezece ani din viața Mântuitorului nu știm însă nimic. Tăcerea s-a rupt când El împlinea treizeci de ani. Primul Său cuvânt a fost. „Lasă.“ Sensul era: „îngăduie,“ sau „acceptă.“

Ioan Botezătorul nu putea concepe ca Mântuitorul să fie botezat de el, la un loc cu păcătoșii. Isus i-a spus: „Lasă să fie așa; îngăduie acest lucru.“

„Lăsați copiii“ să vină la serviciile de închinăciune chiar dacă le tulbură (Matei 19:14). „Lăsați“ (în originalul grecesc se folosește același cuvânt: „afiemi“) neghina să crească împreună cu grâul“ (Matei 13:30).

„Orbii conduc alți orbi.“ Noi am fi adăugat: „Nu îngăduiți acest lucru.“ Isus spune: „Lăsați-i în pace“ (Matei 15:14).

Un om voia să taie un smochin pentru că nu dădea rod. Îngrijitorul viei, care în parabolă Îl reprezintă pe Isus, mijlocește: „Mai lasă-l și anul acesta“ (Luca 13:8).

Îngăduiți oamenii și lucrurile! Lăsați-le în pace!

În loc să vă îngrijorați de faptele rele ale altora, mai bine învățați de la albine: nu le pasă de nimeni și hrănesc omenirea cu miere. Faceți și voi la fel.

MEDITAȚIA 173

„Duhul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor.“
(Geneza 1:2)

Augustin scria. „Dacă ni s-ar fi poruncit să construim din pietre și lemn un templu pentru Duhul, am fi avut dovada clară a Divinității Spiritului, căci închinarea este datorată numai lui Dumnezeu. Dar avem o evidență și mai clară în faptul că trebuie nu să înălțăm, ci să *fim* un templu pentru El.“

Duhul este cu siguranță Dumnezeu, din moment ce singurul păcat care nu se iartă este hula împotriva Lui.

Prezența Duhului în viața cuiva trebuie să fie crucială. Evreii care mergeau în Samaria își riscau viețile, deoarece erau urâți de samariteni. În ciuda acestui fapt, cu riscul propriilor lor vieți, Petru și Ioan au rmers acolo cu singurul scop de a împărți Duhul credincioșilor de acolo.

Fără Duhul, toate actele religioase sînt la fel de nefolositoare ca și lumina pentru orbi sau cîntecele pentru surzi. Hristos s-a botezat știind că, după aceea, Duhul va pogori peste El. Acesta trebuie să fie și scopul nostru în împlinirea fiecărui act religios.

„Dacă cineva nu are Duhul lui Hristos, nu este al Lui“ (Romani 8:9). Pe de altă parte, „nu este nici o osîndire pentru cei ce sînt în Hristos Isus și care umblă nu după îndemnurile firii pămîntești, ci după îndemnurile Duhului“ (Romani 8.1).

MEDITAȚIA 174

„*Amin.*“ (Apocalipsa 22:21)

După botezul Său, Isus a dorit ca Duhul Sfânt să coboare peste El. Și așa s-a întâmplat: Duhul Sfânt a pogorît peste Isus.

Atunci când ceri ceva de la Dumnezeu, nu-ți abandona rugăciunea pînă când nu dobîndești confirmarea interioară, pînă când nu vezi răspunsul coborînd asupra ta într-o formă aproape materială și nu auzi aprobarea dată de Dumnezeu cererii tale.

Acesta e înțelesul cuvîntului „*Amin.*“ Tu i-ai vorbit lui Dumnezeu, dar Dumnezeu trăiește în tine și folosește gura ta pentru a răspunde rugăciunii tale. „*Amin*“ este aprobarea cererii tale.

O fetiță trăgea cu urechea la discuția dintre tatăl ei și un doctor, care tocmai spunea. „Nu mai e nici o speranță pentru soția dumitale.“ Fetița a mers în camera alăturată, a îngenunchiat și a început să se roage pentru însănătoșirea mamei ei.

Apoi, cu o voce schimbată, adăugă: „Bine, Maria, o voi vindeca pe mama ta.“

Schimbîndu-și vocea din nou, ea își încheie rugăciunea: „Doamne, îți mulțumesc.“

Se duse apoi în camera alăturată și îi spuse tatălui ei: „Dumnezeu mi-a promis chiar acum că o va vindeca pe mama.“

Mama a fost vindecată. Acesta este înțelesul „*Amin*“ -ului nostru. Este sigiliul aprobării rugăciunii noastre, pronunțat chiar de gura noastră, confirmarea că rugăciunea a fost aprobată.

Orice rugăciune trebuie încheiată cu „*Amin.*“

MEDITAȚIA 175

„Așa se cade să împlinim tot ce trebuie împlinit.“

(Matei 3:15)

Nici o poruncă din Vechiul Testament nu obligă pe un evreu să fie botezat. Isus spune că se cade să împlinim toată neprihănirea, făcând lucruri ne-poruncite.

Nu există în Legea lui Dumnezeu porunci care ne interzic să fumăm sau să purtăm bijuterii - Pentru ce va fi făcut Dumnezeu smaralde și rubine? - să vizităm magazinele și cabinetele de cosmetică, sau să petrecem ore în șir în fața televizorului. Nici o lege a lui Dumnezeu nu ne interzice răsfățul și drogurile.

Neprihănirea se împlinește nu prin supunerea la porunci, ci întrebându-ne: „I-ar place aceasta lui Isus? Oare el ar face-o?“

N-o să-l deranjeze prea mult pe un om faptul că arunci cu praf în el. Si nici n-o să sufere dacă torni apă peste el sau arunci paie spre el. Dar din pământ, apă și paie amestecate laolaltă se fac cărămizi. Aruncînd cu una în el, îl poți ucide.

Sînt multe lucruri mărunte care, în sine, sînt neprimejdioase. Cînd, însă, se îngrămădesc în viața noastră, ele ne-ar putea distruge sufletele prin greutatea lor: „Vulpile mici . . . distrug viile“ (Cîntarea Cîntărilor 2:15).

Nu există în Legea lui Dumnezeu nici o poruncă în legătură cu stîrpirea vulpilor, dar ar fi spre folosul stăpînului unei vii să o facă. Este spre folosul tău să te lași de anumite vicii. Fiecare din ele, luat separat, este, poate, un fleac. Adu-nate la un loc însă, ele îți pot deveni o povară care să-ți îngreueze viața spirituală.

MEDITAȚIA 176

„Și a văzut Duhul lui Dumnezeu pogorîndu-se în chip de porumbel.“ (Matei 3:16)

Porumbelul este gingaș, prietenos cu oamenii, ca și Duhul Sfânt și, de aceea, el este un simbol potrivit pentru Hristos. Duhul sfânt și porumbelul au unele lucruri în comun.

Dacă vrei să observi un porumbel, trebuie să fii foarte atent și liniștit. Aceste mici creaturi ale lui Dumnezeu nu-și dezvăluie identitatea omului zgomotos. Cel ce dorește să le cunoască, trebuie să-și dezvolte calități speciale de a observa fără a fi observat, și de a auzi fără să fie auzit.

La fel se întâmplă cu Duhul. Trebuie să stai liniștit și tăcut înaintea Lui (Habacuc 2:20). Duhul Sfânt nu se manifestă la fel atunci când Se simte observat și atunci când este în largul Său.

În primul caz, El este suspicios, preocupat de modul în care Îi vor fi interpretate acțiunile. Dumnezeu le spune evreilor: „Voiam să zic că îi voi lua cu o suflare, le voi șterge pomenirea dintre oameni. Dar Mă tem de ocările vrăjmașilor, Mă tem ca nu cumva vrăjmașii lor să se amăgească și să zică: ‚Mîna noastră cea puternică și nu Domnul a făcut toate aceste lucruri‘ ...“ (Deuteronom 32:26,27).

Duhul știe că este observat de dușmani și Se arată a fi temător să nu fie interpretat greșit. Domnul a declarat: „Vorbesc astfel pentru norodul care stă aici“ (Ioan 11:42). Pentru a înțelege ce ar fi spus Isus dacă nu era influențat de cei ce se aflau în imediata Lui apropiere, ar trebui să ne plasăm noi înșine la o oarecare distanță.

Cînd este observat de dușmani, de cei care mereu se plîng, sau de curioși, Duhul, ca și un porumbel, nu mai reacționează normal.

Stai liniștit, nu interveni în nici un fel și lasă Duhul să facă ceea ce dorește.

MEDITAȚIA 177

„Pe alții salvați-i cu frică.“ (Iuda 23)

Dacă vezi pe cineva înecându-se, aruncă-i o funie și încearcă să-l tragi afară din apă. Dacă e prea greu pentru tine, abandonează-ți strădania. În caz contrar, s-ar putea să te tragă el pe tine în apă și astfel vor pieri doi în loc de unul singur.

Drumul încercărilor de a aduce oameni la salvarea veșnică este și el plin de pericole. Efortul multor tineri de a aduce vreo fată la pocăință a sfârșit prin căderea amîndurora în păcat.

Mulți misionari au mers în țările asiatice pentru a spune locuitorilor lor despre Hristos. Unii din ei însă, au trecut la budhism iar alții au sfârșit prin amestecarea creștinismului cu religiile locale. Societățile misionare s-au născut din dorința ca Evanghelia să fie vestită și altor popoare; unii creștini au devenit însă atît de preocupați de problemele financiare ale instituțiilor misionare pe care le reprezentau, încît Hristos a dispărut treptat din viața lor.

Unii creștini și-au stabilit domiciliul în mahalale, aceste cartiere ale săracilor, pentru a le aduce dragostea lui Hristos; rezultatul a fost opus - s-au contaminat ei înșiși de atotstăpînitorul duh de revoltă al cartierelor de mahala, și au devenit membri ai unor organizații revoluționare. Există întotdeauna pericolul să cobori nivelul discuției la nivelul celui cu care vorbești; dacă acesta e un om din lume, te vei trezi curînd discutînd la fel de lumește ca și el.

Cum vei salva sufletele altora, dacă nu ești atent la păstrarea curăției propriului tău suflet? Doar din cînd în cînd, și numai după multă pregătire personală în rugăciune, îți poți permite să părăsești sanctuarul părtașiei tale de dragoste cu Mîntuitorul.

Fii atent la fiecare manevră a adversarului! Evită bătăliile prea periculoase pentru tine! Indrăzneala nesăbuită nu este curaj. Salvează cu frică!

MEDITAȚIA 178

„Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii.“
(Ioan 1:29)

Dacă dai copilului tău un leu și îl trimiți la Alimentara să-ți cumpere alimente în valoare de doi lei, n-o să-l poți pedepsi pentru neîndeplinirea cererii tale. La fel, un învățător nu poate pretinde unui elev din clasele primare să rezolve probleme complicate de algebră.

Nici Dumnezeu nu ne pretinde să ne auto-salvăm sufletele. Nu avem puterea aceasta. Nu avem vină pentru că nu ne mîntuim noi înșine. Vina noastră constă în faptul de a nu veni la Isus, care are puterea nemăsurată de a salva întreaga lume. Și, dacă întreaga lume, de ce nu și pe mine?

Augustin a scris: „Dacă ar fi existat un singur păcătos în întreaga lume, Isus ar fi adus cu bucurie pentru salvarea lui aceeași jertfă pe care a adus-o pentru salvarea întregii omeniri.“

Isus nu ți-a pretins niciodată să faci pentru tine însuși ceea ce nu poți face. Dă-I numai sufletul. Restul îl face El.

Pictînd scena în care Ioan Botezătorul exclama: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii,“ Leonardo da Vinci i-a dat lui Ioan ochi de om beat. Asemănarea e atît de mare, încît unii au crezut că nu Ioan, ci Bacchus, zeul vinului, e reprezentat acolo.

Ioan Botezătorul trebuie să fi fost beat de bucurie cînd a descoperit ce minunat Mîntuitor a venit.

Cere lui Isus mîntuirea tuturor păcatelor tale!

MEDITAȚIA 179

„Poate ieși ceva bun din Nazaretul?” (Ioan 1:46)

Nazaretul era un orășel cu un renume prost. Dar Natanael, autorul întrebării din textul nostru, se făcea vinovat de cel mai distrugător păcat: disprețul față de un întreg grup de oameni. Fiecare grup social conține indivizi diferiți unii de alții sub aspectul personalității și caracteristicilor lor.

Un pastor luteran îmi spune: „Am un complex emoțional contra baptiștilor și pentecostalilor.” Nu-și dădea seama că se făcea vinovat de un păcat mai mare decât dacă ar fi trăit ani întregi în desfrâu. Ar fi fost de datoria lui să renunțe îndată la orice prejudecată, căci noi sîntem datori să ne lepădăm de fiecare păcat.

Chiar și cea mai mică prejudecată îți fură orice posibilitate de a gândi corect.

Unii nu-L acceptă pe Isus pentru că a fost evreu, alții pentru că era alb.

Fariseii nu puteau accepta ideea că un profet ar putea veni din Galilea (Ioan 7:52).

Alții i-au găsit cusurul în apartenența Lui la o clasă socială inferioară și întrebau zeflemitor: „Nu este el fiul tâmplarului?” (Matei 13:55).

Unii se întreabă dacă biserica, despre care se spun atîtea lucruri rele, ar putea da ceva de valoare.

Dumnezeu este părintele tuturor oamenilor. Orice grup omenesc conține și valori.

Moabiții, în general, se purtaseră rău cu evreii. Totuși, din ei se trăgea Rut, una din femeile sfinte ale Bibliei.

Samaritenii se depărtaseră de religia adevărată, dar Isus vorbește despre un bun samaritean.

Fugi de prejudecăți rasiale, naționale sau confesionale. Judecă pe fiecare pe baza meritelor sale personale.

MEDITAȚIA 180

„. . . în smerenie, fiecare să privească pe altul mai pe sus de el însuși.“ (Filipeni 2:3)

Într-o zi, pe cînd se ruga în chilia sa, Sfîntul Anton auzi un glas: „Antoane, tu n-ai ajuns încă la înălțimea tăbăcarului.“ Îndată, Anton se duse la tăbăcar să-l întrebe despre calea sfințeniei.

Tăbăcarul se înclină pînă la pămînt în fața sfîntului, surprins de cinstea unei asemenea vizite.

Anton îl întrebă: „În ce constă viața ta creștină?“

„În fiecare dimineață, cînd mă scol, zise tăbăcarul, îmi spun că toți locuitorii cetății sînt mai buni decît mine. Ei sînt plăcuți Domnului, în timp ce eu sînt cel mai mare păcătos, vrednic de pedeapsă.“

Păcatele altora nu sînt treaba noastră. Cine sînt eu ca să judec? Doar cei trufași judecă și își condamnă semenii.

Un om veni la pastorul său și i se mărturisi: „Ce să mă fac? Sînt foarte ispitit de mîndrie.“

Pastorul răspunse: „Accept-o. Ai atîtea motive să fii mîndru: n-ai creat tu cerurile și pămîntul.“

Tînărul nu pricepu.

Pastorul îl lăsă să plece, zicîndu-i: „Dacă Cel prin care a fost făcută lumea a venit în umilință, de ce ai putea tu, care nu ești decît praf și cenușă, să fii mîndru? Care sînt lucrările tale, ne-fericitule?“

MEDITAȚIA 181

*„Si chiar dacă am cunoscut pe Hristos în felul lumii, totuși acum nu-L mai cunoaștem în felul acesta.“
(2 Corinteni 5:16)*

Augustin scrie: „Fața pe care o avea Isus cîtă vreme a fost în trup ia diferite înfățișări în mîna pictorilor. Dar nu știm cum a arătat ea în realitate.“

Din sculpturi și de pe vechile monede știm cu exactitate cum arăta fața lui Iulius Caesar și fețele împăraților din vremea lui Isus: Octavian Augustus și Tiberiu, dar nu și cea a Regelui Regilor. Providența lui Dumnezeu a aranjat astfel lucrurile. Și aceasta pentru că cezarii erau doar personalități istorice. Isus este Dumnezeu cel care pentru scurtă vreme a pășit în timp. Nu ar trebui să-L asociem cu o anumite față care să exprime trăsături specifice unei anumite vârste, rase, sex, temperament.

Isus trăiește în mulți oameni: unii sînt cerșetori, alții împărați; unii albi, alții negri, sau roșii, sau galbeni; unii sînt copii, iar alții bătrîni; unii sfinți, alții începători întru sfințenie, iar alții căzuți în păcate grosolane pe care le regretă. Trebuie să ne deprindem a-L vedea pe Isus în toți aceștia.

De aceea introducerea icoanelor în biserică a stîrnit mare împotrivire. Obișnuindu-te cu o anumită imagine a lui Isus începi să nu-L mai recunoști în nevoiașul de lîngă tine.

MEDITAȚIA 182

„Iată legea când va muri un om . . . “ (Numeri 19:14)

Toți cei cinci misionari trimiși la tribul indian Auca din Ecuador au fost uciși într-o singură zi. Vestea a fost primită cu calm de către soțiile lor. Condiția vieții creștine este să mori pentru credință. Nimeni nu recunoaște o lege ca venind de la Dumnezeu dacă nu este gata să moară pentru ea.

Nu fiecăruia îi este acordată favoarea morții de martir, dar fiecare creștin trebuie să moară înainte de a muri. El trebuie să fie mort față de lume cu legile și păcatele ei, înainte de a muri.

Macarie a fost întrebat: „Ce înseamnă să fii mort față de lume?“

El a răspuns: „Mergi la cimitir și laudă sau blestemă un mort. Apoi vino și spune-mi ce s-a întâmplat.“

Ucenicul împlini porunca și se întoarse la Macarie zicându-i: „Nu mi-a răspuns nimic.“

„Fă și tu la fel,“ răspunse sfântul.

Cei cinci martiri aveau pistoale asupra lor când au murit. Ar fi putut să se apere, dar au preferat să moară decît să tragă în indieni. Muriseră înainte de a muri. Cum ar putea un cadavru să împuște pe cineva? Ei trăiau doar pentru Dumnezeu.

Acești martiri și-au dat viața pentru a aduce Evanghelia la un trib care pe atunci număra doar cincizeci și șase de oameni. Oamenii din toate triburile, chiar și din cele mai mici, trebuiesc mîntuiți.

Sîngele martirilor a adus rod. Indienii Auca au fost creștinați după aceia și au dat primul lor martir: unul dintre ei, care se dusesese să evanghelizeze un trib vecin.

Să ne rugăm cu regularitate pentru nenumărații oameni care trăiesc încă în epoca de piatră, neatinși de civilizație!

MEDITAȚIA 183

„. . . Sîntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori.“
(Evrei 12:1)

Să învățăm de la mării sfinți.

Jean de la Salle este părintele pedagogiei moderne. El a înființat primul liceu gratuit și școala pedagogică din Franța. Pentru că a iubit mult, a făcut mult. Adeseori spunea: „Nu pot să nu vărs lacrimi cînd mă gîndesc la atîția copii care pier din lipsă de cunoștințe.“

Așa de mult ne deranjează pe noi fleacurile și lucrurile neesențiale din viață; cîți din noi sînt însă gata să plîngă pentru cei ignoranți? Pentru că nu putea asista la tabloul nefericirii celor mulți fără să facă ceva, Jean de la Salle și-a împărțit uriașa avere celor mulți și nevoiași din jurul său și s-a făcut el însuși învățător sărac pentru cei săraci.

Aș compara spiritul lui cu cel al profesorilor de azi, veșnic nemulțumiți de salariile lor, veșnic în grevă pentru eventuale măririi, adevărate exemple de egoism pentru elevii lor. Catastrofa pe care lăcomia lor o produce în mințile copiilor nu va putea fi niciodată ștersă, în ciuda frumuseților pe care le predau.

De la Salle a avut mult de suferit de la alți creștini și de la profesorii care n-aveau devotamentul lui.

Pacificus de San Severino era obsedat de cuvintele Mîntuitorului: „Mare e secerișul, puțini secerătorii.“ Iși spunea: „Lumea asta are nevoie de apostoli, nu de doctori în teologie,“ și s-a hotărît să devină unul din ei, mergînd ca misionar printre păgîni.

Dar Dumnezeu îl destinase unui alt fel de apostolat, acela al suferinței. Picioarele i s-au umflat atît de mult încît n-a mai fost în stare să meargă la cei pe care îi iubea. Apoi a fost lovit de orbire. Sufletul său era răvășit de lupte lăuntrice. Prietenii îl insultau spunîndu-i că e blestemat de Dumnezeu, convinși de aceasta la vederea suferințelor prin care trecea.

Pacificus a răbdat eroid, știind că nu voia lui, ci voia lui Dumnezeu trebuia să se facă în toate acestea. Acum, la trei

secole de la moartea lui, el încă aduce roade. Prin istoria suferințelor sale îndurate cu dragoste, s-au întors la Domnul mai multe suflete decît s-ar fi întors dacă mergea să predice printre păgîni.

Să învățăm să nu fim egoiști și să ne supunem voiei lui Dumnezeu!

MEDITAȚIA 184

„Căutați și veți găsi.“ (Matei 7:7)

În viața de toate zilele îl găsești pe Isus în rugăciune. Teresa de Avila spunea: „Diavolul știe că l-a pierdut pe cel care se roagă stăruitor în gândul său.“ Ea dă o definiție a acestei practici, spunînd: „Rugăciunea în gând nu e nimic altceva decît o prietenie intimă, o conversație aproape neîntreruptă, de la inimă la inimă, cu Cel de care știm că sîntem iubiți.“

Aceasta e cu totul altceva decît a-ți spune rugăciunile de dimineață, de seară și dinainte de mîncare. Puține și sărăcăcioase rugăciuni înalță cel ce se roagă doar în genunchi. Trebuie să rămînem în legătură cu Isus toată ziua, prin scurte rugăciuni și meditații asupra lucrurilor și întîmplărilor prin care trecem.

Fii conștient de faptul că Dumnezeu e prezent în toate împrejurările; discută cu El, prietenul tău cel mai bun, în legătură cu fiecare decizie pe care o iei. Mulțumește-i Lui pentru fiecare lucru.

În „Imitarea Lui Isus“ găsim scris: „Cel ce nu-L caută pe Hristos își pricinuieste lui însuși mai mult rău decît i-ar produce întreaga lume și toți dușmanii săi.“ Sîntem atît de lezați atunci cînd ne insultă cineva, ne tulbură catastrofele sociale, războaiele și revoluțiile stîrnite de nebuni, dar uităm că cel mai mare dușman al nostru este chiar EU-ul nostru.

Era un om căruia nu-i reușea niciodată nimic. O mîină nevăzută îi ruina toate planurile. Într-o seară, stînd pe canapea și gîndindu-se la toate eșecurile lui, văzu cum de după perdea ieși o mîină gata să-l sugrume. Își spuse: „Acum mi-am văzut dușmanul. Sînt puternic. Îl voi învinge.“ Și, cu o mișcare bruscă, trase perdeaua și își văzu dușmanul. Era el însuși - neglijența lui de a-L căuta pe Isus.

MEDITAȚIA 185

„La Dumnezeu toate lucrurile sînt cu puțință.” (Matei 19:26)

Cînd eram copil nu mă gîndeam la Dumnezeu. Am fost învățat că El e o ființă atotputernică. Era tot ce știam. La vîrsta de opt ani, un alt copil își bătu joc de Dumnezeu în prezența mea: „Dacă Dumnezeu e atotputernic,” rîdea el, „poate oare face o greutate pe care El însuși să nu o poată ridica? Dacă poate, înseamnă că nu e atotputernic. Dacă nu poate, iarăși nu este cum se pretinde a fi.”

Mi-a plăcut gluma și, de atunci, nu m-am gîndit niciodată la atotputernicia lui Dumnezeu.

Cînd aveam douăzeci și șapte de ani, am citit Noul Testament și am aflat că Dumnezeu făcuse o greutate pe care El însuși nu o putea ridica. S-a făcut pe El însuși copilaș, cîntărind doar trei, patru kilograme. Nu Se putea ridica singur din iesle. Fecioara Maria trebuia să-L ridice pe Dumnezeu, să-L ia din iesle, să-L ducă la pieptul ei și să-L alăpteze. Altcineva trebuia să-L spele - El era prea mic pentru a o face. Cînd hăinuțele I se vor fi rupt, cățărîndu-Se prin copaci în joacă, mama Lui sfîntă trebuia să i le cîrpească - El nu știa să coasă.

Dumnezeu făcuse o greutate pe care nu o putea ridica. Se întrupase și devenise Fiu al omului. Și acest Fiu al omului fu dat în mîinile oamenilor. Ei l-au batjocorit și L-au răstignit. Singurul subiect adevărat devenise un simplu obiect. Oamenii din jur rîdeau de neputința Lui - nu putea coborî de pe cruce. În cele din urmă a devenit încă și mai obiect - un cadavru. Dacă Iosif din Arimatea nu L-ar fi înmormîntat, carnea Lui ar fi fost sfișiată de vulturi.

Făcînd o greutate pe care El însuși nu o putea ridica, Dumnezeu Și-a arătat atotputernicia ridicînd ceea ce nu putea fi ridicat. Isus a fost înviat în putere și înălțat la cer. Odată ridicat de la pămînt, El îi atrage pe toți oamenii spre Sine.

Copil fiind, greșisem. Dumnezeu este atotputernic. El poate face o greutate pe care El însuși nu o poate ridica și, în ciuda acestui fapt, este atotputernic.

MEDITAȚIA 186

„I-a fost foame.“ (Matei 21:18)

Un miliard de oameni suferă de foame. Noi dăm o cifră, dar fiecare unitate din ea reprezintă o persoană. 40.000 de copii mor zilnic de foame.

Oamenii din țările dezvoltate consumă de cinci ori mai multă hrană decît minimumul necesar pentru salvarea celor înfometați. În unele părți din Africa 25% din copii mor înainte de vîrsta de un an. Șansele lor de a muri sînt de patruzeci de ori mai mari decît în S.U.A. sau Australia. Printre cei ce suferă de foame se află și copiii miilor de martiri creștini din închisorile comuniste.

În anul 125 al erei creștine, filozoful creștin Aristide scria împăratului Adrian: „La creștini, cel ce are dă celui ce nu are, și aceasta fără părere de rău și fără să se laude . . . Dacă află de vreun caz de sărăcie în mijlocul lor și nu au hrană de rezervă, ei postesc două sau trei zile, pentru ca hrana astfel economisită să poată împlini nevoile celui lipsit.“

Postește! Renunță! În ziua judecării Domnul îți va spune. „Am fost flămînd și mi-ai dat de mîncare să mănînc“ (Matei 25:35).

MEDITAȚIA 187

*„Celui ce-ți ia cu sila ale tale, nu i le cere înapoi.“
(Luca 6:30)*

Un creștin a surprins niște hoți furînd din casa lui. El le zise: „Grăbiți-vă și terminați de furat înainte de a veni poliția. Iată, am să vă ajut să încărcați toate în mașină. Este vina mea că le am. Eu sînt creștin și n-ar fi trebuit să-mi strîng comori pe pămînt. Domnul nostru ne-a avertizat că ni le-ar putea fura hoții. A fost vina mea că nu m-am încredințat Tatălui ceresc pentru toate nevoile mele. Iertați-mă pentru faptul de a vă fi dat așa un exemplu prost.“

Hoții au început să fie interesați de cele auzite și i-au pus întrebări. Curînd au renunțat la ideea de a-l fura și s-au pocăit. Creștinul și-a învățat și el lecția.

„Iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor“ (1 Timotei 6:10). Baniii trebuiesc cu desăvîrșire disprețuiți de către creștini.

O veche legendă spune că o dată Isus își învăța ucenicii: „Feriți-vă de bani.“

Ei L-au întrebat: „De ce?“

Drept răspuns, Isus le-a zis: „Pentru că adesea sînt cîștigați în mod necinstit.“

Ei L-au întrebat din nou: „Dar dacă sînt cîștigați cinstit?“

Isus le-a spus: „Feriți-vă și atunci, pentru că deseori sînt cheltuiți prosteste.“

Ucenicii puseră și o a treia întrebare: „Dar dacă sînt cîștigați cinstit și cheltuiți înțelept.“

Mîntuitorul le răspunse. „Feriți-vă întotdeauna, - banii mînjesc.“

MEDITAȚIA 188

„Natanael i-a răspuns:
Învățătorule, Tu ești Fiul lui Dumnezeu!“ (Ioan 1:49)

Islamul și iudaismul reformat acceptă pe Isus ca mare profet. Ei obiectează împotriva ideii de închinare în fața lui Isus ca Fiu al lui Dumnezeu. Le datorăm lumină în privința aceasta.

În ebraică adjectivele sînt puțin întrebuițate. În loc de „vorbăreț“, „guraliv“, evreii ar utiliza *Iş Dvarim* - „un om al vorbelor.“ Pentru „divin“ ei pot spune numai „fiu al lui Dumnezeu.“ În aramaică, limba vorbită de Isus, adjectivele erau folosite încă și mai puțin. De aceea găsim în Biblie expresii ciudate ca: „fii ai luminii“ în loc de „luminoși“ sau „fiu al pierzaniei“ pentru „pierdut.“

Trebuie să le explicăm evreilor și musulmanilor că noi nu credem în Isus ca Fiu al lui Dumnezeu în sensul obișnuit al cuvintelor. Dumnezeu nu are soție și nu concepe copii. Ebraica secolului întâi, pur și simplu nu avea o altă expresie decît „Fiu al lui Dumnezeu,“ pentru a ilustra identificare Sa perfectă cu ființa umană - ca om, și, în același timp, unitatea Sa substanțială cu Tatăl Ceresc - ca Dumnezeu.

Știința modernă ne oferă o nouă imagine pentru înțelesul cuvintelor „Fiu al lui Dumnezeu.“ Noi vorbim de familia elementelor radioactive și de filiație radioactivă. Emanarea de electroni schimbă Uraniu I în Uraniu II, apoi în Ioniu și așa mai departe.

Am putea folosi și alte imagini pentru a exemplifica înțelesul expresiei „Fiu al lui Dumnezeu.“ Fapt este că Hristos este Dumnezeu. Cei din vechime spuneau: „Aut Deus, aut homo non bonus.“ El a fost fie Dumnezeu, fie un om aflat în afara binelui.

Marii autori ai secolului douăzeci încearcă să ne convingă că Isus a fost numai om. Ce fel de ființă trebuie să fi fost Isus dacă, după două mii de ani, încă sînt necesare atît de mari eforturi pentru a ne convinge că El n-ar fi fost decît un om? O asemenea ființă este Dumnezeu întrupat, în care avem deplină încredere.

MEDITAȚIA 189

„Cine primește un prooroc în numele unui prooroc, va primi răsplata unui prooroc.“ (Matei 10:41)

Macarie din Corint este considerat un sfânt în Răsărit nu pentru că a fost martirizat, ci pentru că i-a învățat pe alții ca-lea martiriului. Îi încuraja pe cei ce intrau în arena martirilor și astfel a aprins în inima lor flacăra dragostei pentru Hristos și a dorinței de a suferi de dragul Lui.

Coroana neprihănirii este păstrată atît pentru martiri - pentru că și-au sfîrșit alergarea ca Pavel și au păstrat credința - cît și pentru cei ce-i ajută.

Și în zilele noastre sînt mulți martiri: în țările comuniste, islamice și păgîne. Mulți creștini, printre care chiar lideri bine cunoscuți, pactizează cu prigonitorii și simpatizează cu cei ce preferă să ardă tămîie la statuia cezarului, decît să moară ca atîția creștini din primele secole. Pe vremea aceea cei ce trădau, închinîndu-se chiar și de formă cezarului, erau numiți *Lapsi* - „apostați.“ Astăzi sînt numiți „înțelepți,“ „isteți,“ iar cei care, plini de Duhul Sfînt preferă închisoarea și moartea sînt numiți „plini de vin,“ ca apostolii în ziua Cincizecimii.

Să fim de partea celor ce stau în închisori și sînt condamnați la moarte pentru credința lor. Să ne rugăm pentru ei și să-i ajutăm. În felul acesta vom dobîndi și noi o cunună ca a lor.

MEDITAȚIA 190

„Tu ești Împăratul lui Israel.“ (Ioan 1:49)

S-ar putea crede că acest nume „Împăratul lui Israel,“ pe care Natanael I l-a dat lui Isus, ar anula orice interes pe care un ne-evreu l-ar avea pentru El. Ce are de-a face un european sau un american cu vreunul din regii Zulu de acum două mii de ani?

Se născuse un rege în Israel, și înțelepți din țări îndepărtate au venit să se închine Lui pe când nu era decât un prunc. Iar azi, după aproape două mii de ani, oameni de toate rasele încă se închină Lui.

Există, desigur, ceva deosebit de important la evrei, ceva care îl face pe regele lor deosebit de important. Pavel scria: „Ei (Israelii) au înfierea, slava, legămintele, darea legii, slujba dumnezeiască, făgăduințele, patriarhii, și din ei a ieșit, după trup, Hristosul care este mai presus de toate lucrurile, Dumnezeu binecuvîntat în veci“ (Romani 9:4,5).

Naziștii au fost consecvenți când respingeau creștinismul ca fiind de natură evreiască. Ei au înțeles mai bine decât creștinii legătura dintre biserică și evrei.

În afara bisericii, Israelul nu poate face nimic care să dureze. Și fără Israel biserica nu poate triumfa. Doar prin acceptarea lui Hristos de către ei va veni „viață din morți“ (Romani 11:15).

O privire asupra lumii ne descoperă rolul deosebit al Israelului. Marea bătălie se dă între lumea celor ce cred în evreul Isus și lumea celor ce cred în evreul Marx. În știință, universul poartă numele unui alt evreu, Einstein.

Este datoria fiecărui creștin să se roage pentru mîntuirea evreilor și pacea Israelului. Toți trebuie să depunem energia noastră pentru aceasta.

MEDITAȚIA 191

„Duceți-vă.“ (Luca 7:22)

Sfinții sînt bărbați și femei cu totul deosebiți, fiecare în felul său. Ei nu pot fi judecați după standardele obișnuite.

Ioan al Crucii era atît de absorbit de gîndurile lui legate de Dumnezeu încît nu acorda nici o atenție ciocanului sau dălții din mîinile lui; nu era capabil de nici o muncă manuală. Iosif de Copertino era atît de pierdut în Dumnezeu, încît trebuia să se ciupească pentru a se trezi la realitatea lumii din jur. Orice obiect i s-ar fi cerut, el aducea cu regularitate altceva, căci mintea lui nu era acordată cu lumea oamenilor.

Dar numai unii sfinți sînt așa. Elisabeta a Ungariei era o sfîntă atentă la fiecare nevoie a celor mai umili oameni, deși era regină. Sfîntă și om în același timp, ea a fost ființa umană Elisabeta în cel mai înalt sens, sacrificînd totul pentru ca Elisabeta ideală să poată trăi pe pămînt.

Ca și Isus, mulți sfinți au fost considerați psihopați. De fapt ei erau teopați, în sensul etimologic al cuvîntu bolnavi de Dumnezeu. Ei au murit față de lume înainte de a muri.

Unii sfinți au fost viteji, ca Ioana d'Arc. Alții au mers la extremele ascetismului, iar Therese de Lisieux spunea: „Dacă mîncarea e bună, mulțumesc Domnului pentru ea. Dacă e rea, accept mortificarea. Cea mai bună cale spre sfințenie este să accepți ca jertfă orice s-ar întîmpla.“

Descoperă chemarea pe care ți-a hărăzit-o Dumnezeu, acel „TU“ ideal, scopul pentru care ai fost ales dinainte de întemeierea lumii. Urmează-L apoi pe Isus în conformitate cu chemarea ta personală, chiar dacă ea pare ciudată celor din jur.

MEDITAȚIA 192

„Aduceți-vă aminte de cei ce sînt în lanțuri.” (Evrei 13:3)

Un creștin din Rusia a fost condamnat la zece ani de închisoare pentru credința sa. Lăsa în urma sa o soție și nouă copii flămânzi. Societatea „Misiunea Creștină pentru lumea comunistă” i-a ajutat cu o mică sumă de bani și a primit din partea soției creștinului martir un răspuns uimitor.

„Glorie lui Dumnezeu pentru faptul că ne-a dat să purtăm o părticică din crucea Lui.” (Noi ne plîngem de micile noastre neajunsuri și le numim cruci insuportabile. Pentru ea, un soț la închisoare și nouă copii de hrănit erau doar „o părticică” din crucea Lui). „Trebuie să ne mîncăm pîinea cu lacrimi, dar slăvit să fie Domnul pentru toate. Vă mulțumesc din inimă și mulțumesc Domnului că v-a deschis inima vouă, care sînteți atît de departe. Dragostea are brațe lungi, care s-au întins pînă la noi.” (Cînd Pavel a enumerat toate calitățile dragostei, în I Corinteni 13, a uitat să amintească brațele ei lungi).

„Cînd am rămas singuri, oamenii răi ne-au spus că nu vom mai avea din ce trăi, dar lăudat fie Dumnezeu care poartă de grijă și azi, așa cum odinioară s-a îngrijit de Ilie, de Daniel și de toți cei ce l-au slujit.

„Dumnezeu mi-a dat nouă copii care așteaptă să se întoarcă tatăl lor acasă, dar el și-a pus viața în joc pentru Hristos și și-a lăsat copiii să sufere pentru credința dată o dată pentru totdeauna sfinților.”

Faptele Apostolilor, în original, este singura carte din Biblie care se termină brusc, în mijlocul unei fraze. Este o carte neterminată. Eroismul primilor creștini continuă pînă în zilele noastre.

Să-i amintim întotdeauna în rugăciunile noastre pe frații noștri care suferă în închisori pentru credința lor. Și să nu uităm familiile lor.

MEDITAȚIA 193

„Sîntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă.“
(2 Corinteni 3:18)

Filozofia scolastică ne-a dat două axiome aparent contradictorii, dar care de fapt sînt complementare una alteia. Prima afirmă: *Omne quod recipitur, per modus recipientis recipitur* - „Tot ceea ce primi, primi după felul primitorului.“ De unde și mulțimea religiilor și a părerilor diferite în toate domeniile.

Percepem cu toții aceeași realitate, dar corespunzător cu modul de pregătire, educație, caracter, ereditate, forța și specificul inteligenței noastre. Niciodată nu-L vedem pe Dumnezeu așa cum este El, ci așa cum apare în propriii noștri ochi.

Axioma de mai sus se aplică și lui Dumnezeu. El știe totul despre noi așa cum Li apărăm din punctul de vedere al unei ființe divine. Totuși, aceasta nu a fost îndestulător pentru o judecată dreaptă. De aceea Fiul lui Dumnezeu a devenit omul Isus. Acum El cunoștea în propriul lui trup sărăcia, oprimarea, durerea, împotrivirea, tortura, ispita. Cînd S-a înălțat la cer, Hristos a îmbogățit Dumnezeirea cu o dimensiune nouă: experiența umană.

De aceea stă scris în Cîntarea Cîntărilor: „Priviți pe împăratul Solomon, cu cununa cu care l-a încununat mamăsa în ziua cununiei lui.“ (3:11) Isus adusese din veșnicie coroana gloriei divine. Maria l-a adăugat-o pe aceea de Dumnezeu întrupat. Ea i-a dat posibilitatea unirii cu natura umană și cu experiența umană.

A doua axiomă este: *Anima quodammodo fit omnia* - „Sufletul are capacitatea de a deveni orice.“ El se poate identifica cu ceea ce înțelege și cu ceea ce dorește cu ardoare.

Creștinii își cunosc îngrădirile. Ei știu bine că sufletul locuiește în cușca personalității, dar tînjesc să-L vadă pe Dumnezeu, în final, așa cum este El. Sufletul nostru are capacitatea aceasta: visul nostru va deveni realitate.

MEDITAȚIA 194

„Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii.“
(1 Corinteni 1:28)

Dintre multele persoane cărora li s-ar fi putut arăta, Domnul l-a ales pe cel mai mare dintre păcătoși, Saul din Tars, cel care făcuse prăpăd în biserici, ucigînd pe unii credincioși și silindu-i pe alții să se lepede.

Capacitatea de a face rău este capacitatea potențială de a face bine.

Pe vremuri, cascada Niagara era o sursă continuă de calamități atît pentru Statele Unite cît și pentru Canada, inundînd suprafețe întinse din ambele țări și făcînd agricultura imposibilă. Un om se gîndi: „Dacă această cădere naturală de apă are un atît de mare potențial distructiv, în mod logic ea are și un potențial benefic.“ Și, astfel, a început construcția barajelor și instalarea turbinelor. Astăzi, Cascada Niagara furnizează energie electrică ambelor țări.

Gîndindu-se la evanghelizarea Britaniei, William Booth a început să-și caute oameni potriviți pentru lucrare. El îi considera pe cei mai mulți pastori fie ca fiind profesioniști ne-născuți din nou, fie ca adevărați copii ai lui Dumnezeu, prea umili și firavi însă pentru revoluționarea lumii. Ca atare, s-a îndreptat spre pușcăriași. Odată întorși la Dumnezeu, ei au devenit soldații și ofițerii Armatei Salvării și au făcut o treabă extraordinară.

În limba ebraică, *Kedeshah* însemna atît prostituată cît și sfîntă. Magdalena a fost totdeauna o *Kedeshah*, la început cu semn negativ, apoi cu semn pozitiv. Dragostea pe care și-o risipise în păcat, se revărsa acum în valuri uriașe spre Mîntuitorul și spre oameni.

Caută-i pe cei de jos, drojdia societății; roagă-te pentru ei și fă totul pentru a-i aduce la mîntuire. Ei ar putea deveni cea mai mare binecuvîntare.

Și dacă, din întîmplare, ești și tu unul din ei, cele de mai sus sînt valabile și pentru tine.

MEDITAȚIA 195

„Străini și călători pe pământ.” (Evrei 11:13)

Evangelistul american John Morrison se întorcea în patrie, după ce predicase și adusese la Domnul zeci de suflete în țările pe care le colindase. Se întâmpla să călătorească pe același vapor cu președintele Americii Theodore Roosevelt, care se întorcea de la o vânătoare de agrement din Africa. Împușcase acolo câțiva mistreți.

În portul New York aștepta ovaționînd, o mare mulțime de oameni. Pe cine, credeți? Bineînțeles că pe vînătorul de mistreți, președintele S.U.A. Nu-i păsa nimănui de omul care salvase atîtea suflete pe cîmpul misionar. Apoi cei doi, președintele și misionarul, au călătorit în același tren și, din nou, mulțimea își aplaudă președintele.

Un evangelist e și el doar om. Morrison simțea nemulțumirea crescîndu-i în suflet. „Aceasta e tot ce primesc la întoarcerea din călătoria asta istovitoare?” se necăji el. De undeva, din străfunduri, vocea divină îl corectă: „Tu încă nu ai ajuns acasă.”

Sărmani creștini care își așteaptă recunoașterea în lumea aceasta!

Datoria noastră este să evităm succesele de aici.

Care ar fi valoarea generalului Eisenhower sau a lui Winston Churchill dacă ar fi fost primiți cu urale de Germania Nazistă?

Isus a spus: „Vai de voi cînd toți oamenii vă vor grăi de bine!” (Luca 6:26) Ar fi un semn sigur că aparții lumii acesteia, dușmane lui Dumnezeu.

Să așteptăm răsplata noastră deplină în ceruri.

MEDITAȚIA 196

„Să nu vă potriviți chipului veacului acesta.“ (Romani 12:2)

În Luca 7 ni se spune că, aflat în închisoare, Ioan Botezătorul s-a îndoit de faptul că Isus ar fi, într-adevăr, Mîntuitorul. Îndoiala i se strecurase în suflet cu toate că el îl proclamase a fi Mielul Domnului care ia asupra sa păcatele lumii. Închisoarea aruncă adesea umbre asupra vieții spirituale a omului.

Ioan s-a îndoit și și-a dezvăluit îndoielile în prezența a doi dintre discipolii săi, care nu se îndoiseră pînă atunci. Ei fuseseră siguri că Isus este Mîntuitorul. Dar, deoarece le fusese sădit un sîmbure de îndoială în inimă, au pornit la drum lung pentru a-i vorbi lui Isus de îndoielile altuia și pentru a-l iscodi. S-ar putea să-I fi vorbit în prezența altora, care au răspîndit apoi mai departe îndoiala.

Isus a răspuns, „Urmați-vă calea“ (Luca 7:22).

Nu te lăsa molipsit de atitudinea greșită a altuia, chiar dacă acela este un mare profet.

Niște surori creștine lucrau într-un lagăr din Siberia, unde trebuiau să doboare copaci. Departe de ele se aflau alte barăci cu prizonieri care făceau aceeași muncă. Într-o seară, în timp ce creștinele se adunaseră la rugăciune în jurul unei mici sobe, cineva a bătut la ușă.

„Deschide! N-ai să pățești nimic,“ a țipat o voce grosolană. Surorile nu au îndrăznit să se supună. „Deschide, sau scoatem ușa din țîțîni,“ urlară mai multe voci.

Cînd deschiseră ușa, intrară douăzeci de oameni în haine de iarnă ninse cu zăpadă. Unul dintre ei spuse: „Am auzit că sînteți creștine. Vorbiți-ne de Dumnezeu. N-am văzut un preot de treizeci de ani. Spuneți-ne ceva.“

Începînd cu acea seară, baraca se preschimbă într-o biserică tăinuită, unde prizonierii se adunau cu regularitate. Surorile le-au vorbit despre credință, i-au învățat rugăciunile de mult uitate, și i-au botezat pe unii dintre ei. În schimb, acești oameni condamnați pentru crime, executau munca grea a surorilor, lăsîndu-le astfel mai mult timp pentru rugăciuni.

Erau suflete care, într-o mare bolșevică, și-au urmat calea.
Urmează-ți-o și tu pe a ta, oricâte greutate ai întâlni în drum.

MEDITAȚIA 197

„Unde este făgăduința venirii Lui? . . . Căci toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii.“ (2 Petru 3:4)

Cuvintele de mai sus erau adresate de batjocoritori creștinilor din primele veacuri. Astăzi n-o mai pot face. Tabloul întregii lumi s-a schimbat. Oamenii au pătruns în inima atomului, reușind, ca rezultat, să „îngrămădească“ 15 tone de exploziv pe capul fiecărui locuitor al Pământului. Distrugerea omenirii s-ar putea produce în câteva minute. Omul se plimbă pe lună. Prin mijloacele de comunicare în masă și prin droguri, dictatorii și milionarii pot schimba mințile oamenilor după bunul lor plac. Explozia demografică, foametea fără precedent, aerul care nu mai poate fi respirat în orașele națiunilor privilegiate, toate au venit peste noi.

Statul Israel este un fapt incontestabil. Dumnezeu a adus poporul Său înapoi, în Țara Sfântă. Întregul Ierusalim le aparține, un semn în plus al sfârșitului.

Forțele anti-creștine au invadat biserica. „Capital Voice“, numărul din 1 August 1974, a dat publicității rezultatele unor sondaje recente: „51% dintre pastorii metodisti din S.U.A. nu cred în învierea lui Isus, 60% nu cred în nașterea lui Isus din fecioară; 62% contestă existența lui Satan; 89% din preoții episcopali nu cred că Biblia este Cuvîntul lui Dumnezeu. Ei cred că nu există adevăr.“ Încă un semn al sfârșitului. Urîciunea pustiirii este în locul sfînt (Daniel 9:27).

Toate acestea sînt semne ale venirii Domnului. Lucrurile nu mai sînt ca la început, dar „Cine va răbda pînă la sfîrșit, va fi mîntuit“ (Matei 24:13).

MEDITAȚIA 198

„Ce înfățișare avea omul acela, care s-a suit înaintea voastră și v-a spus aceste cuvinte?” (2 Împărați 1:7)

Cînd Ilie a trimis un mesaj regelui Israelului, Ahazia, acesta le-a pus întrebări slujitorilor nu despre conținutul mesajului ci despre înfățișarea mesagerului. Valoarea declarației depinde de calitatea celui care o face. O predică inspirată de cuvintele: „Vai vouă bogaților” (Luca 6:24), ținută de unul care se străduiește din răspuțeri să se îmbogățească, va face o impresie ridicolă.

Creștinii primelor secole au fost adevăratul tip de oameni.

Despuiați de haine și atârnați pe ziduri cu mîinile și picioarele imobilizate în patru inele de fier, legați cu funii, erau loviți cu bîte, carnea le era smulsă cu cleștele și torțe aprinse le pîrjoleau trupul. Ei au îndurat chinul dar nu s-au lepădat de Hristos și nici n-au divulgat locul sau ora de închinăciune a fraților lor.

Nici o mașinărie inventată de mintea omenească n-ar fi putut rezista torturilor pe care frații și surorile noastre le-au suportat de-a lungul secolelor de persecuție. Trupurile lor subnutrite au rezistat mai bine decît prea-bine hrănitele trupuri ale dușmanilor lor. Aceasta pentru că ei au fost adevăratul tip de oameni

În timpul suferințelor, mila lor se îndrepta nu spre ei înșiși ci spre călăii lor. Ei vedeau în cei ce-i batjocoreau și-i băteau, pe îngerii harului care, umilindu-i, îi sfințeau pentru împărăția cerurilor.

Nu de o nouă teologie avem noi nevoie, ci de acest soi de creștini.

De ce nu ne-am schimba noi în astfel de oameni, al căror mod de a fi să confere credit mesajului nostru creștin? La Ilie, chiar și înfățișarea exterioară și modul său simplu de a se îmbrăca confirmau sinceritatea vorbelor sale.

MEDITAȚIA 199

„Învață-ne să ne numărăm bine zilele, ca să câpătăm o inimă înțeleaptă.” (Psalmul 90:12)

În „Confesiuni”, Augustin scria: „Dacă nu mă întrebă nimeni, știu ce este timpul; dacă sînt întreat, nu știu ce să răspund.”

Astronomul rus Kozîrieff numea timpul „cea mai importantă și cea mai ciudată calitate a naturii.”

Dar nu voi intra în filozofia timpului. El face ca oamenii să aparțină unor generații diferite; el este prăpasia dintre adulți și copii. Aceștia din urmă au fost născuți mai tîrziu în timp, ceea ce-i face să-și privească părinții ca simbol a tot ce e vechi și demodat, a tot ceea ce a încetat să fie relevant, a tot ceea ce e, în mod ipocrit, legat de un cod moral depășit. De aceea spunea Freud: „Una dintre cele mai dificile profesii din lume este aceea de părinte.”

Cu siguranță unii părinți nu sînt vrednici de onoarea pe care le-o acordă Biblia. Ucigașul american Manson era fiul unei prostituate, care l-a născut la doar 16 ani pentru că nu avea bani să-l avorteze. Curînd după nașterea copilului, ea a fost arestată. Dat în grija unor rude, micuțul Manson a primit mai multă bătaie decît mîncare. După vîrsta de paisprezece ani a stat numai în case de corecție și închisori.

Unii din cei mai respectabili și evlavioși părinți au fost deseori răsplătiți de propriii lor copii cu expresii ca „porci capitaliști” și altele asemănătoare. Acestea sînt cazuri extreme. Extreme sînt și cazurile de sinucideri în adolescență. Numărul lor a crescut cu 250% în ultimii douăzeci de ani. O mulțime de tineri sînt nemulțumiți de părinții lor.

Să devenim conștienți de problema copiilor, căci timpul trece repede și o nouă generație se ridică. Le sîntem datori copiilor noștri cu cele mai bune exemple de evlavie. Nu este suficient să le asigurăm un trai îmbelșugat. Ei au nevoie de exemplul unei vieți sfinte, unită cu o educație înțeleaptă.

MEDITAȚIA 200

„Dă-te pe tine însuși pildă.” (Titus 2:7)

Un candidat la ordinarea ca pastor s-a prezentat înaintea comisiei de examinare și înaintea episcopului. Avea o pregătire teologică temeinică, exprimată în note excelente la toate subiectele. Răspunse bine la toate întrebările obișnuite ale comisiei, iar pastorul bisericii sale confirmă faptul că a participat la toate activitățile ei.

Episcopul, un om duhovnicesc, îi adresează unele din întrebările puse candidaților pentru ordinare în primele secole: „Privești disprețul celor din jur ca pe un câștig personal? Îi iubești pe străini ca și pe rudele tale? Primești cu aceeași bucurie boala sau sănătatea, libertate sau închisoarea, bătaia ca și mîngîierea, dezaprobarea ca și aplauzele?”

„Nu,” răspunse candidatul.

„In cazul acesta mergi și mai studiază,” răspunse episcopul.

Mulți pastori cred că menirea lor este să interpreteze și să predice Scriptura. Dar aceasta este o sarcină secundară. Isus a declarat că a venit în lume pentru „a împlini legea și profețiile” (Matei 5:17). El a împlinit ceea ce alții au folosit ca simple subiecte de predică.

Caută un pastor care să fie nu un comentator, ci un împlinitor al voiei lui Dumnezeu.

MEDITAȚIA 201

*„Ziua Domnului va veni ca un hoț noaptea.”
(1 Tesaloniceni 5:2)*

Leonid Brejnev, fostul dictator al Rusiei Sovietice îi arătă cu mândrie mamei sale biroul său luxos, vila sa dintr-o suburbie a Moscovei, Cadillac-ul și casa de vacanță de pe malul Mării Negre, și o întrebă: „Ei, ești mulțumită de fiul tău?”

Ea răspunse: „Sînt fericită că o duci bine; dar ce o să te faci cînd vor veni comuniștii la putere? Stii ce răi sînt ăștia, urâsc pe cei bogați și luptă pentru egalitatea tuturor.”

E ușor să rîzi de demagogia comuniștilor, de nepotrivirile dintre „predicile” lor și stilul lor de viață, dar gluma ar putea lua și altă întorsătură.

Ce te-ai face dacă ar trebui să prezinți mediul tău obișnuit de viață unei mame evlavioase și ea ți-ar spune: „Toate bune și frumoase, dar ce se va întîmpla odată cu a doua venire a Mîntuitorului?”

Se spune că, într-o zi, Isus a vizitat Roma. Tocmai avea loc o paradă militară și toți cei ce defilau purtau puști. „Sînt creștini?” întrebă Isus. „Da,” fu răspunsul, iar Isus continuă. „Mi-am învățat ucenicii să nu-și spună nici măcar o vorbă rea. Nici cînd n-am spus ca viitorii mei ucenici să folosească arme.”

Apoi văzu în vitrine reclame de genul. „Aici se vînd cei mai buni pantofi, sau cele mai bune mașini.” Isus intră în magazin și întrebă: „Nu v-am învățat, oare, că fiecare trebuie să onoreze pe ceilalți mai mult decît pe sine. De ce nu faceți reclamă produselor concurenților voștri?”

Văzu apoi prostituatele - erau toate botezate și confirmate. Cînd văzu pe creștini divizați în diferite partide politice, și cînd văzu biserici catolice, biserici baptiste și biserici luterane, se întrebă cu uimire care o fi biserica Lui. De celelalte denumiri nu auzise niciodată.

Apoi dori să vorbească cu Papa, dar nu putu obține audiență. A trebuit să se strecoare hoțește pe lîngă garda elvețiană. Țiruta Lui nu prea impunea; era mai degrabă

bizară. În sala de așteptare i s-a spus că trebuie să se adreseze papei cu „Sfinte Părinte.“ Isus răspunse: „Credeam că numele acesta este rezervat lui Dumnezeu.“

Care este standardul tău de viață? Care este nivelul tău moral și spiritual? Totul pare a fi în ordine, dar ce s-ar întâmpla dacă Isus s-ar reîntoarce chiar azi?

MEDITAȚIA 202

„Slova omoară, dar Duhul dă viață.” (2 Corinteni 3:6)

Biblia este de inspirație divină.

În Amos 9:11 citim: „În vremea aceea voi ridica din căderea lui cortul lui David, îi voi zidi spărturile . . . ca ei (evreii) să stăpânească rămășița Edomului și toate neamurile peste care a fost chemat Numele Meu.” Acest text prevestește conducerea spirituală a întregii lumi păgâne de către evrei.

A spune asemenea lucruri păgînilor deja înverșunați împotriva evreilor, n-ar fi de prea mare folos. De aceea Petru, citîndu-l pe Amos, modifică, pur și simplu, textul profeției: „Voi ridica din nou cortul lui David . . . pentru ca rămășița de oameni să caute pe Domnul, ca și toate neamurile peste care este chemat Numele Meu” (Fapte 15:16,17). Comparați cele două pasaje. Întregul înțeles este schimbat. Proorocirea înseamnă acum că neamurile vor căuta dintr-o dată pe Domnul - un mesaj devenit acceptabil pentru ele.

În Exodul 34:35, citim cum Moise, după ce primise de la Dumnezeu tablele legii, și-a acoperit fața cu un văl, fiindcă strălucea. Asta l-ar fi situat pe Pavel, care avusese și el o revelație divină, pe un nivel inferior. El își ia libertatea să explice lucrurile în alt fel: „Moise . . . își punea o mahramă peste față, pentru ca fiii lui Israel să nu-și piaronească ochii asupra sfîrșitului a ceea ce era trecător” (2 Corinteni 3:13).

Scopul contează: sufletele trebuiesc salvate. Dacă un ritual complicat îi ajută pe unii și o simplă închinare pe alții, dacă un predicator le e de folos unora și o confesiune - altora, dacă o anumită traducere a Bibliei poate ajuta pe cineva mai mult decît o alta, importantă este nu fidelitate metodelor sau a cuvintelor, ci ținta: mîntuirea unora, indiferent de mijloacele întrebunțate (1 Corinteni 9:22).

MEDITAȚIA 203

„Veți fi urîți de toate neamurile.“ (Matei 24:9)

Ceva nu e-n regulă cu creștinii care nu sînt urîți.

Henrik Ibsen, renumitul dramaturg norvegian, a fost cel mai neacceptat artist al secolului trecut. Si asta pentru că a făcut ceea ce noi toți ar trebui să facem. I-a iritat pe cei din jur aducînd pe scenă subiectele tabu; în același timp, a promovat atitudini nepopulare pentru societatea timpului său. Mesajul său principal a fost acela că, în probleme de conștiință, atitudinea noastră trebuie să fie intransigentă, nelăsînd loc pentru compromis.

Din cauza aceasta atît el cît și familia sa au avut de suferit. În piesa „Inamicul Public“, el pune în gura unuia dintre personajele sale cuvintele de reproș pe care i le adresau lui prietenii bine intenționați: „Ești nebun; ești bolnav de egoism. Nu încerca să te scuzi cu lozinci umanitare, căci un om care-și tîrăște familia o viață întregă prin mocirla disprețului celor din jur este, în inima lui, un drac, un diavol căruia îi pasă mai mult de o cauză publică decît de viața soției și a propriilor săi copii.“

Cei care, în secolul nostru, suferă prin închisori de dragul lui Hristos, au auzit de multe ori asemenea reproșuri.

Reacția lui Ibsen a fost simplă: El a scris. „În mijlocul furtunii, există un singur lucru de care trebuie să-ți amintești: faptul că ea va trece . . . Înainte ca cei mulți să știe un lucru, trebuie să existe un om care să-l știe . . . Majoritatea greșește întotdeauna . . . Mă ridic împotriva minciunii milenare că majoritatea are întotdeauna dreptate.“

Cînd mulțimea înfuriată arunca cu pietre în geamurile unuia din eroii săi acesta, Dr. Stockmann, zicea: „Voi păstra pietrele acestea ca pe niște relicve sfinte.“

„Cei puternici trebuie să învețe a fi singuri.“

Să învățăm să rezistăm opiniei publice. Isus n-a cedat niciodată în fața orbirii maselor. El este lumina. El influențează fără a fi influențat. El a fost urît, dar, acceptînd această realitate, El a cîștigat prieteni care L-au iubit pînă la moarte.

MEDITAȚIA 204

„Să luptați pentru credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna.“ (Iuda 3)

Cînd Nelson, copil fiind, se întoarse acasă de la o vînătoare pe la cuiburile de păsări, mătușa sa îl muștră pentru faptul de a fi stat în pădure pînă noapte tîrziu. „Mă mir că frica nu te-a adus mai repede acasă,“ îi zise ea.

„Frica?“ răspunse tînărul Nelson. „N-o cunosc.“

Noi nu ne temem de confruntări. Cînd Spurgeon, renumitul predicator baptist al Angliei, alarmat de răspîndirea ereziei în cadrul cultului, a părăsit Uniunea Baptistă și a început lupta pentru credința biblică, el nu s-a așteptat la succes. „Sînt gata să mă las sfișiat de cîini în următorii cincizeci de ani,“ zicea el, „dar viitorul îndepărtat îmi va da dreptate.“

I-au fost adresate vorbe rușinoase și insulte. Singurul său răspuns a fost că, atîta vreme cît nu găsește expresii suficient de dure pentru a-i exprima desconsiderarea față de dușmani, îi va ignora.

A dorit și a predicat cu ardoare subordonarea absolută față de Cuvîntul Domnului, știind în adîncul sufletului că mesajul său era de la Dumnezeu.

Un predicator negru, dintr-un sat african, declara că se abține să predice împotriva furtului de găini, căci aceasta ar duce la răcirea dragostei frățești. Am fost odată muștrat de pastorul unei biserici căreia îi eram oaspete, pentru faptul de a fi predicat despre păcatul lui Irod: căsătoria cu soția fratelui său. Acesta era și păcatul celui mai bogat dintre susținătorii bisericii, și pastorul nu voia să-i piardă contribuția.

Este de datoria noastră să luptăm împotriva spiritului de compromis și împotriva a tot ce e rău în munca misionară, chiar și cu riscul de a provoca mari conflicte. Cei care trădează principiile lui Hristos n-ar trebui să devină niciodată prietenii noștri.

MEDITAȚIA 205

„Prea iubitul meu este al meu.“ (Cîntarea Cîntărilor 2:16)

Un rege i-a spus odată unuia din favoriții săi: „Cere-mi orice și îți voi da.“

Favoritul se gîndi: „Dacă-i cer să mă facă general, el mă va face general, dar curînd după aceea voi regreta că nu sînt prim-ministru. Dacă-i cer jumătate din împărăție, el mi-o va da, însă curînd voi regreta că nu am și cealaltă jumătate.“ Așa că o ceru de soție pe fiica regelui.

În limba ebraică și în greacă, cuvîntul „suflet“ este de gen feminin. Fiind de gen feminin, sufletul celui credincios îi cere lui Hristos Domnul să îi devină mirele. În felul acesta noi devenim moștenitori ai tuturor lucrurilor, iar îngerii devin slujitorii noștri.

Cît de glorios și cît de modest, totodată, este Mirele nostru! Natanael l-a numit „Fiul lui Dumnezeu“ (Ioan 1:49). Isus i-a răspuns: „De acum încolo veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborîndu-se peste *Fiul Omului*“ (Ioan 1:51). În măsura în care oamenii descoperă dumnezeescul din El, inima Sa modestă și bună îl face să-și dezvăluie tot mai mult umanitatea, pentru ca miresele Sale, ființe omenești, uneori chiar prea omenești, să poată veni la El cu încredere. El le aparține. Rugăciunea noastră ca El să fie al nostru a fost ascultată.

Dar El nu este doar Mirele divin, ci și Mirele pămîntesc, omenesc, preocupat de problemele ființelor umane, îngrijindu-se pînă și de vinul de la o nuntă - nu cumva să nu le ajungă tuturor. Cît de diferiți sînt unii sfinți care, din cauza sfințeniei lor, devin indiferenți față de nevoile semenilor lor.

Hristos nu predică numai, și nici nu ne mustră fără încetare. El cînează în liniște cu noi, așa cum ar face un mire cu mireasa lui.

Bernard de Clairveaux spunea: „Un Dumnezeu liniștit liniștește totul. A-l vedea ca fiind liniștit înseamnă a fi liniștit.“ Cel mai liniștitor gînd este: „Prea iubitul este al meu.“

MEDITAȚIA 206

„Isus i-a spus (tîlharului): Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu mine în rai.“ (Luca 23:43)

O lume care are foarte multă nevoie de rugăciunile noastre este lumea criminalilor. Societatea nu le poate da decît pedeapsa pe care o merită. Noi le putem da mesajul divin al iertării prin sîngele Domnului Isus.

Criminalii sînt urmăriți tot timpul de victimele lor - unii dintre ei în mod conștient, alții - inconștient. În spatele oricărui cuvînt, ei „aud“ ultimele cuvinte ale victimelor lor. Le poți vorbi frumos, dar ei știu ce gîndești despre ei: că sînt criminali.

Chiar dacă nu s-au denunțat poliției sau nu s-au mărturisit vreunui preot, cuvintele de regret sînt rostite de ei în vis sau în vorbirea involuntară. Victimele sînt aproape, noaptea, lîngă patul lor.

Emil Zola descrie, în „Therese Ranquin“, cazul unui pictor care ucisese. Nu știa nimeni. Își continua munca. De-acum, însă, fețele personajelor lui începură să semene unele cu altele. Toate semănau cu fața victimei pictorului. Fețele copiilor, fețele femeilor, toate îi aminteau de fața celui ucis.

Criminalii n-au ucis doar pe cei pe care i-aude omorît. Ei au ucis și mila față de ei înșiși în sufletele semenilor lor. Sînt disprețuiți acum de toți în afară de Isus, prietenul păcătoșilor. El a ales să împartă soarta criminalilor, fiind răstignit ca și ei. El a hotărît ca, la oferta făcută de Pilat de a elibera un prizonier, mulțimea să ceară eliberarea unui criminal, Barabas. Isus a murit bucuros în locul lui.

Isus nu disprețuiește hoții. El Se compară cu ei: „Ziua Domnului va veni ca un hoț noaptea“ (2 Petru 3:10).

Criminalii găsesc mîntuirea la Isus și înțelegere și milă la urmașii lui autentici.

MEDITAȚIA 207

„Niște stele rătăcitoare, cărora le este păstrată negura întunerecului pentru vecie.“ (Iuda 13)

Epistola lui Iuda acreditează una din multele cărți pseudoepigrafice, cartea lui Enoh.

Enoh a scris: „Am văzut șapte stele ca șapte munți uriași, în flăcări. Când am întrebat, îngerul mi-a spus: ‚Acesta este locul unde se sfîrșesc cerul și pămîntul. Este o închisoare pentru stele și pentru întreaga oștire a cerurilor. Stelele care au luat foc, sînt stelele care la răsăritul lor au păcătuit împotriva poruncii lui Dumnezeu, neîncadrîndu-se în timpul prestabilit. Dumnezeu S-a mâniat și le-a legat.‘ . . . “

Amintește-ți că unii îngeri stau în lanțuri de mii de ani. Sînt înconjurați de întuneric și așteaptă judecata zilei celei mari.

Viața în închisoare este îngrozitoare. Iadul e și mai rău pentru oameni. Dar cine-și poate imagina chinul dintr-o închisoare pentru îngeri, ființe înaripate, obișnuite să zboare de la o stea la alta pentru a împlini voia lui Dumnezeu?

Unii îngeri au ajuns acolo din cauză că „nu și-au păstrat vrednicia, ci și-au părăsit locuința“ (Iuda 6). Ți-ai păstrat tu oare înalta poziție de creștin? Ți-ai păstrat oare locuința - biserica - sau te-ai amestecat cu lumea păcătoasă? Dumnezeu n-a scutit pe îngeri. Te va scuti, oare, pe tine?

„Cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire, vor străluci ca stelele în veac și în veci de veci“ (Daniel 12:3) - Ești tu o stea strălucitoare? Pe mulți îi înveți să umble în ne-prihănire?

Frica și cutremurul sînt o parte vitală a vieții de creștin.

MEDITAȚIA 208

„A răsturnat pe cei puternici de pe scaunele lor de domnie și a înălțat pe cei smeriți.” (Luca 1:52)

Piesa lui Strindberg, „Domnișoara Iulia“, este povestea unei aventuri dintre o fată bogată și servitorul ei. La un moment dat ei își povestesc unul altuia visele.

Fata bogată: „Se face că stau cocoțată în vârful unui stîlp, pe care nu știu cum l-am urcat și de unde nu știu cum să cobor . . . Trebuie să cobor dar n-am curajul să sar . . . Aș vrea să cad dar nu cad. Știu că nu voi avea pace pînă nu cobor pe pămînt. Și cînd voi coborî pe pămînt voi dori să cobor și mai jos, înlăuntrul pămîntului.“

Servitorul: „Am visat că stăteam lungit sub un copac, într-o pădure întunecată. Aș vrea să mă urc în vârful pomului, să privesc peisajul minunat, sclipitor, cu soarele strălucind deasupra-i, să fur cuibul păsării cu ouăle de aur. Urc, urc . . . dar trunchiul copacului e gros și neted, și nu reușesc să ajung la prima creangă, deși îmi dau seama că dacă aș putea ajunge la prima creangă, aș putea urca pînă în vârful copacului ca pe o scară.“

Mulți oameni bogați au un complex de vinovăție pentru situația lor privilegiată, deși ar putea să nici nu-și dea măcar seama de ea. Aceasta îi face pe unii din ei să devină revoluționari sau susținători ai cauzelor revoluționare. Ei cred că datoria lor e să coboare. În același timp, săracii îi invidiază și ar dori să urce.

Aduse la lumină, aceste sentimente naturale ar putea deveni factori pozitivi în viața socială. Cei bogați ar putea învăța de la Isus să facă binele și să împartă în diferite feluri ceea ce au, cu cei săraci. Cei săraci i-ar putea imita pe cei bogați, învățînd de la ei cum să-și folosească mai bine talentele spre binele familiilor lor.

Cel ce-L urmează pe Isus nu umblă în întunec ci are lumina vieții (Ioan 8:12). Necredincioșii iubesc mai degrabă întunericul decît lumina (Ioan 3:19). Sentimentele lor reprimite sînt aduse la suprafață nu numai de visuri, ci și în actele nebunești de terorism, comploturi și revoluții.

Rezultatul este că cei privilegiați își pierd pozițiile de care nu s-au bucurat pe de-a-ntregul și sînt înlocuiți de cei de jos pentru ca și aceștia să devină, la rîndul lor, la fel de dezamăgiți și nefericiți.

MEDITAȚIA 209

*„Isus străbătea satele din împrejurimi și învăța norodul.“
(Marcu 6: 6)*

Mulți dintre noi se simt frustrați. Nu am dat „lovitura.“ Nici Isus n-a dat-o. El a fost un „predicator de țară,“ în timp ce Caiafa aduna gloate de peste un milion la festivitățile în timpul cărora evreii din lumea întregă veneau la Ierusalim să se-nchine. Dar nici Caiafa nu a dat „lovitura.“ Pilat îl putea detrona oricînd. La rîndul său, nici Pilat nu a dat „lovitura.“ Cezarul putea oricînd să-l destituie și să-l trimeată în exil. Însă nici a fi Cezar nu era o mare „lovitură.“ Iulius Caesar a fost ucis de propriul său fiu iar Nero, după ce a dat marea sa „lovitură“ ucigîndu-i pe creștini, a fost și el ucis.

Nu invidia celebritățile. Aparent ei realizează mult, dar totul e atît de relativ. Oamenii „mari“ fac istoria, dar ei nu „fac“ mai multă istorie decît le e dat. Sînt și ei robii împrejurărilor.

Mai mult decît atît, noi sîntem condiționați și din interior, de propriul nostru trecut. Robespierre, dictatorul sîngeros din timpul Revoluției franceze, fusese abandonat de tatăl său curînd după moartea mamei. A trebuit să lupte din greu pentru propria-i educație. Mai tîrziu, s-a simțit grav ofensat de atitudinea tînărului rege Ludovic al XVI-lea și a soției acestuia care, nepăsătoare față de cuvîntul de salut ce le-a fost adresat de viitorul lider cu prilejul trecerii perechii regale prin orașelul său, au dat bice cailor fără să rostească un cuvînt sau să schițeze cel mai mic gest de simpatie. Robespierre a fost cuprins de o ură oarbă față de toți oamenii. Mai tîrziu avea să se revanșeze ucigînd milioane de nevinovați în timp ce savura tabloul sîngelui pe tăișul ghilotinei.

Și, totuși, Dumnezeu nu ne-a vrut criminali. A fi ucigaș e împotriva firii. Ucigașii greșesc fundamental. Robespierre a ucis fără milă și a fost el însuși ghilotinat. N-a cîștigat nimic. Tînăra Republică n-a făcut decît să netezească drumul altui împărat - Napoleon.

Nu căuta succese în ceea ce lumea consideră succes. Ele îți vor spori doar vanitatea. Poartă-ți cu resemnare crucea și povara propriei zestre ereditare. Învață de la Isus cel „blînd și smerit cu inima,” care s-a mulțumit a fi tîmplar, rabin neiubit, colindător și predicator prin satele din împrejurimi și, mai tîrziu, un răstignit. Apoi a urmat Învierea.

MEDITAȚIA 210

„Voi face cu ei un legământ de pace.” (Ezechiel 34:25)

Evreica Simone Weil reușise să scape din Germania nazistă. Refugiată în Anglia, ea muri apoi din pricina unei tuberculoze datorate unei stări avansate de subalimentare, căci hotărîse să consume doar hrana echivalentă rației impuse de fasciști populației din zonele cotropite. Ea a scris multe cărți de adîncă gîndire creștină, deși n-a fost niciodată botezată. Și nici nu s-a atașat vreodată unei biserici, căci nu voia să se distanțeze de nefericita gloată a necredincioșilor. Era un suflet ales, cu o chemare aleasă. De aceea nici n-a putut accepta ceea ce, în mod eronat, e acceptat, în biserici, ca tradiție. Ea socotea că tradiția constă nu în venerarea fanatică a moaștelor vreunui sfînt ci, mai degrabă, în alimentarea constantă a focului credinței străbune.

Pentru Simone era greu de imaginat răspunsul la întrebarea: „Ce s-ar întîmpla dacă pe front, între liniile de bătaie, ar apărea Isus, strigînd ostașilor din cele două părți: Iubiți-vă unul pe altul, așa cum și eu v-am iubit pe voi.” Probabil ar fi căzut răpus de gloanțele ambelor tabere. Duminica următoare, ucigașii Săi s-ar fi închinat Celui pe care tocmai îl uciseseră și s-ar fi rugat pentru propria victorie, ceea ce înseamnă nimicirea adversarului.

Mulți gînditori creștini au suferit din pricina lipsei de consistență a dragostei noastre. Războiul, lupta de clasă, revoluțiile sînt, în esență, oribile hule la adresa lui Dumnezeu, căci ele se situează la polul opus cuvintelor „Dumnezeu este dragoste.”

„Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi numiți copii ai lui Dumnezeu” (Matei 5:9).

În măsura în care atîrnă de noi, să urmărim pacea cu toți oamenii.

MEDITAȚIA 211

„Dumnezeu a binecuvîntat ziua a șaptea.“ (Geneza 2:3)

În Biblie, numărul șapte e simbolul sfințeniei.

„Enoh, al șaptelea patriarh de la Adam, a profetit“ - amintește apostolul Iuda (Iuda 14). Fiecare al șaptelea an, pămîntul trebuia lăsat nelucrat. După fiecare șapte perioade a șapte ani, evreii trebuiau să țină „anul veseliei“, cînd averile înstrăinate în cei patruzeci și nouă de ani precedenți trebuiau date înapoi proprietarilor inițiali. Șapte au fost zilele Creațiunii, cîte șapte perechi din toate soiurile de animale curate au fost salvate de la potop; în șapte chipuri diferite își prezintă Isus identitate, în Evanghelia după Ioan și șapte cuvinte rostește El pe cruce. Cartea Apocalipsei prezintă mesaje către șapte biserici . . . și lista ar putea continua.

De ce tocmai șapte este numărul sfînt? Caldeenii, străbunii evreilor, nu foloseau sistemul zecimal, ci pe cel hexezimal, în care sînt numai șase cifre și un zero. Sistemul zecimal e arbitrar. În computere e folosit sistemul binar, format numai din unu și zero. În sistemul hexezimal, șapte era scris ca zece, deoarece acest sistem nu avea mai mult de șase cifre. Astfel șapte a devenit simbolul sfințeniei deoarece, scris ca zece, el simboliza faptul că, punînd înaintea lui zero - semnul nimicniciei omenești pe unu - semn al Dumnezeului unic, neimportantul om devine important, mai important decît toate celelalte cifre simple.

Pentru evrei, ca descendenți ai caldeenilor, numărul șapte devine numărul sfînt. În contrast cu el, numărul șase, ultimul din șirul cifrelor simple, devine simbolul a tot ce e mărunț. Numărul fiarei din Apocalipsă este șase-șase-șase (Apocalipsa 13:18), ceea ce înseamnă nimic-nimic-nimic. Un miel o poate distruge.

Dacă tu ești personificarea lui șapte, un om care s-a lepădat de sine devenind un zero, și dacă Dumnezeu, marele Unu, s-a așezat ca un scut în fața ta, atunci nu te mai teme de fiare uriașe. Sînt tigri de hîrtie. Vei fi biruitor.

MEDITAȚIA 212

„Ferice de cei blînzi, căci ei vor moșteni pămîntul.“
(Matei 5:5)

Compară-l pe Washington cu Napoleon.

Washington era modest. A dorit eliberarea patriei sale și a înfăptuit-o. S-a mulțumit cu atît. Cînd i s-a oferit coroana, a refuzat-o. A lăsat însă posterității un stat nou, liber.

Napoleon a dorit cu ardoare gloria. A fi mareșal i se părea prea puțin. Chiar poziția de consul îi părea prea neînsemnată. „Trebuia“ să fie prim-consul. În cele din urmă a ajuns împărat. A trebuit să detroneze alți regi pentru a-și instala propria familie. A luptat în Egipt și Moscova, unde n-avea ce căuta. A murit ca prizonier în exil. Imperiul său nu mai există.

De cîte lucruri te ocupi? Nimeni nu le poate face pe toate fără să le încurce pe toate. Nimeni nu-și poate căuta faima proprie, fără a fi considerat egoist și arogant.

MEDITAȚIA 213

„Creșteți, înmulțiți-vă.“ (Geneza 1:28)

Isus nu S-a căsătorit niciodată, deși pe atunci era considerat o rușine pentru un învățător al legii să rămână celibatar. E posibil să fi fost iubit de multe fete. „Era plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor“ (Luca 2:52); cu siguranță că era plăcut și de fete. Era om. E posibil să fi avut și El sentimente de dragoste pentru vreo fată anume. A renunțat însă, din cauza chemării pe care o avea de la Tatăl.

Isus n-a impus aceeași atitudine altora. Dimpotrivă, a onorat nunta din Cana cu prezența Lui. Cuvîntul lui Dumnezeu ne învață și el să onorăm căsnicia. „Căsătoria să fie ținută în toată cinstea“ (Evrei 13:4), nu numai conversațiile dintre soți sau mesele comune ci și jocul și relațiile sexuale.

Creștinii de rînd pot să nu se căsătorească, dacă nu vor. Pe episcop, Biblia îl obligă să aibe o soție (1 Timotei 3:2). Hristos spunea: „Primul grad de castitate este virginitatea pură; al doilea este fidelitatea în căsătorie. Dragostea castă în căsătorie este un al doilea grad de virginitate.“

Bucură-te de viața intimă în căsătorie. Biruiește prejudecățile medievale, conform cărora sexualitatea ar fi ceva murdar. Cel ce a făcut organele genitale, cel care a poruncit. „Creșteți și înmulțiți-vă“ și a inspirat Biblia să propăvăduiască: „Cei doi vor fi un singur trup,“ se bucură cînd îți practici viața intimă în familie, așa cum se bucură de fiecare lucru bun pe care îl faci.

Nu este nimic greșit și rușinos în intimitatea căsătoriei. Să mulțumim lui Dumnezeu pentru acest minunat dar făcut omenirii.

La rîndul lor, cei ce practică celibatul, să fie plini de mulțumire pentru starea lor. Este o chemare specială, comportînd o binecuvîntare specială și oferă adesea oportunități pe care cei căsătoriți nu le au. Un simplu exemplu este faptul că în timpul persecuțiilor, celibatarii de ambele sexe au rezistat mai bine decît cei ce aveau și grija familiilor lor.

MEDITAȚIA 214

„Căsătoria să fie ținută în toată cinstea.“ (Evrei 13:4)

Fiecare căsătorie este o aventură. Doar o iubire mare poate face posibilă conviețuirea a două persoane, uneori foarte diferite una de cealaltă. În lipsa dragostei, căsătoria devine preacurvie cu acte în regulă.

Să epurăm sexualitatea de comercializare. Nimeni nu poate sfinți o căsătorie ale cărei motive au fost bogăția fetei sau poziția socială înaltă a băiatului. Să eliberăm căsătoria de problemele străine ei: religie, naționalitate, rasă, partid. Este desigur ideală căsătoria între parteneri aparținând aceleiași religii, dar nimeni nu poate hotărî cine de cine să se îndrăgostească. Romeo și Julieta au murit pentru că aparțineau unor familii aflate în dușmănie. Trebuie, oare, ca dragostea să moară din pricină că protestanții se ceartă cu catolicii, evreii cu arabii și negrii cu albi? Nu pot, oare, trăi în armonie două persoane care nu gîndesc la fel în toate problemele?

Femeile sînt tratate într-un mod nefiresc atunci cînd sînt întrebuințate ca simple obiecte pentru satisfacerea plăcerilor, sau ca simple păpuși, sau ca manechine îmbrăcate și împodobite drept reclamă pentru poziția ta socială înaltă, sau cînd devin idoli pentru care renunți la obligațiile tle morale, sau cînd sînt transformate în roabe.

Nu poți impune femeii de azi - care poate fi doctor, inginer, ofițer - reguli vechi de 2000 de ani, cum ar fi supunerea oarbă față de bărbat. Nu dorința lui Hristos, ci situația înapoiată a femeii din vremea aceea a dus la instituirea unor asemenea legi. Femeia cultă de azi trebuie să fie egală cu soțul ei, tratată cu respect și dragoste, așa cum Hristos Și-a iubit Biserica.

MEDITAȚIA 215

„Cel neprihănit va trăi prin credința lui.“ (Habacuc 2:4)

În Talmud (Makkoth) stă scris: Rabbi Simla a spus: „Lui Moise i s-au dat 613 porunci . . . A venit David și le-a redus la 11. Iată-le: 1) umblă în neprihănire, 2) înfăptuiește dreptatea, 3) spune adevărul din inimă, 4) nu cleveți, 5) nu fă rău aproapelui tău, 6) nu arunca ocară asupra aproapelui tău, 7) privește cu dispreț pe cel vrednic de disprețuit, 8) cinstește pe cei ce se tem de Domnul, 9) nu blestema, 10) nu împrumuta bani cu dobândă, 11) nu lua mită împotriva celui nevinovat (Psalmul 15).

„Isaia le-a redus la șase: 1) umblă în neprihănire, 2) vorbește fără vicleșug, 3) nesocotește un câștig scos prin stoarcere, 4) nu lua mită, 5) nu-ți lăsa urechea să asculte cuvinte însetate de sânge, 6) leagă-ți ochii ca să nu vadă răul (Isaia 33:15,16).

„A venit Mica și le-a redus la trei: 1) fă dreptate, 2) iubește mila și 3) umblă smerit cu Dumnezeu (Mica 6:8).“

Rabbi Nachman, fiul lui Isaac a adăugat: Habacuc le-a redus la una: „Cel neprihănit va trăi prin credința lui.“

Credința este marele principiu conținut în porunci și care le dă valoare. Împlinirea poruncilor în absența credinței este o scîrbă înaintea lui Dumnezeu.

Pavel a amintit în mod repetat acest verset din Habacuc. Luther i-a descoperit valoarea în timpul Reformei. Te stînjenesc prea multele porunci? Rămîi la una: credința. Prin ea vei avea viața.

MEDITAȚIA 216

„Du-te de vinde ce ai și dă la săraci.” (Matei 19:21)

Se povestește despre călugărul Serafim că, umblînd prin Alexandria, a dat de un om sărac, care tremura de frig. Văzîndu-l, își zise: „Cum pot eu, un ascet, să umblu îmbrăcat, în timp ce sărmanul acesta, sau mai bine zis Hristos, suferă de frig? Dacă-l las să înghețe, în ziua judecării voi fi acuzat de omucidere.” Așadar se dezbracă și dădu săracului hainele sale.

Apoi se așază pe o lespede de piatră din apropiere și începu să-și citească Evanghelia. Trecu pe lîngă el un polițai care, văzîndu-l gol, îl întrebă. „Cine te-a lăsat fără haine, părinte Serafim?” Sfîntul răspunse: „Cel despre care vorbește Cartea Aceasta.”

Mai tîrziu văzu cum era dus la închisoare un om care nu-și putuse plăti o datorie. Serafim își vîndu Evanghelia și îi plăti datoria.

Întors la chilia lui, așa gol cum era, un ucenic îl întrebă: „Învățătorule, unde îți sînt hainele?” El răspunse: „Le-am trimis acolo unde vom avea nevoie de ele.” Ucenicul întrebă iarăși. „Dar Evanghelia, unde e?” Serafim răspunse: „Mi-a cerut-o Cel care-mi spune în fiecare zi, Vinde tot ce ai și dă la săraci.” Așadar am vîndut-o ca să am mai multă siguranță în ziua judecării.”

De ce să ne mulțumim cu o credință mică și șovăielnică, în timp ce avem în fața ochilor atîtea exemple minunate de credință deplină, bogată? Cartoforii își pun toată averea pe o carte. Noi știm în cine credem. Este Dumnezeu cel veșnic, Creatorul cerului și al pămîntului. Să ne încredem deplin în El și să-I împlinim în mod cît mai desăvîrșit poruncile.

MEDITAȚIA 217

„Voi sînteți o seminție aleasă.“ (1 Petru 2:9)

Cum îl recunoaștem pe cel ales de Domnul? După smerenia lui.

Domnul a făcut din Avraam un om mare. Totuși el, „prietenul lui Dumnezeu“, spunea: „Iată . . . nu sînt decît praf și cenușă“ (Geneza 18:27).

Moise și Aaron au avut de-a face cu conducători puternici. Totuși, deși veneau în numele lui Dumnezeu, ei se purtau ca niște slujitori chiar și atunci cînd le vorbeau răsculaților. Ei spun: „Ascultați, vă rog“ și „Cine este Aaron?“ (Numeri 16:8,11).

Dumnezeu a făcut din David cel mai mare rege pe pămînt, totuși el spunea. „Sînt vierme, nu om“ (Psalmul 22:6).

Domnul l-a numit pe Pavel cel mai mare dintre apostoli, totuși el scrie. „Eu sînt cel mai neînsemnat dintre apostoli; nu sînt vrednic să port numele de apostol“ (1 Corinteni 15:9).

Cel ales de Domnul nu se simte mai presus de semenul său, ci împlinește în adevăratul sens al cuvîntului porunca. „Iubește pe aproapele tău ca pe tine însuți“ (Leviticul 19:18). Tradusă cuvînt-cu-cuvînt din ebraică, propoziția aceasta sună astfel. „Iubește-ți aproapele. El este ca și tine,“ de același calibru, de aceeași valoare, cu virtuți și păcate ca ale tale. Aceasta ar trebui să fie un motiv suficient pentru a-l iubi.

Alegerea se face prin har, fără meritul nostru. Ea nu justifică sentimentul de superioritate, ci mai degrabă ne reduce la starea de slujitori ai semenilor noștri.

MEDITAȚIA 218

„Aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie.” (Romani 12:1)

Cînd Earl of Morton, regent al Scoției, spuse unui comitet al parlamentului că întrunirea lor fără aprobarea regelui este o trădare, Andrew Melville îi răspunse: „Dacă așa stau lucrurile, Hristos și apostolii trebuie să se fi făcut vinovați de trădare atunci cînd adunau mulțimile fără permisiunea autorităților.”

Clocotind de mînie, regentul răspunse: „Nu va fi liniște în țara asta pînă cînd jumătate de duzină din voi nu vor fi spînzurați sau exilați.”

Melville replică: „Amenință-ți curtenii în felul acesta. În ce mă privește, mie îmi este egal dacă putrezesc în pămînt sau în aer. Al Domnului este pămîntul. Am fost gata să-mi dau viața pe lucruri care nu valorau nici pe jumătate cît cauza libertății. Domnul fie lăudat.”

Admiralul Coligny fusese rănit pentru credința lui evanghelică. Chirurgul i-a amputat degetul și i-a scos prin operație glonțul din braț. „Nimica nu se întîmplă, spuse Coligny, fără voia Domnului. De ce plîngeți? Eu sînt fericit să fiu rănit astfel pentru cauza Domnului. Rugați-vă ca El să mă întărească. Iert din toată inima atît pe cel ce a tras în mine cît și pe cei ce l-au ațîțat să o facă.”

A fost ucis cu sabia. Cadavrul i-a fost aruncat de pe balcon. Cu fapta asta mîrșavă a început „noaptea Sfîntului Bartolomeu,” cînd au fost uciși mii de oameni care gîndeau la fel ca și Coligny. Călugării catolici îi îndemnau pe ucigași cu cuvintele: „Biserica înviază prin moartea ereticilor.”

Biserica Evanghelică a avut oameni mari, cum a fost, spre exemplu, Knox, care se ruga: „O, Doamne, dă-mi Scoția sau moartea.” Să învățăm deci de la ei să fim bărbați și femei ai rugăciunii fierbinți, gata să suferim și să murim pentru cauza sfîntă.

MEDITAȚIA 219

„Deci, fie că mîncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul spre slava lui Dumnezeu.“ (1 Corinteni 10:31)

Nu este adevărat că oamenii se întorc la Dumnezeu doar prin predici, cărți și mărturii personale, adică prin cuvinte. Dacă mîninci și bei, și faci toate lucrurile spre slava lui Dumnezeu, oamenii ar trebui să vină la Adevăr privind purtarea ta la masă, la locul de muncă sau la distracții.

Cineva a venit la un credincios și l-a întrebat despre calea Adevărului. Acesta-i răspunse: „Auzi murmurul pîrîului? Acolo e răspunsul.“ La fel de bine i-ar fi putut vorbi despre orice fenomen al naturii create de Dumnezeu, sau despre orice faptă a vreunui sfînt.

Mistic este - după cuvintele lui John of Ruysbroek - un om care s-a urcat în pomul credinței, pom care crește de sus în jos căci își are rădăcinile în Dumnezeu. Nu doar cuvintele, ci și ciudățenia ficcării moment al unui astfel de urcuș vorbesc despre izvor.

A existat o vreme cînd Dumnezeu încă nu mă crease, deși, în planul Său eu eram unul din aleși încă dinainte de întemeierea lumii. Eram în El; noi doi erma una. Apoi m-a creat. Si astfel, eu am devenit creatura, iar El a devenit Dumnezeul meu.

Cînd voi ajunge în sus, după ce-mi voi fi sfîrșit urcușul, cînd, adică, voi ajunge la rădăcinile din care am purces, atunci voi înceta să fiu doar o creatură. Dumnezeu va înceta să mai fie Dumnezeul meu. Voi fi devenit parte din Ființa Divină. Vom fi devenit una. Acest UNA, această unicitate, se manifestă în tot ceea ce fac, chiar dacă acest „tot ce fac“ este foarte departe de religie. Se manifestă chiar în ciuda faptului că această comoară este purtată în fragile vase de lut.

Dacă cineva nu vede participarea mea la ființa divină, aceasta se întîmplă pentru că un om ne-născut din nou nu poate vedea Împărăția cerului (Ioan 3:3). Nu L-ar fi recunoscut nici pe Fiul lui Dumnezeu în persoana lui Isus.

Continuă să fii ceea ce ești. Angelus Silesius spunea că trupurile noastre sînt scoici în care Duhul veșniciei dorește

să-și „clocească“ pușorii. Pentru cei luminați de Dumnezeu, felul nostru de a mânca, a bea sau a ne îndeplini îndatoririle vieții de zi cu zi, revelează misterul naturii noastre divine.

MEDITAȚIA 220

„Domnul a dat și Domnul a luat. Bindecuvîntat fie Numele Domnului.” (Iov 1:21)

A fost odată un om care n-a manifestat, cu ocazia morții fiului său adîncă mîhnire obișnuită în asemenea împrejurări. Prietenii l-au întreat: „Ți-ai iubit așa de mult fiul. Cum se face că acum, la moartea lui, ești atît de liniștit?”

Omul răspuse: „A fost o vreme cînd n-aveam nici un fiu și nu eram deloc mîhnit din pricina aceasta. Acum, că a murit, sînt în situația dinainte. De ce nu mi-aș păstra liniștea?”

Credincioșii pot rămîne tari în împrejurările grele.

O dată Confucius a întîlnit un om îmbrăcat în piele de căprioară, încins cu o sfoară și cîntînd din lăută: „Ce te face așa de vesel?” îl întrebă.

„O, am așa de multe motive, răspuse acesta. Omul este coroana creațiunii. Iată, Dumnezeu m-a făcut om și nu animal. Unii mor de copii. Eu am crescut mare, om în toată firea. Mulți sînt în închisoare sau bolnavi la pat. Eu sînt liber și sănătos. Dimineața asta am mîncat și mai am mîncare destulă și pentru deseară. Cum aș putea fi altfel decît mulțumit?”

Doar cînd ești liber de griji pămîntești poți face adevărate progrese în viața spirituală.

Mulți oameni au temeri iraționale. Dacă vorba ta e dulce, cum altfel decît dulce i-ar putea fi ecoul? Dacă umbli drept, cum altfel decît dreaptă ți-ar putea fi umbra? Creștinul nu se teme de nimic și de nimeni.

Isus a fost uns cu un untdelemn de bucurie mai presus decît tovarășii Săi. El își unge ucenicii cu același fel de ulei. Noi nu pierdem nimic, niciodată. El este Domnul, iubitul nostru, care ne răpește unele lucruri doar pentru a ni le redărui înmulțite.

MEDITAȚIA 221

„Chiar și din cei înțelepți mulți vor cădea, ca să fie încercați, curățiți și albiți.“ (Daniel 11:35)

Isus le-a spus ucenicilor că în noaptea când va fi trădat, toți Îl vor părăsi. Lui Petru i-a spus c-o să se lepede. Ciudat este că nici unul dintre ucenici nu L-a rugat să-l păzească de o asemenea soartă, deși s-ar părea că tocmai pentru astfel de momente există cuvintele: „Nu ne duce în ispită.“

Pronumele din rugăciunea Tatăl nostru au formă de plural: „. . . nu NE duce în ispită,“ pentru ca biserica lui Hristos în ansamblu să nu cadă. În ce mă privește pe mine personal, las pe Dumnezeu să hotărască dacă el vrea să mă treacă prin experiența vreunei căderi.

Dacă El hotărăște așa, cădem cu bucurie, știind că ne așteaptă adîncurile lui Dumnezeu. Dacă El mă împinge, căderea nu mă va dura. Face parte din providența lui Dumnezeu și are în vedere un scop bun.

Isus i-a spus lui Petru nu numai că va cădea, ci și faptul că după ce se va ridica îi va întări pe frați. Îndată după cădere și datorită ei, Petru a fost de o îndrăzneală fără egal, provocînd poporul, în ziua Cincizecimii, cu cuvinte aspre, care l-ar fi putut costa viața.

Istoria bisericii povestește cum, condamnat fiind la moarte împreună cu soția lui, ultima sa dorință a fost să fie crucificat cu capul în jos. Nu se simțea vrednic să fie răstignit cu capul în sus, ca Învățătorul lui. Pe cruce a spus: „În lumea asta răsturnată, am ajuns, în sfîrșit, în poziția corectă. Privesc în sus, spre cer, așa cum ar trebui să privim întotdeauna.“

Copilul Isus „este rînduit spre prăbușirea și ridicare multora în Israel“ (Luca 2:34). **Acceptă ambele destine!**

MEDITAȚIA 222

„Dacă zicem că avem părtășie cu El, și umblăm în întunec, mințim și nu trăim adevărul.“ (1 Ioan 1:6)

Apostolul are deaface aici cu erezia larg răspândită astăzi a antinomianismului (sau a anti-legii). Susținătorii acestei doctrine afirmă că omul poate trăi în păcat sau poate pactiza cu el și, în același timp, să aibă părtășie cu Dumnezeu. Antinomianistii nu-și declară fățiș principiile dar, de fapt, aceasta este atitudinea lor în viață.

Apostolul e delicat cu antinomianistii contemporani lui. El scrie: „Dacă (noi) spunem“ acest lucru greșit și nu „dacă (voi) spuneți.“ Se include pe sine în rîndul celor ce ar putea gândi greșit.

Verbul pentru „a umbla în întunec,“ care este sinonim cu „a păcătui“ este aici la modul condițional, timpul prezent, indicînd o acțiune obișnuită. Creștinii păcătuiesc, unii în mod frecvent și grav. Lucrul acesta e atît de real, încît apostolul scrie: „Dacă spunem că nu avem păcat, ne înșelăm singuri“ (1 Ioan 1:8). „Dacă cineva a păcătuït, avem la Tatăl un Mijlocitor“ (1 Ioan 2:1).

Pentru creștini, însă, păcatul nu este atitudinea obișnuită. Este o abatere de la cursul obișnuit. Copiii lui Dumnezeu păcătuiesc, dar nu îngăduie păcatului să-i domine într-atît, încît neprihănirea să fie exclusă din viața lor. Ei umblă în lumină, nu în întuneric. Si tocmai pentru că umblă în lumină ei sînt conștienți de starea lor de păcat și o regretă.

În ce-i privește pe cei pentru care păcatul este program de viață, nici o religie nu le este de vreun ajutor. Ei nu pot avea părtășie cu Dumnezeu.

Trăim în ultimele zile. Morala, legile, standardele decad. Erezia antinomianismului, a fărădelegii unite cu religiozitatea este foarte periculoasă azi. Să fim conștienți de ea.

MEDITAȚIA 223

„. . . S-a dezbrăcat pe Sine însuși și a luat chip de rob.“
(Filipeni 2:7)

Niccolo Paganini a fost unul din cei mai mari violoniști pe care lumea i-a văzut vreodată. Chiar și oameni de o inteligență deosebită, ca poetul german Heinrich Heine, au crezut că Paganini făcuse un pact cu diavolul, dîndu-i pentru vecie sufletul și primind, în schimb, geniu, bogăție și faimă.

În realitate, drumul lui Paganini spre glorie și noroc a fost deosebit de greu. Urmărit de creditori, a fugit din Veneția la Viena, unde a trebuit să-și câștige existența cîntînd la nunți sau colindînd cîrciumile mahalalelor. Restaurantele bune nu-l acceptau din cauza îmbrăcămînții lui sărăcăcioase. Cîntînd o dată într-un restaurant de mîna a treia, un student îi dădu cîteva parale, cu condiția să „înceteze cu scîrșitul acela insuportabil.“

Insulta a aprins o ambiție nebună în Paganini. Cîștigă un concurs la palatul moștenitorului regal. Din acel moment, o carieră splendidă îi deschise porțile. A avut renume mondial și o avere uriașă. Femeile i se aruncau în brațe. Succesul său în viață a fost, însă, cu prețul sufletului. A fost un om nefericit, alergînd continuu după laude, un hrăpăreț de o zgîrcenie nemaipomenită și, pe deasupra, plin de invidie față de toți artiștii trecuți, prezenți și viitori. Pentru el, doar arta lui conta.

Și-a scris muzica în combinații de note atît de dificile încît să n-o poată cînta nimeni altul decît el, cu mîna lui foarte mare. Deși milionar, Paganini culegea de pe jos cuie, bucățele de hîrtie, sforicele, ca să nu-și cheltuiască banii pe asemenea articole. Mîncă cea mai ieftină mîncare și refuza femeile care-l iubeau, căci l-ar fi costat prea mult.

Un succes cu prețul fericirii, sec, fără bucurie, neînchinat Celui care i-l dăruise - aceasta e trista istorie a lui Paganini.

Sprește-ți talentele, caută succesul, dar nu lăsa ca neghina păcatului să-ți încolțească în suflet. Căutînd succesul, odihnește-te, bucură-te de el și dăruiește și altora bucuria lui.

MEDITAȚIA 224

„Du-te și așează-te în locul cel mai de pe urmă.“
(Luca 14:10)

Fiecare din noi dorește progresul, creșterea - creșterea averii, o casă mai mare, un serviciu mai bun, o biserică mai numeroasă, o poziție mai înaltă. Cu ce scop? Creșterea de dragul creșterii este filozofia celulei canceroase.

Sînt multe rețete pentru succes. Isus n-a studiat nici una din ele. A căutat, în schimb, să fie plăcut Tatălui Său și să-Și îndeplinească cu credincioșie sarcinile, indiferent dacă aceasta presupunea crucea sau cununa.

Nu abandona principiile Bibliei. Nu te căsătorești pentru bani, nu câștiga bani în mod necinstit. Nu te folosești de demagogie pentru a atinge succesul în politică. Nu chema oamenii la biserică doar de dragul de a le vedea numele în registru, fără a le spune, însă, că aceasta presupune o viață creștină. Nu fă muncă misionară de dragul unui număr mai mare de convertiți, ci pentru ca adevărul să strălucească în toată puritatea lui.

Nu sacrifică nici o părticică de adevăr de dragul unei false unități. Iubește pe toți, dar recunoaște ca frate doar pe cel ce iubește adevărul.

Nu te scuza pentru faptul de a fi sărac, lipsit de importanță, sau membru al vreunei bisericiuțe neînsemnate. Rușinându-te de acestea, vei crește într-o direcție greșită. Isus nu s-a rușinat de faptul de a fi stat în iesle și nici de acela de a fi fost răstignit între doi tâlhari.

Nu încerca să fii mare stricînd casa sau treburile cuiva, sau biserica. Lasă altuia bucuria conducerii! Fii dispus a cînta vioara a doua. În felul acesta, te vei bucura mai mult de poziția ta modestă decît se bucură armata celor plini de succes și de nefericire.

MEDITAȚIA 225

„Tot pământul să tacă înaintea Lui.“ (Habacuc 2:20)

Condiția pentru a-L înțelege pe Dumnezeu e tăcerea.

Radioul și televizorul trebuiesc închise; opriți și celelalte zgomote și, pe cât se poate, și vorbăria excesivă!

Multe suflete nu-L află pe atât de tăcutul Dumnezeu din cauza multei zarve din casă, a prea multelor vorbe fără rost. Nu cunosc tăcere fără rost. Tăcerea e întregul în care vorbele sînt doar fărîmituri.

În momentul cînd descoperi profunzimea Cuvîntului sau adîncimea vorbelor cuiva, vei ști că ele izvorăsc dintr-o tăcere adîncă. Așadar, de ce n-ai merge chiar la izvor? De ce să te oprești la cuvinte, cînd „El ne va duce la *izvoarele* vieții“?

Am călătorit de mai multe ori în jurul pămîntului, dar cele mai interesante călătorii le-am făcut în tăcere, în adîncimea inimii mele, singurul loc unde Dumnezeu dorește să mă întîlnească.

Uită zgomotele de afară; uită-le și pe cele dinlăuntru: frămîntările, obsesiile, grijile. Intră pe poarta de aur în tărîmul tăcerii unde te așteaptă Mirele!

MEDITAȚIA 226

„*Maria a zi: Iată roaba Domnului.*“ (Luca 1:38)

Fecioara Maria are multe virtuți pentru care este vrednică de admirație. Una din ele este spiritul ei de independență.

Va fi fost Maria o tânără țărăncuță atunci când i s-a arătat îngerul. Dar când acesta i-a spus că a fost aleasă spre a fi maica Domnului, știa ce risca acceptînd. Toți, inclusiv logodnicul ei, vor presupune că păcătuisese. Pedepsa pentru infidelitatea în logodnă era uciderea cu pietre. De atunci au trecut douzeci de secole. Ea este încă subiect de batjocură în țările comuniste, și nu numai acolo.

Maria cunoștea profețiile. O dovedește cîntarea ei. Înțelegînd că va deveni mama Domnului, înțelegea și că va deveni mama durerilor. Știa și că o sabie îi va străpunge inima atunci când piroanele vor străpunge mîinile și picioarele Fiului.

Te-ai fi așteptat să ceară îngerului timp de gîndire și să se consulte cu logodnicul, cu părinții, dacă mai trăiau cumva, cu rudele mai în vîrstă sau cu vreun preot.

Întregul plan de mîntuire ar fi rămas neîmplinit dacă Maria ar fi cerut părerea oamenilor. Asemenea lui Pavel care, mai tîrziu, după ce L-a văzut pe Isus „n-a întrebat pe nici un om“ (Galateni 1:16), tînăra Maria n-a întrebat pe nimeni ci, nemaistînd pe gînduri, a răspuns îngerului: „Facă-mi-se după cuvintele tale.“

Cea mai castă dintre femei, exemplul curăției, a luat asupra sa rușinea unei sarcini premaritale. Știa că ceea ce făcea era drept.

Idealul Bibliei este acela al femeii supuse, tăcute. Supunerea femeii creștine nu este însă slăbiciune. Ea se supune soțului tocmai din pricina faptului că este cu adevărat mare și-i poate da un exemplu de umilință. Ea poate tăcea tocmai pentru că are mult de spus și poate arăta oricui cît de adînc vorbește tăcerea. Ea poate fi dependentă pentru că și-a dobîndit marea libertate interioară.

MEDITAȚIA 227

„... sfârșitul Lui, pe care avea să-l aibă în Ierusalim.“
(Luca 9:31)

Dușmanii lui Hristos au răspîndit minciuna despre o așa-zisă înțelegere secretă, care ar fi existat între biserică și nazism. Ei ascund faptul că Hitler a ucis sute de preoți, pastori, predicatori și a ținut în închisoare alte cîteva mii. Ca întotdeauna, biserica a avut și atunci Iude; cei ce reprezintă însă biserica sînt sfinții ei.

14 August este ziua executării preotului Jacob -Gapp. Înainte de a fi dus la moarte, el a scris: „Consider că ziua aceasta este cea mai minunată din viața mea . . . Am trecut, desigur, prin multe momente grele, dar m-am putut pregăti bine pentru moarte. Totul trece - excepție nu face decît cerul. Mă rog pentru toți; mă rog pentru patria mea.“

Preotul John Steinmeyer scria în ultima sa scrisoare: „Cererea mea de grațiere a fost respinsă. Astăzi, la orele 1 după amiază - zborul spre cer . . . Mor cu plăcere.“

Preotul Bernhard Liechtenberg îi spunea unui tovarăș de pușcărie, în timp ce erau bătuți și li se băgau capetele în butoaie cu excremente: „Nu doresc nimic altceva decît ce vrea Mîntuitorul. Tăcere. El a fost scuipat în drumul spre cruce.“ Muri rugîndu-se.

Isus a făcut multe lucruri. Cel mai important este că a murit împlinindu-și scopul: a murit pentru păcatele noastre. Și a murit așa cum trebuia să moară: rugîndu-se, îngrijindu-Se de cei pe care îi iubea, și deschizînd Împărăția pentru un tîlhar, tovarășul său de suferință.

Nu oricine este chemat la martiriu. Dar orice creștin poate da o bună mărturie murind demn, sperînd, iubind. Moartea ta ar trebui să fie îndeplinirea cu bucuria unei datorii sfinte.

MEDITAȚIA 228

„Să nu dați uitării primirea de oaspeți, căci unii, prin ea, au găzduit, fără să știe, pe îngeri.“ (Evrei 13:2)

Cei ce găzduiesc cel mai mare număr de îngeri, dar fără să fie conștienți de aceasta, sînt directorii închisorilor comuniste.

Iată o asemenea împrejurare.

Un preot ortodox din Uniunea Sovietică lucra în grădină. Observă deodată cum un băiețandru se furișă în livada lui să fure mere. Îl prinse. Neputînd să scape din strînsoare, puștiul tremura de frică în așteptarea binemeritatei bătăi; contrar așteptării, preotul îi umplu buzunarele cu mere și-i mai dădu alte cîteva în mîină, spunîndu-i: „Ești binevenit oricînd. Intră, însă, pe poartă și adu-ți și tovarășii de joacă. Am o mulțime de mere pentru toți.“ Curînd după aceea, vreo treizeci de băieți se adunau cu regularitate în livada preotului, care-i învăța din Scriptură, deși în Uniunea Sovietică era cu desăvîrșire interzis, pe atunci, să-i înveți pe tineri religia. Preotul îi învăță și cîteva cîntece religioase și, după un timp, tinerii credincioși își aduseră și părinții la adunări, înfiripîndu-se, astfel, o biserică clandestină.

Descoperind „crima,“ un profesor îl denunță pe preot, care dispăru pentru totdeauna într-o închisoare sovietică. Ca un înger apăruse de nicăieri și apoi dispăru, lăsînd în urma sa o mireasmă de cer și suflete îmbătate de dragostea lui Dumnezeu. Fusese unul din preoții Adevăratei Biserici Ortodoxe, urmaș al patriarhului Tihon, care refuzase să colaboreze cu comuniștii. Mitropolitul Veniamin și o mulțime de alți preoți au fost împușcați, dar biserica trăiește și cucerește prin dragoste. Deplîngem pe comuniștii care nu știu că, fără să vrea, găzduiesc îngeri în închisorile lor.

Pastorul baptist Odintov nu îngăduise guvernului ateist să-i dicteze modul de a conduce biserica lui Hristos. A fost arestat și literalmente aruncat la cîini pentru a fi sfîșiat în bucăți. Din nou, directorul avusese în închisoare un înger.

Fiori de bucurie îl cuprind pe creștinul care găzduiește un frate: Oare nu-i un înger? Galatenii l-au primit pe Sf. Pavel ca pe un înger al lui Hristos (Galateni 4:14).

MEDITAȚIA 229

„Isus i-a răspuns. Femeie, ce am Eu aface cu tine?“ (Ioan 2:4)

Misticul german Meister Eckhart scria: „Femeie este cel mai nobil nume pentru suflet.“ Staupitz, duhovnicul lui Luther, spunea: „Omul care vrea să aducă roade veșnice trebuie să devină femeie.“

Pentru Isus, „femeie“ era un nume de onoare. El S-a adresat astfel mamei Sale, pentru că ea era femeia prevestită de Geneza 3:15, cea a cărei sămânță urma să zdrobească capul șarpelui.

În mod sigur, vorbele lui Isus nu au fost o muștrare. Singurul evanghelist care le amintește este Ioan, care trebuie să le fi auzit de la însăși maica Domnului. Nu o luase oare la el acasă după răstignire? (vezi Ioan 19:27)

Cuvintele „Femeie, ce am Eu aface cu tine?“ par aspre în traducere. Originalul lor grec însă, „ti emoi kai soi“, era o expresie des folosită în misterele antice și avea sensul aproximativ de „Ce fluid ciudat curge între noi doi? Cum de mi-ai citit gândurile?“

Isus îi explică: „Ceasul meu încă n-a sosit.“ Timpul Său pentru a săvârși o minune avea să sosească doar după ce ultima picătură de vin natural se va fi consumat, pentru a fi înlăturată suspiciunea că El ar fi amestecat apa cu vin. Limitele omului sînt șansele lui Dumnezeu.

Totuși, mama lui a intervenit. Iar El n-a mai așteptat. Cum ar fi putut Cel care cedase la rugămintea Femeii canaanite (Matei 15:28), să nu se lase înduplecat de ruga sfintei Sale mame?

Ea știa ce urma El să facă, de aceea le spuse slugilor: „Să faceți tot ce vă va zice El.“ Era sigură că El nu va putea cere decît ceva bun, chiar dacă porunca va părea ciudată: de ce să umplia vasele cu apă, de parcă musafirii ar fi dorit să facă baie cînd, de fapt, ei voiau vin?

Acasta să fie și principiul nostru: să facem orice ne va spune El.

MEDITAȚIA 230

„Arhanghelul Mihail, cînd se împotriva diavolului . . . n-a îndrăznit să rostească împotriva lui o judecată de ocară.“

(Iuda 9)

Istoricii antici Filo din Alexandria și Iosif Flavius l-au prezentat pe Pilat ca pe unul care s-a făcut vinovat de corupție, insulte, viol, intrigă, mîndrie, crimă, uciderea unor nevinovați și cruzime susținută. Talmudul are cuvinte dure față de marii preoți din timpul lui Isus.

Evangheliile nu folosesc de loc epitete. Aceasta din cauză că Evangheliștii n-au urît. Ei au spus doar ceea ce era necesar pentru stimularea credinței și a acțiunii, și nu ceea ce ar fi făcut pe vrăjmașii lor vrednici de dispreț în ochii oamenilor.

Dragostea este singura atitudine posibilă a creștinului. Copacul nu-și retrace umbra de deasupra celui ce-l taie și nici luna lumina de deasupra cocioabei săracului.

În Plîngeri 2:21, Ieremia Îi spune lui Dumnezeu: „Ai înjunghiat fecioare și tineri în ziua mîniei Tale.“ El preferă să-l acuze pe Dumnezeu, pe care vorbele jignitoare nu-L ating, pentru a evita păcatul de a-i insulta pe adevărații ucigași.

Criminalii merită mila noastră, dragostea, chiar respectul nostru, pentru marea suferință cu care se împovărează. A-i insulta nu e o trăsătură creștină. Cea mai mare risipă este cea a minții, iar folosirea minții pentru inventarea de cuvinte umilitoare la adresa unor adversari este o astfel de risipă.

Moartea lui Hristos nu a fost opera unor criminali. A fost împlinirea planului lui Dumnezeu. Dumnezeu, Creatorul tuturor ființelor, e și Cel ce le destramă în vederea învierii lor. Uneori, El poate folosi pe cel rău pentru a atrage la Sine pe aleșii Săi. Aceștia văd totul ca venind de la Dumnezeu, și de aceea nu folosesc cuvinte jignitoare la adresa ucigașilor.

Cu cît mai puțin ar trebui noi să-i umilim pe cei care ne rănesc!

MEDITAȚIA 231

„Să nu-ți faci chip cioplit.“ (Exodul 20:4)

Cînd citim în Biblie despre idoli cărora li se închină oamenii, sîntem înclinați să credem că aceștia aparțin trecutului. Nu ne dăm seama cît de înapoiată e omenirea. Animismul și fetișismul sînt unele dintre cele mai răspîndite religii chiar și astăzi.

Un exemplu este tribul Konkombas din Ghana (Africa). Cea mai înaltă închinare, ei o aduc unui fetiș pe care trebuie să-l lepede cînd devin creștini. Nu-i tocmai ușor. Ei continuă să creadă că fetișul deține puteri uriașe care îl fac pe posesor bogat, îi dau multe neveste, sănătate etc., fapt pentru care îi jertfesc păsări, capre și oi.

Din cînd în cînd, fetișul Grumade cere sînge omenesc.

Misionarii mărturisesc cum un vraci aflat în slujba fetișului otrăvise un om. Trupul victimei s-a umflat și omul a intrat în agonie. La porunca și amenințarea șefului de trib, vrăjitorul și-a readus victima la viață. Curînd trupul a revenit la normal.

Băștinașii pun mai mult preț pe fetiș decît pe familiile lor.

Unor Konkombas le-ar fi plăcut să combine credința creștină cu credința în fetiș, intenție care s-a izbit de opoziția categorică a misionarilor.

Să ne rugăm pentru primitivii care încă se mai închină fetișurilor dar, totodată și pentru numeroșii superstițioși moderni, care cred în idoli și în amuletele lor, pasămite aducătoare de noroc.

MEDITAȚIA 232

„Avraam a născut pe Isaac.“ (Matei 1:2)

Biblia noastră spune: „Avraam a născut.“ Mai corect ar fi: „Avraam naște.“ În greacă, forma verbală folosită aici este așa-zisul „aorist“, care etimologic înseamnă: „fără orizont.“ Forma aceasta verbală este mult folosită în Noul Testament și are înțelesul de prezent continuu, prezentul evenimentelor situate în afara timpului

Aoristul folosit în greacă pentru genealogia Mântuitorului se justifică prin faptul că acest capitol nu prezintă doar înregistrarea cronologică a unor evenimente trecute. De altfel, genealogia din Luca 3 nici nu se potrivește cu cea din Matei 1. Și nici nu e nevoie, căci cele două genealogii nu sînt doar simplă istorie.

Reducerea artificială a numărului înaintașilor la 42, concomitent cu omiterea voluntară a unora din ei, arată că înșiruirea are un alt scop. Ea a fost o scară de inițiere. Sufletele mature din creștinismul timpuriu, învățate să se preschimbe din simpli credincioși în oameni de curăția fecioarei Maria, avîndu-L pe Isus viu în ei, au meditat pe rînd la viețile lui Avraam, Isaac, Iacob și toți ceilalți, pînă au ajuns la Maria și s-au identificat spiritual cu ea. Genealogia din Luca este un alt procedeu de inițiere, care privește retrospectiv, de la înălțimea asemănării cu Isus, întreaga istorie trecută.

De fapt, fiecare creștin trece prin asemenea procese, chiar dacă nu în maniera sofisticată, metodică a vremurilor străbune. Starea Avraam naște starea Isaac. De aceea, greaca nu folosește timpul trecut ci timpul aorist, timpul nelimitat de linia orizontului. Căci ceea ce ni se cere nu este să fim sclavi supuși timpului, ci să trăim în afara limitelor lui.

ICA LITERATURE SERVICE
POB 721, CH-8280 Kreuzlingen
Switzerland

Reaching Toward the Heights – romanian / rumänisch

